

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி.

நான்காம்பத்து—முதல்திருமொழி.
போதலர்ந்த பொழிற்சோலை.

அவதாரிகை:—திருநாகர்குரிலுள்ள திருத்தேவனார்தோகையென்னுள் திருப்பதியை மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாமித்திருமொழி.

“மணிமாடக்கோயில் வணங்கென் மண்ணே!” என்றும் “திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே” என்றும் “தில்லைத்திருச்சித்ரகூடஞ் சென்று சேர்மின்களே” என்றும் ஒவ்வொருவகையான வினைமுற்றுக்களிடிக் திருப்பதிகங்களருளிச்செய்தார் போலல்லாமல் திருப்பதியின் திருநாமத்தோடே முடிக்கும்வகையாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்யப்பட்டது; மேல்திருமொழியும் இங்ஙனமே. திவ்யதேசங்களை அநுபவிக்கும் முறைமைகள் பலவற்றுள் இதுவும் ஒரு முறைமையாகும். எவ்வகையினாலேனும் திவ்யதேசங்களின் திருநாமங்கள் ஆழ்வார் திருவாக்கில் நுழைந்து புறப்பட்டு ஸத்தைபெறக்கடவனவத்தனை.

பண்டொருகால் எம்பெருமானே ஸேஷிப்பதற்காகத் தேவர்கள் வந்து திரண்டவிடம் என்பதபற்றி இத்திருப்பதிக்குத் திருத்தேவனார்தோகையென்று திருநாமமாயிற்றுப்போலும். தேவனார்—தேவதைகள், தோகை—நெருங்கி நின்றவிடம்.

... ..

கலிவருத்தம்.

போதலர்ந்த பொழிற்சோலைப் புறமெங்கும் பொருதிரைகள் *

தாதுதிர வந்தலைக்கும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல் *

மாதவன்ற னுறையுமிடம் வயல்நாங்கை * வரிவண்டு

தேதேனவேன் றிசைபாடும் திருத்தேவனார்தோகையே.

(க)

போது } புஷ்பங்கள் மலரப்பெற்ற
அலர்ந்த }

பொழில் } பெரியசோலைகளுள்ள
சோலை புறம் } விடங்கள்முழுதும்
எங்கும் }

தாது உதிர } பூக்களின் தாதுகள்
உதிரும்படியாக }

பொரு } செறிந்த அலைகள் வந்து
திரைகள் } வீசப்பெற்ற
வந்து }
அலைக்கும் }

தடம் மண்ணி } பெரியமண்ணியாற்றி
னுடைய }

தென் கரை } தெற்குக்கரையின்மேலே,
மேல் }

மாதவன் } மாதவப்பெருமாள்
தான் }
உறையும் } நித்யவாஸம்செய்தருளு
இடம் } மிடம் (எதுவென்றால்,)
வயல் நாங்கை } கழனிகள் சூழ்ந்த
திருநாங்கூரில்,

வரி வண்டு } ரேகைகளையுடைய
வண்டுகள்
தேதேன } தென்ன தென்னவென்று
என்று இசை } இசைபாடப்பெற்ற
பாடம் }
திருத் } திருத்தேவனூர்தொகை
தேவனூர் } யென்னுந்
தொகை } திருப்பதியாம்.

* * *—இத்திருப்பதியின் திருநாமம் “மாதவப்பெருமாள் ஸந்ரிதி” என்றும் ப்ரஸித்தமாக வழங்கிவருதலால் “மாதவன் தானுறையுமிடம்” என்றார். மாதவன்—திருமகள் நாதன். இத்தலம் மண்ணியாற்றின் தென்கரையிலுள்ளதுபற்றித் தடமண்ணித் தேன்கரைமேல் என்றது. அந்த நதியின் வளத்தை ஒன்றரையடிகளால் வருணிக்கிறார்.

போதலர்ந்த பொழிற்சோலை—‘போது’ என்று காலத்திற்கும் புஷ்பத்திற்கும் பெயராதலால் அவ்விரண்டு பொருள்களும் இங்குக் கொள்ளத்தகும். காலத்திலே அலர்ந்த. (அல்லது) பூக்களலர்ந்த.

பொழில் என்றசொல்லுக்குப் பெருமையென்ற பொருளுமுண்டாதலால் அப்பொருள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றி, ‘பொழில் சோலை’ என்ற இரண்டு சொற்களையும் ஒரு பொருளனவாகவேகொண்டு ‘செறிந்தபொழில்’ என்று தாற்பரியங்கொள்ளவுமாம். பூஞ்சோலைகள் உள்ளவிடமெங்கும் மண்ணியாற்றின் நீர்ப்பெருக்குகள் பெருகி அலைமோதிப் பூந்தாதுகளை உதிர்க்கப் பெற்றவிட மென்றதாயிற்று.

தேதேன=இசைக்குறிப்பு. (க)

யாவருமா யாவையுமாய் எழில்வேதப் பொருள்களுமாய் *
மாவருமாய் முதலாய் மூர்த்தியமர்ந்துறையுமிடம் *
மாவரும் திண்படைமன்னை வென்றிகொள்வார் மன்னுநாங்கை *
தேவரும்சேன் றிறைஞ்சுபொழில் திருத்தேவனூர்தொகையே. (உ)

யாவரும் ஆய் } சேதனப்பொருள்களெல்லா
வற்றையும் சரீரமாகக்
கொண்டவனாய்
யாவையும் } அசேதனப்பொருள்க
ஆய் } னெல்லாவற்றையும்
சரீரமாகக்கொண்டவனாய்
எழில் வேதம் } அழகிய வேதங்களின்
பொருள்களும் } அர்த்தமும் தானாய்
ஆய் }

மாவரும் ஆய் } (பிரமன், விஷ்ணு, ருத்ரன்
என்று) மூன்றுவடிவுகள்
கொண்டவனாய்
தானேயாய்
முதல் ஆய் } முழுமுதற் கடவுளான
மூர்த்தி } எம்பெருமான்
அமர்ந்த உறையும் இடம்—;
மாவரும் } குதிரைமேல் ஏறிவருகிற
திண்படை } திடமான ஆயுதங்களை
யுடைய

மண்ணை	ராஜலோகத்தை	தேவரும்	} நித்யஸ்வரூபிகளும் வந்து உணங்கப்பெற்றதாய்
வென்றி	{ தேரங்கடித்து வெற்றி கொள்வார் { பெறும் அந்தணர்கள்	சென்று இறைஞ்சு	
மன்னு	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற	பொழில்	சோலைகளையுடைத்தான
நாங்கை	திருநாகங்கடில் உள்ளதாய்,	திருத்தேவநாத்	தொகையே—.

* * *—பிரத்யக்ஷத்திற்காணப்படுகிற சேதநா சேதநப்பொருள்களெல்லாம் பொய் என்றும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யமென்றும் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளைப் போலன்றியே, ‘சேதநங்களாகவும் அசேதநங்களாகவுங்காணப்படுகின்ற பொருள்கள் யாவும் ஸத்யமே; இவைவெல்லாம் எம்பெருமானுடைய சரீரங்கள்; இப்படிப்பட்ட சரீரங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் ஒருவனே; “வனகரெவசுஜீதீயம் ஸ்ரஹ—ஏகமேவ அத்விதீயம் ப்ரஹ்ம” என்று வேதங்களிற் சொல்லியிருப்பதன் கருத்து இதுவே; கை, கால், கண், மூக்கு முதலிய உறுப்புகளோடு கூடின ஆத்மா ஒருவனுடையது போல, சேதநா சேதநஸ்வரூபங்களான சரீரங்களோடு கூடின எம்பெருமான் ஒருவன் என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன’ என்று கொள்ளுகிற வைதிகர்களில் ஆழ்வார் தலைவராகையாலே இந்த லிபித்தாந்தம் விளங்கக் கூறுகின்றார் ‘யாவருமாய் யாவையுமாய்’ என்று. [விசிஷ்டாத்துவைதம் என்பது இதுவே.]

யாவார் என்ற சொல் உயர்திணைவிருதி யேற்றதாதலால் ஸகல சேதநப் பொருள்களையுஞ் சொல்லுகிறது. யாவை என்ற சொல் அஃநிணைவிருதியேற்ற தாதலால் ஸகல அசேதநப் பொருள்களையுஞ் சொல்லுகிறது. ‘ஆய்’ என்று இவற்றோடு எம்பெருமானுக்கு ஐக்கியஞ் சொன்னது—சரீரசரீரிபாவத்தாலென்க.

எழில் வேதப்பொருள்களுமாய்—“வெவ்வு ஸ்வெவ்வு ஹரெவ வெவ்வு—ஸகல வேதங்களினாலும் அறியத்தக்கவன் நானே” என்று அவன் தானே சொல்லிவைத்திருக்கிறபடி ஸகல வேதப் பொருளாயிருப்பவனென்க. எம்பெருமானைப் பிரதிபாதிக்கின்ற வேதங்கள்—ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி முதலியவற்றைப் பிரதிபாதிக்கும் முகத்தால் எம்பெருமானைப் பேசுவனவாகையால் அவற்றின் பன்மைக்கிணங்க “வேதப் பொருள்களுமாய்” என்று பன்மையாகச் சொல்லப்பட்டது.

மூவருமாய்—பிரமன் என்கிற வேஷம்பூண்டு படைத்தல் தொழிலைச் செய்தும், தானான தன்மையில் காத்தல் தொழிலைச் செய்தும், நூதானான தன்மையில் ஸம்ஹாரத் தொழிலைச் செய்தும்பொருகிறவன் என்க. மூர்த்தி—ஸ்வாமி.

மாவருந்திண்படை மண்ணை வென்றி கொள்வார் மன்னு நாங்கை—பண்டொருகால் பாண்டியராஜன் படைதிரட்டிக்கொண்டு ஆக்ரமிக்க அங்கு வந்த போது அத்திருநாகங்கடிலுள்ள ப்ரஹ்மணர்கள்தாமே எதிரே புறப்பட்ட டோடித் துரத்திடித்து வெற்றி கொண்டதாக இதுவாஸப்பாவித்தியுண்டு;

“ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவர சோட்டங்கண்ட, திண்டிறலானர் நாங்
கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே” என்பர் மேல் ஐந்தாந் திருமொழியிலும்.
ஒண்டிறல் தென்னனை ஒட்டினகதை தவிர வேறொரு கதையும் பெரியவாச்சான்
பிள்ளை காட்டுகிறார் காண்மின்:—“உடையபிள்ளை யென்கிறவன் அங்குத்தை
யாலயத்தைக் கவிபாடவென்று வர, அவனை எதிரேசென் றடித்தோட்டிப்
பிள்ளை பாடப்பெறாதே போனால் என்றொருப்ரவரித்தியுமுண்டிறே” என்பது
வியாக்கியானவாக்கியம். உடையபிள்ளை யென்பது ஞானசம்பந்தருடைய
மறுபெயராம். (உ)

வானமும் மண்ணுமும் மற்றுள்ள பல்லுயிரும் *

தானய வேம்பெருமான் தலைவனமாந் துறையுமிடம் *

ஆதை பெருஞ்செல்வத்து அருமறையோர் நாங்கைதன்னுள் *

தேனரும் மலர்ப்பொழில்கும் திருத்தேவனாந்தோகையே. (ந)

* வான் நாடும் நியவியூதியும்
மண் நாடும் லீலாவியூதியும்
மற்று உள்ள { அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள
பல் உயிரும் { பலவகைப்பட்ட
ஜீவராசிகளும்
தான் ஆய { ஆகிய இவையெல்லாம்
தானையாயிருக்கப்
பெற்ற
எம்பெருமான் தலைவன் அமர்ந்து
உறையும் இடம்—;
ஆதை அழிவில்லாத

பெரு செல்வத்து { மிக்க ஐச்வரியத்தை
யுடையராய்
அரு மறையோர் { அருமையானவேதங்களை
ஒதினவர்களுமான
அந்தணர் வாழ்கிற
நாங்கை தன்னுள்—;
தேன் ஆரும் { தேன்நிறைந்த பூக்களை
மலர் பொழில் { யுடைய சோலைகள்
கூழ் { கூழ்ந்த
திருத்தேவனாந்தோகையே—.

* * *—வாணுலகம் நிலவுலகம் என்கிற இரண்டு விபூதிகளிலுமுள்ள
ஸகல சராசரங்களும் ‘தான்’ என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி நிற்கிற,
(அதாவது) இவற்றுக்கெல்லாம் தானே அபிமானியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன்
எழுந்தருளியிருக்குமிடம்—செல்வம் ஒருநாளுந் குறையாமல் பெருகிவரப்
பெற்ற வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் வாழந் திருநாங்கூரில் பரமபோக்யமான
திருத்தேவனாந்தோகையாம்.

“பல்லுயிருந்தானய வேம்பெருமான்” என்றவிடத்துக்குப் பெரியவாச்
சான்பிள்ளை எடுத்துக்காட்டுகிற விசேஷோக்தி வருமாறு:—“தானும் குடும்
பமுமாய்க் கலநெல் ஜீவிப்பானொருவனை ‘உனக்கென்ன வேணும்?’ என்றால்,
‘எனக்குக் கலநெல்லவேணும்’ என்னுமிதே தன்னபிமானத்துக்குள்ளே யடங்குகை
யாலே. அப்படியே, தானே இதுக்கெல்லாம் அபிமானியாயிருக்கிற ஸர்வேச்
வரன்—ஸ்வவயதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய்ப் புறம்பு
ஒருவரின்றிக்கே உபயவிபூதியும் தன்னிழலிலே யொதுங்கும்படியிருக்கையாலே
தலைவனுனவன் வந்து நியவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.”

ஆதை—ஆன்—பகுதி. (ந)

இந்திரனு மிமையவரும் முனிவர்களு மெழிலமைந்த *
சந்தமலர்ச் சதுமுகனும் கதிரவனும் சந்திரனும் *
எந்தையெமக் கருளெனநின்று அருளுமிட மெழில்நாங்கை *
சந்தரநற் பொழில்புடைசூழ் திருத்தேவனாந்தோகையே.

(ச)

இத்திரனும் தேவேந்திரனும்
இமையவரும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும்
முனிவர்களும் { (ஸநகர்முதலிய) மஹர்ஷி
களும்
எழில் { ப்ராஹ்மண லக்ஷ்மி
அமைந்த { பொருந்தியவனும்
சந்தம் { வேதங்களை நிரூபமாக
வுடையனும்
மலர் { தாமரைப்பூவிலின்று
தோன்றினவனான
சதுமுகனும் பிரமனும்
கதிரவனும் ஸூர்யனும்
சந்திரனும் சந்திரனும்

எந்தை 'எமக்குஸ்வாமியானவனே !
எமக்கு எங்கள் விஷயத்திலே
அருள் கிருபைபண்ணவேணும்'
என என்று பிரார்த்திக்க
கின்று அதற்குஇசைந்து கின்று
அருளும் { (அப்படியே) கிருபை
இடம் { பண்ணுமிடம்
(எதுவென்றால்)
எழில் நான்கை திருநாங்குடில்
சந்தரம் நல் { மிகவுமழகியசோலைகளாலே
பொழில்
புடை சூழ் நார்புறமும் சூழப்பட்ட
திருத்தேவனாந்தோகையே—.

* * *—இந்திரன் சந்திரன் ஸூர்யன் பிரமன் முதலிய தேவர்களும்,
ஸநகஸந்தநாதி மஹாமுனிகளும் வந்து திரண்டு 'ஸ்வாமிந் ! எமக்கு அருள்
புரியவேணும்' என்று வேண்டிக்கொள்ள, அவர்களுடைய அதிகாரங்களை
நடத்திக்கொடுக்கக்கூக அருள்கூரும் எம்பெருமான் நித்யஸந்திதி பண்ணுமிடம்
திருத்தேவனாந்தோகை.

அர்த்திகளின் அபேக்ஷிதங்களை நிறைவேற்றித் தருவதற்காக மாத்திர
மல்லாமல் சோலையாய்ப்புக கண்டும் விடமாட்டாமல் எழுந்தருளியிருக்குமிட
மென்கிறது ஈற்றடி. (ச)

அண்டமுமீவ் வலைகடலும் அவனிகளுங் குலவரையும் *
உண்டபிரா னுறையுமிடம் ஒளிமணிசந் தகில்கனகம் *
தேண்டிறைகள் வரத்திட்டேம் திகழ்மண்ணித் தேன்கரைமேல் *
திண்டிறலார் பயில்நாங்கைத் திருத்தேவனாந்தோகையே.

(ஈ)

அண்டமும் ஆகாசமும்
அலை இக் { அலையெறிகின்ற இக்கடல்
கடலும் { களும்
அவனிகளும் { (நாவலந்தீவு முதலிய)
தீவுகளும்
சூலம் { (திரிமவான் முதலிய)
குலபர்வதங்களும் ஆகிய
வண்டியும் { இவற்றையெல்லாம்

உண்ட { (பிரளயகாலத்தில்)
திருவயிற்றிற்கொண்ட
பிரான் உபகாரகனான எம்பெருமான்
உறையும் { வாழுமிடம்
இடம் { (எதுவென்றால்)
ஒளி ஒளிபொருந்திய
மணி ரத்நங்களை யும்
சந்து சந்தன மாங்களை யும்

அசில்	அசில் கட்டைகளையும்	திகழ் மண்ணி தென் கரை மேல்—;
கனகம்	பொன்களையும்	திண் திறலார் மிக்க பலசாலிகள்
தெண்	{ தெளிந்த அலைகளின் வழியே வரும்படியாக	பயில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திரைகள் வர		நாங்கை திருநாங்கூரி லுள்ளதான
திரட்டும்	ராசி ராசியாகக் குவிக்கின்ற	திருத்தேவனார் தொகை—.

* * *—ஆகாசம், கடல்கள், த்விபங்கள், குலபர்வதங்கள் ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும் பிரளயபத்திலே திருவயிற்றில் வைத்து உய்யக்கொண்ட உபகாரகன் உகந்து உறையுமிடம்—மணிமாணிக்கங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு அலையெறிகின்ற மண்ணிபாற்றின் தென்கரையிலுள்ள திருத்தேவனார்தொகை.

உருவமற்றதான ஆகாசத்தை வயிற்றினுள்ளே வைத்தருளினன். என்ற தற்குக்கருத்து யாதெனில்; இடைவெளியாயுள்ளது ஆகாசமெனப்படும்; மிகச் சிறிய திருவயிற்றினுள்ளே இப்பெரும்பொருள்களையெல்லாம் வைத்தவிடத்தும் நெருக்குப்பட்டிராமல் இடைவெளி பெரிதுமுண்டாயிருந்தது என்றவாறு.

திண்டிறலார்பயில் = கீழ் இரண்டாம் பாட்டின் பின்னடிகளின் உரை விவரணங்காண்க. (ரு)

ஞாலமெல்லா மமுதுசேய்து நான்மறையுந் தோடராத *
பாலகனா யாலிலையிற் பள்ளிகொள்ளும் பரமனிடம் *
சாலிவளம் பெருகிவரும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல் *
சேவுகளும் வயல்நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகையே. (க)

நால் மறையும்	{ நான்கு வேதங்களாலும் எட்டிப்பிடிக்க முடியாத (பெருமை பொருந்திய)	இடம்	திருப்பதி (ஏதவென்றால்), தட மண்ணித் தென் கரை மேல்—;
தோடராத		சாலி	செந்நெற்பயிர்களினுடைய
பாலகன் ஆய்	{ இளங் குழந்தையாய்க் கொண்டு	வளம்	செழிப்பானது
ஞாலமெல்லாம்		பெருகி வரும்	அதிகப்பட்டு வராகிறபதாய்
அமுது செய்து	{ விழுங்கி	சேல் உகளும்	{ மீன்கள் துள்ளி விளையாடப் பெற்றதான
ஆல் இலையில்		வயல்	கழனிகளையுடைய
பள்ளி கொள்ளும்	{ திருக்கண்வளர்த்தருளுகிற	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
பரமன்			திருத்தேவனார் தொகையே—.

* * *—உலகங்களையெல்லாம் பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்தடக்கி மிகச்சிறிய குழனியாய்ச் சிற்றாலந்தளிரில் திருக்கண் வளர்த்தருளும் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் நாங்கைத் திருத்தேவனார் தொகையாம்.

நான்மறையுந் தோடராத = “யதொ வாஹொ நிவத-ஓஹொ கபூராவு ஶ்நவலா வலஹ” என்று வேதந்தானே ஒதிவைத்தது; பரமாத்மாவனுடைய

ஸ்வரூபத்தை நாடிச் சொல்லிக்கொண்டே சென்றவேதம் அதன்முடிவு தனக்கு எட்டாமையால் மீண்டதென்க; கோயில்களில் உதஸவங்கண்டருளுகிறபொழுது எம்பெருமானை வடமொழிவேதம் எட்டமாட்டாமல் நாடித்தொடர்ந்து செல்லுதற்கு அறிகுறியாக எம்பெருமானுக்குப் பின்னே வேதபாராயணம் செய்யப்பட்டுவருதல் காண்க. “தொடராத” என்றது—பின்தொடர்ந்தும் பிடிக்க முடியாத என்றபடி.

சாலி—தற்சமவட்சொல்.

...

...

...

(சு)

ஓடாத வாளரியின் உருவாகி யிரணியனை *

வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்தனைந்த மாலதிடம் *

எடேறு பெருஞ்செல்வத்து எழில்மறையோர் நாங்கைதன்னுள் *

சேடேறு பொழில்தழுவு திருத்தேவனாந்தோகையே.

(எ)

ஓடாத { நாட்டில் நடமாடாமல்
அபூர்வமான
ஆள் அரியின் } நரவமிஹ மூர்த்தியாகி
உரு ஆகி
வாடாத வளையாத
வள் உகிரால் கூர்மையிக்கு நகங்களினால்
இரணியனை விரண்யாஸுரனை
பிளந்து கிழித்து
அனைந்த { (ரத்தப்பெருக்கிலே)
அனைந்துகொண்டிருந்த
மாலது எம்பெருமானுடைய

இடம் திருப்பதி (எதுவென்றால்)
ஏடு ஏறு { புத்தகங்களிலே எழுதி
வைக்கத்தக்க
பெரு செல்வத்து { மிகுந்த ஐச்வரியத்தை
புடையராய்
எழில் மறையோர் { அழகிய வைதிகர்களான
அந்தணர் வாழ்கிற
நாங்கை தன்னுள்—;
சேடு ஏறு { இனமைபொருந்திய சோலை
பொழில் { களோடு கூடிய
தழுவு
திருத்தேவனாந்தோகையே—.

* * *—நாட்டில் நடையாடாத நரவமிஹவேஷத்தைப் பரிசுரவித்து விரண்யாஸுரனுடைய முரட்டுடலிலே வியாபரியாகிற்கச் செய்தேயும் வளையாத கூரிய உகிராலே அவனது மார்பை இருபிளவாகப்பிளந்து, அவ்வுடலில் நின்று பெருகின உதிரவெள்ளத்திலே அனைந்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருத்தேவனாந்தோகை.

எடேறு பெருஞ்செல்வத்து—எம்பெருமானுடைய பெருமைகளை ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீபாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களாக ஏடுபடுத்திவைத்திருப்பது போலப் புத்தகங்களாக எழுதிவைக்கத்தகுந்த பெருஞ்செல்வமுடையார் திருநாங்கூர்வைதிகர்கள் என்கை. ஏடு என்று குற்றத்திற்கும் வாசகமாயாலே குற்றமற்ற பெருஞ்செல்வத்தினர் என்று முறைப்பர். ஏறுகை—மாண்டு போகை.

...

...

...

...

(எ)

வாராகு மிளங்கொங்கை மைதிலியை மணம்புணர்வான் *

காரார்தின் சிலையிறுத்த தனிக்காளை கருதுமிடம் *

ஏராகும் பெருஞ்செல்வத்து எழில்மறையோர் நாங்கைதன்னுள் *

சீராகும் மலர்ப்பொழில்குழ் திருத்தேவனாந்தோகையே.

(அ)

வார் ஆரும் { கச்சையிட்டுத் தாங்க
இன கொங்கை { வேண்டும்படியான இன
முலைகளை யுடைய
மைதிலியை வீர்தாபிராட்டியை
மணம் { விவாஹம் செய்து கொள்
புணர்வான் { வதற்காக
கார் ஆர் தின் { வயிரம்பற்றித் திண்ணிதான
சிலை இறுத்த { வில்லை முறித்த
தனி காளீ விலக்ஷண யௌவநபுருஷன்
கருதும் இடம் { திருவுள்ளம்பற்றின திவ்ய
தேசம் (எதுவென்றால்)

ஏர் ஆரும் அழகு பொருந்திய
பெரு { மிக்க ஐசுவரியத்தை
செல்வத்து { யுடையராய்
எழில் { விலக்ஷண வைதிகர்களான
மறையோர் { அந்தணர் வாழ்கிற
நாங்கை தன்னுள்—;
சீர் ஆரும் அழகு விஞ்சிய
மலர் பூக்களை யுடைய
பொழில் சோலைகளாலே
சூழ் சூழப்பட்ட
திருத்தேவனார் தொகையே—.

* * *—“வாராளு மினங்கொங்கை” என்றும் பாடமுண்டு. கச்ச அணிந்து ஆளவேண்டும்படியான இனமுலைகளையுடையாள் என்கை. பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்வதற்காக ஐநகராஜன் திருமாளிகையிலிருந்த ருத்தநுஸஸை முறித்து அவளைத்திருமணம் புணர்ந்தகொண்ட யுவாவானவன் நாம்வாழ்வதற் குரிய விடமென்று திருவுள்ளம்பற்றின இடம் திருத்தேவனார் தொகை.

முன்னொருகாலத்தில் தேவசில்பியான விச்வகர்மாவினால் நிரூமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள் ; பின்பு ஒருகாலத்தில் அவ்விற்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளார் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும் போரைமுட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விற்களைக் கொண்டு பொருகையில், சிவபிரானது வில் சிறிது முறிபட்டது ; அவ்வாறு இற்ற வில்லைச் சிவபிரான் ஐநகருலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்சபரம்பரையாய் ஐநகமஹாராஜனளவும் வந்தது. இவ்வில்லை நானேற்றும் மஹாபுருஷனுக்கே வலீதையைத் தாரைவார்த்துக் கொடுப்பதாக ஐநகமஹாராஜன் நிச்சயித்திருந்தனனாலால் இராமபிரான் அப்படியே செய்து மைதிலியை மணம்புணர்ந்தான். (அ)

கும்பமிகு மதயானை பாகனோடுங் குலைந்துவீழ *
கோம்பதனைப் பறித்தேறிந்த கூத்தனமாந் துறையுமிடம் *
வம்பலிமுஞ் சேண்பகத்தின் மணங்கமழும் நாங்கைதன்னுள் *
சேம்போன்மதிள் பொழில்புடைசூழ் திருத்தேவனார்தொகையே. (க)

மிகு கும்பம் பெருத்தமத்தகத்தையுடைய அதன்
மதம் யானை { (குலவயா பீடமென்கிற) கொம்பை } அவ்யானியின் தந்தத்தை
மதயானையானது பறித்து { பிடுங்கிப் பொகட்ட
எறிந்த }
பாகனோடும் தனது பாகனோடுகூட
சூலந்து வீழ் பங்கப்பட்டு ஒழிபும்படியாக கூத்தன் { திவ்ய சேஷ்டிதங்களை
யுடைய பெருமான.

அமர்ந்து உறையும் இடம்—;
வம்பு அவிழும் } அப்போதலர்ந்த செண்பகம்
செண்பகத் } பூவிலுடைய
தின் }
மணம் கமழும் வாஸனை வீசப்பெற்ற
நாங்கை தன்னுள்—;

செம் பொன் { செவ்விய பொன்றோ
செய்யப்பட்ட
மதிள் திருமதின்களும்
பொழில் சோலைகளும்
புடை சூழ் { சுற்றிலும் சூழ்ந்திருக்கப்
பெற்ற
திருத்தேவனார் தொகையே—.

* * *—வில்விழுவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்ஸனாலழைக்கப்பட்டு அவனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் ஆங்கு வாயில் வழியில் தன்னைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த சூவலயாபீடமென்னும் மதயானை சிறிவர, அதனை எதிர்த்து அகன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்படுதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர் தொலைத்தொழித்த பெருமானுறையுமிடம் திருத்தேவனார் தொகை. கண்ணபிரான் இப்படி செய்த வீரச்செயல்களெல்லாம் சிரமப்பட்டுச் செய்ததன்றியே விரோதமாகக் கூத்தாடுவதுபோல் அநாயாஸமாகச் செய்தவையென்பது தோன்ற 'கூத்தன்' எனப்பட்டது.

வம்பு—புதுமை; வம்பவிழும்—புதுமையாகமலர்ந்த; அப்போதலர்ந்த என்கை. (க)

காரார்ந்த திருமேனிக் கண்ணனமர்ந் துறையுமிடம் *

சீரார்ந்த பொழில்நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகைமேல் *

கூரார்ந்த வேல்கலியன் கூறுதமிழ் பத்தும்வல்லார் *

ஏரார்ந்த வைகுந்தத்து இமையவரோடிருப்பாரே.

(க௦)

கார் ஆர்ந்த { மேகத்தோடொத்த
திரு மேனி { திருமேனியையுடைய
கண்ணன் கண்ணபிரான்
அமர்ந்து { பொருந்திவாழும்
உறையும் { திருப்பதியாய்,
இடம் }
சீர் ஆர்ந்த { அழகுபொருந்திய
பொழில் { சோலைகளையுடைய
நாங்கை { திருநாகூரிலுள்ளதான
திருத் { திருத்தேவனார்தொகை
தேவனார் { யென்னும் திவ்யதேசம்
தொகை மேல் { விஷயமாக

கூர் ஆர்ந்த வேல் கலியன்—;
கூறு அருளிச்செய்த
தமிழ் பத்தும் { இத்தமிழ்ப்பாசாங்கள்
பத்தையும்
வல்லார் ஓதவல்லவர்கள்
ஏர் ஆர்ந்த { நன்மைமிக்க
வைகுந்தத்து { ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
இமை { நித்யஸூரிகளோடுகூடி
யவரோடு { யிருக்கப்பெறுவர்கள்.
இருப்பார் }

* * *—மேகம்போல் தாபந்தீர்க்கும் வடிவையுடைய கண்ணபிரான் விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்குந் திருப்பதியாகிய நாங்கைத் திருத்தேவனார் தொகை விஷயமாகக் கலியன் வகுத்த இத்திருமொழியைக் கற்போர் நன்மைக்கு எல்லை

யில்லாமலிருக்கிற திருநாட்டிலே திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலிய நித்ய ஸூரிகளோடே கூடிவாழப்பெறுவரென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (ஐ)

அடிவரவு:—போது யாவரும் வானும் இந்திரனும் அண்டமும் ஞாலம் ஓடாத வாரார் கும்பம் காராந்த கம்பமா.

நான்காம்பத்து முதல்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி,

கம்பமா கடல்.

திருநாங்கூர் வண்புருடோத்தமத் திருப்பதி

மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

கம்பமாகடலடைத் திலங்கைக்குமன் கதிர்முடியவைபத்தும்
மம்பினுலறத்து * அரசவன்தம்பிக்கு அளித்தவனுறைகோயில் *
சேம்பலாரிரை சேண்பகம்மாதவி சூதகம்வாழைகள்சூழ் *
வம்புலாங் கமுகோங்கிய நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (க)

கம்பம் { (கண்டபோதே) நடுக்
கத்தை விளைப்பதான
மா கடல் பெரிய கடலிலே
அடைத்து ஸேதுகட்டி
இலங்கைக்கு } இலங்கைக்கு அதிபதியான
மன் } இராவணனுடைய
கதிர் ஒளிவிடுகின்ற
முடி அவை } தலைகள் பத்தையும்
பத்தும் }
அம்பினால் } பாணங்களினால் அறுத்து
அறுத்து }
அவன் } அவ்விராவணன் தம்பியான
தம்பிக்கு } வீடுஷணைவானுக்கு
அரசு }
அளித்தவன் } ராஜ்யமளித்த இராமபிரான்

உறை கோயில் { எழுந்தருளியிருக்கு
மிட மெதுவென்றால்,—
சேம் பலா { பலாமரங்களின் செவ்விய
நிரை } வரிசைகளும்
சேண்பகம் செண்பகமரங்களும்
மாதவி குருக்கத்திச் செடிகளும்
சூதகம் மாமரங்களும்
வாழைகள் { வாழைமரங்களும்
(ஆகிய இவற்றால்)
சூழ் சூழப்பட்டு,
வம்பு உலாம் { பரிமளம் வீசுகின்ற பாக்ரு
கமுகு ஒங்கிய } மரங்கள் ஒங்கி வளரப்
பெற்ற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
வண்புரு டோத்தமம் { வண்புருடோத்தம மென்
னும் திவ்யதேசமாம்.

* * *—சிறிய திருவடி அசோகவனத்திற் பிராட்டியைக்கண்டு மோதிர மளித்துச் சூடாமணிபெற்று, இலங்கையில் சில வீரச்செயல்களைக்காட்டி மீண்டுபோனபின், இலங்கைக் கிறைவனான இராவணன் ஸபைகூட்டி 'ஸுக்ரீவ னுடைய மந்திரியாகிய ஓர் குரங்கு வந்து இலங்கையை அழித்துவிட்டுப் போயிற்று; இனி நாம் வெறுமனிருக்கலாகாது; இப்போது செய்யத்தக்க உபாயமென்? எனக்கு வீதையை இராமனுக்குக் கொடுக்க இஷ்டமில்லை; உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்ன; ப்ரஹ்மஸ்தன் முதலிய மந்திரிகளும் இந்நிரஜித்து முதலிய புதல்வர்களும் மற்றும் பந்து வர்க்கங்களும் தாமஸ ப்ரக்ருதிகளாய் நல்லழி யறியாமல் இராவணன் சோற்றையுண்டு அவன் வழியே போமவர்களாகையால் இராவணன் சொன்னதையே அறுமோதித்து அதற்குத் தக்க யுக்திகளையுஞ் சொன்னார்கள்; தர்மாத்மாவாகிய விபீஷணுழ்வான் 'அண்ண! நான் சொல்லும் ஹிதத்தைக் கேளும்' என்று தொடங்கிப் பலவா ராக உஜ்ஜீவிக்கும் வழிகளைக் கூறியவிடத்தும் இராவணன் யமனுக்கு ஆட்பட்ட படியாலே அந்த ஹிதோபதேசங்களை ஆதரியாமல் விபீஷணனை வெருவாகத் திரஸ்கரித்தான்: பிறகு விபீஷணுழ்வான் 'இனி நமக்கு இப்பாவியின் ஸஹ வாஸம் நொடிப்பொழுதும் தகாது; ஸ்ரீராமபிரானையே சரணமடைந்து உஜ்ஜீ விக்கத்தகும்;' என்று நிச்சயித்து உடனே அந்த ஸபையில் நின்று மகதாபாணி யாய் ஆகாசத்தில் உயர்க்கிளம்பினார்: அவருடன்கூட அவருடைய நான்கு மந்திரிகளும் கிளம்பினார்கள்.

விபீஷணன் அந்த மந்திரிகள் நால்வருடன்கூடவந்து தென்கடலுக்கு வட கரையில் இராகவ நெழுந்தருளி யிருக்குமிடத்தில் ஆகாசத்தில் நின்றவண்ண மாகவே ஸுக்ரீவாதி வாரா வீரர்களை முன்னிட்டு, தன் வரலாறுகளையெல்லாஞ் சொல்லித் தன்னைப் பெருமாள் கைக்கொண்டருளுமாறு பிரார்த்தித்துச் சர ணம் புகுந்து, யுத்தத்தில் இராகவனுக்கு வேண்டும் உதவிகளையெல்லாம்செய்வ தாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ய, இராமபிரான் அந்த விபீஷணனுக்குக் கடலினின் றும் ஜலம் வரவழைத்து 'லங்கா ராஜ்யத்தில் உமக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணி னோம்' என்று அபிஷேகம் செய்வித்தார்: பின்பு விபீஷணன் பெருமானைப் பார்த்து 'ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய சேனைகள் கடலைக் கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்' என்ன; இராமபிரான் 'கடலைக் கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்' என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து தர்ப்பசயனத்திலே படுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேகைபயாயிருந்துவிடவே, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய் வேன்' என்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வரு ணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல் வடிவ மான தன்மேல் அனைக்கட்டுதற்கு உடன்பட்டு, ளளன் கையினால் நீரிப்போட்டி,

கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனர் வரமளித்திருக்கிற ராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேதுகட்டவேணுமென்று சொல்லி மறைந்து விட்டான் : இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவிந்து நான் கையில் கொடுக்கச்செய்து நான் கையினால் அம் மலைகளை நீரில் போகவித்து ஸேதுகட்டுவித்தான் ; அவ்வழியாய் வானரஸேனை களுடனே பெருமான் இலங்கை சேர்ந்து போர்க்களத்தில் இராவணனைவென்று முடித்தருளினர் : அப்பெருமான் அந்த வீரச்செயல் விளங்கப் பின்னொர் வணங்குஞ் சோதியாயெழுந்தருளி நிற்குமிடம் திருநாங்கூர் வண்புருடோத்த மம்.

இராவணனை வென்று முடிப்பதற்கு முன்னமே கடற்கரையிலேயே விபீஷ ணைவானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தற்றதாயிருக்க “இலங்கைக்கு மன் கதிர் முடியவை பத்து மம்பினுலறுத்து அரசவன் தம்பிக்கு அளித்தவன்” என்று ராவண ஸம்ஹாரமான பிறகு விபீஷண பட்டாபிஷேகம் செய்ததாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்ததென் ? என்னில் ; முன்னரே செய்த அப்பட்டாபிஷேகம் நிலைத்தது ராவண ஸம்ஹாரத்துக்குப்பிறகே யாதலாலென்க. “தென்னிலங்கை மன்னன் சிரந்தோள் துணிசெய்து, மின்னிலங்குபூண் விபீடண நம்பிக்கு, என் னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

‘முடி’ என்னுஞ் சொல்லுக்கு-கிரீடம் என்றும் தலை யென்றும் பொரு ளுண்டாகையால் ‘கதிர்முடியவை பத்தும்’ என்ற இவ்விடத்து இரட்டிற் ற மொழிதலாகக்கொண்டு ‘கிரணம் வீசுகின்ற கிரீடங்களாணிந்த பத்துத் தலைகளே யும்’ என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

பின்னடிகளில் திருநாங்கூரின் சோலைவாய்ப்பு வருணிக்கப்படுகிறது. மாதவி, சூதகம்—வடசொற்கள்.

பரம உதாரண புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானுடைய தலம் என்பது பற்றி இத்தலம் வண்புருடோத்தமம் ஆயிற்று. ... (க)

பல்லவந்திகழ் பூங்கடம்பேறி அக்காளியன் பணவரங்கில் *

ஒல்லைவந்துறப் பாய்ந்தருடஞ்செய்த உம்பர்கோ னுறைகோயில் *

நல்லவேந்தழல் ழுன்றுநால்வேதம் ஐவேள்வியோடாறங்கம் *

வல்லவந்தணர் மல்கியநாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே.

(௨)

பல்லவம் { தளர்கள் விளங்காநின்ற
திகழ் *

பூ கடம்பு { பூத்த கடம்பமரத்தின்மேல்
ஏறி ஏறி

அ காளியன் { அப்படிப்பட்ட [கொடிய
[குண] காளியனுடைய

பணம் { படங்களாகிற நாட்ய
அரங்கில் { ஸ்தலத்தில்

ஒல்லை வந்து { திடீரென்று வந்து
உற பாய்ந்து { சிக்கனத் குதித்து

அரு நடம் { அருமையான
செய்த கூத்தாட்டம் செய்த

உம்பர் கோன் தேவாதி தேவன்

உறை { கோயில் } வாழுமிடம் ;—

வெம் தழல் மூன்று	} தீரேதாக்கிகளையும்	வல்ல	{ அநிகரித்து ஸமர்த்தர்களான
நால் வேதம்	நான்கு வேதங்களையும்	நல்ல அந்தணர்	நல்ல பிராமணர்கள்
ஐ வேள்வி யோடு	} பஞ்ச மஹாயஜுருங்களையும்	மல்கிய	நிறைந்திருக்கப்பெற்ற
ஆறு அங்கம்	வேதாங்கங்கள் ஆறையும்	நாகங்கூர்	நிருநாகங்கூரில்
			வண் புருடோத்தமம்—.

* * *—ஒருநாள் கண்ணபிரான் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத்தொடங்க, மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற்சென்றால் யமுநாதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன் விஷாக்கியினர் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பாதைக்கு அந்நீர்வாழ்வு செய்த காளியன் என்னுள் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்துகொண்டு அணுகிவார்களானவரையும் பிணமாக்கி விடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்’ என்ன; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளியநாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ள தொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற்குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலியபிசைக் கிடந்தருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககண்ணிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டருளினான். அப்படிப்பட்ட பெருமான் நமது ஸம்ஸாரமாகிய கொடிய ஸர்ப்பத்தையும் தண்டிக்க வந்து நிற்குமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

பல்லவந்திகழ்பூங்கடம்புஏறி = அந்தக் கடம்பமரமாகாளியனுடைய விஷாக்கியினால் கொளுத்தப்பட்டு இலை, பூ, காய், கனி முதலியவை யொன்றுமின்றி மொட்டை மரமாக இருந்தாலும், கண்ணபிரான் அதன்மேல் ஏறும்போது அவனுடைய திருவடி ஸம்பந்தமுண்டான மாத் திரத்தினால் பல்லவந்திகழ்பூங்கடம்பாயிற்றென்க. “பூத்தளிர் கடம்பேறி” என்றான் குடிக்கொடுத்த சுடர்க் கொடியும்.

திருநாகங்கூரிலுள்ள அந்தணர்களின், ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந வைபவம் கூறுவன பின்னடிகள். (உ)

அண்டரானவர் வானவர்கோனுக்கென்று அமைத்த சோறுதுவெல்லா முண்டு * கோரினரேமேய்த்தவை காத்தவன் உகந்தினிதுறைகோயில் * கொண்டலார்முழவில் குளர்வார்பொழில் குலமயில் நடமாட * வண்தோளிசை பாடிநோங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (ங)

அண்டர் } இடையர்கள்
ஆனவர் }
வானவர் } தேவேந்திரனுக்குப்
கோனுக்கு } பலியிடவேண்டுமென்று
என்று }
சமைத்த } சமைத்த சோற்றை
சோறு அது } முழுதும்
எல்லாம் }
உண்டு } அமுது செய்தவனாயும்
கோ நிரா } பசுக்கட்டங்களை
அவை }
மேய்த்து } மேய்த்து ரக்ஷித்தவனாயும்
காத்தவன் } முன்ன பெருமான்
உகந்து இனிது உறை கோயில்—;

குளிர் வார் } குளிர்ந்து பார்த்த
பொழில் } சோலைகளிலே,
கொண்டல் } மேகங்களினுடைய
ஆர் முழுவில் } மிக்க கோவழம்
உண்டாகும்போது
குலம் மயில் } கூட்டங்கூட்டமான
மயில்கள்
நடம் ஆட } கூத்தாடப்பெற்றதும்,
வண்டு } வண்டிகள்
இசை பாடி } (மயில்களின் கூத்தாட்டத்
திற்குத் தகுதியாக)
இசைபாடப்பெற்றது
மான
நாங்கூர் } திருநாங்கூரில்
வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களெல்லாரும் கண்ணபிரா
னுடைய அற்புத சரிதைகளைக்கண்டு ‘இவனே நம் குலக்கொழுந்து; இவனது
சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை’ என்று நிச்சயித்திருந்தனர்; இருக்கையில்,
சரக்காலம் வந்தது; அப்போது இடையர்கள் வருடந்தோறும் நடத்துவது
போல் இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும்
நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜைப்பொருள்களையும் அமைப்பதைக்
கண்டு கண்ணபிரான் ‘ஓ பெரியோர்களே! இவை ஏதுக்காக?’ என்றான்;
அதற்கு அவர்கள் ‘அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அதுகாறுத்தலை காலங்களில்
தகுதியாக மறைபெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் ஸுகமே வாழ்கிறோம்;
இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கைக்
காக அவனுக்கு வருஷத்துக்கொருமுறை பொங்கலிடுவதுண்டு; அதற்காக
இவையெல்லாம் சேர்த்துவைத்தோம்’ என்றனர்: கண்ணன் அதுகேட்டு
‘நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கன்றோ பூஜை
செய்யவேண்டும்; இக்கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லுந்
தண்ணீருங்கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பிரயோ
ஜனமுண்டு? இதையெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பலியிடுங்கள்’ என்று
கட்டளைபிடி, இடையர்கள் அப்படியே செய்யத்துணிந்து மலைக்கே பலியிட்ட
வளவில், கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றையெல்லாம்
தானே அமுதுசெய்திட்டான்; பின்பு பூஜையிறந்த இந்திரன் சீற்றமுற்றுத்
தன் பரிஜனங்களான மேகங்கையழைத்து ‘இடைக்குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு
விரையும்படி விடாமழை பெய்யுங்கள்’ என்று சொல்லிக் கட்டளைபிடிவே,
அம்மேகங்கள் அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய, இடையரும்
பசுக்களுமெல்லாம் கதறிக்கதறிக் கண்ணையே சரணமடைய, கண்ணபிரான்
‘அபயமளித்து அம்மலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத்தூக்கித் தாங்கிக் கோகுலத்

தைச்சேர்ந்த ஸகல பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக்கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்பாற்றியருளினன். அப்பெருமான் நம்மையும் காக்கவேண்டி இன்றைக்கும் ஸேவைஸாதக்குமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

திருநாங்கூர்ச் சோலைகளில் கூத்தம் பாட்டுமாய்ச் செல்லுகின்றதென்கிறார் பின்னடிகளில். மேகங்கள் முழங்குவதையே வாத்தியகோஷமாகக்கொண்டு மயில்கள் கூத்தாட வண்டுகள் ஸங்கீதம் பாடுகின்றனவாம். (ங)

பருங்கையானையின் கொம்பினைப்பறித்து அதன்பாகனைச் சாடிப்புக்கு *
ஒருங்கமல்லரைக்கொன்று பின்கஞ்சனையுதைத்தவ னுறைகோயில் *
கரும்பினுயேர் சாலிகள்விளைதரு கழனியில் மலிவாலி *
மருங்கேலாம் பொழிலோங்கியநாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (ச)

பருகை யானையின்	{ பருத்த துதிக்கையை யுடைய (சுவலயாபீட மென்னும்) யானையினது	உறைகோயில்	{ நீத்யவாஸம் பண்ணுமிடம்—
கொம்பினை	தந்தங்களை	கரும்பினுயேர்	{ கருப்பஞ்சோலைகளி னிடையே
பறித்து	பிடிங்கிக் கொன்று,	உயர்	ஒங்கிவளராதின்ற
அதன் பாகனை	{ அந்த யானையின் பாகனையும்	சாலிகள்	செந்நெற்பயிர்கள்
சாடி	உயிர் தொலைத்திட்டு	விளைதரு	விளையப்பெற்ற
புக்கு	உள்ளே நுழைந்து	கழனியில்	கழனிகளில்
மல்லரை	மல்லர்களை	மலி	நிறைந்திருக்கிற
ஒருங்க கொன்று	{ ஒன்றுசேர முடித்திட்டு	வாலி	நடைவாலிகளினுடைய
பின்,	அதற்குப் பிறகு	மருங்கு எலாம்	{ பக்கங்களிலெல்லாம்
கஞ்சனை	கம்ஸனை	பொழில்	{ சோலைகள் வளர்ந்திருக்கப் பெற்ற
உதைத்தவன்	{ முடித்தருளின கண்ணபிரான்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில் வண்புருடோத்தமம்—

* * *—கபடமான எண்ணத்துடனே கம்ஸனாலைழக்கப்பட்டு அரசன் மனையினுள் புகும்போது தன்னைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப் பட்டிருந்த மதயானை சீறிவர, அதனையும் அதன் பாகனையும் உயிர் தொலைத்திட்டு உள்ளே கம்ஸஸபையிற் செல்லுகையில், எதிர்த்துப் பொருதுகொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும் போர்செய்ய, அவர்களையும் மற்றோரினாலேயே கொன்று, பிறகு வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து கொன்றிட்ட கண்ணபிரான் ஆக

ரித விரோதிகளையெல்லாம் முடிப்பதற்காக நித்யவாஸஞ் செய்தருளுமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

சுரும்போடு ஸமமாக ஒங்கி வளர்கின்ற செந்நெற் பயிர்களை யுடைத்தான வயலிலே நிறைந்திருக்கின்ற பொய்கைகளின் பக்கங்களிலெல்லாம் சோலைகள் செழித்திருக்கின்ற திருநாங்கூரிலுள்ள தா மித்தலம். ... (ச)

சாடுபோய்விழுத் தாள்நிமிர்த்து ஈசன் தன்படையோடுங் கீளையோடு
மோட * வாணனை யாயிரந்தோள்களுந் துணித்தவன் உறைகோயில் *
ஆவோன்கோடி யகல்விகம்பணவிப்போய்ப் பகலவனோளி மறைக்கும் *
மாடமாளிகை சூழ்தருநாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (ரு)

சாடு	{ (அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பட்ட) சகடமானது	துணித்தவன்	{ அறுத்தொழித்தவனாய் முள்ள பெருமான்
போய் விழ	விழுந்தொழியும்படி	உறை கோயில்—;	
தாள் நிமிர்த்து	{ திருவடிகளைத் துக்கினவனாயும்,	ஆடு	அசையாநின்ற
ஈசன்	ருத்ரன்	வான் கொடி	பெரிய த்வஜங்கள்
தன் படை யோடும்	{ தனது வேளைகளோடும்	அகல் விசம்பு	பாந்த ஆகாசத்தை
கீளையோடும்	சுற்றத்தாரோடும்	அணவி போய்	தழுவிய உயரக்கிளம்பி
ஒட	{ தோற்று ஒடிப்போகும்படி யானவளவில்	பகலவன்	ஸூரியனுடைய
வாணனை	பாணஸூரனை	ஒளி	பிரதாபத்தை
ஆயிரம் தோள்களும்	{ ஆயிரம் தோள்களையும்	மறைக்கும்	மறையச் செய்யப்பெற்ற
		மாடம்	மாடங்களினாலும்
		மாளிகை	மாளிகைகளினாலும்
		சூழ்தரு	சூழப்பட்ட
		நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
			வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்தில் கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப் போனான்; கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில்வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீகிருஷ்ண சிசுவின்மேலே விழுந்து கொல்ல முயன்றதையறிந்த அப்பகவான் பாலுக்கு அருகிற் பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைபட்ட மாத்திரத்தில் அச்சகடி திருப்பப்பட்டும் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்ததென்னும் வரலாறு, சாடுபோய்விழுத்தாள் நிமிர்த்து என்றதிலடங்கியது.

[ஈசன் தன் படையோடும் இய்யாதி.] பலிசக்காவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணஸூரன் ஒருகாலத்தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளந்தட்ட, சிவபிரான் அருள்கூர்ந்து

அவனுக்கு ஆயிரங்கைகளையும் நெருப்பு மதிலையும் அளவிறந்த வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரிவாரங்களோடு அவன் மாளிகைவாசலிற் காவல்செய்திருத்தல் முதலிய வாங்களையும் தந்தருளினான் ; அந்தப் பாணசர னுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள் ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய், தனது உயிர்த்தோழியான சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தி யைத்தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பெளத் திரனும் ப்ரத்யுக்ஷனுடைய புத்திரனுமாகிய அரிருத்தன் என்றறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியையே வேண்டி, அவள் தன் யோகவித்யை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச்சென்று அரிருத்தாழ்வானைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகக்கூடிய யதுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த பாணசூரன் தன் வேளையுடன் அரிருத்தனை எதிர்த்து மாயையினுற் பொருது நாகாஸ்திரத்தினுற் கட்டிப்போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அரிருத்தனைக்காண மல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமஹாமுனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பெரியதிருவடியை நினைத் தருளி உடனே வந்துநின்ற அக்கருடாழ்வானது தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானோடு கூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழூர் தருளும்போதே அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்திற் காவல்செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களைப்பெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவனால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளு முள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தையுண்டாக்கி இதன் சக்தியினிலே அத னைத் தூரத்திவிட்டபின்பு சிவனுடைய அதுசரங்களாய்ப் பாணசரனுடைய கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்ரிதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து பாணசரனோடு போர்செய்யத் தொடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவனும் ஸுப்ரம்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப்போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞம்பணஸ்த் ரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒருகாரியமுஞ் செய்யமுடியாமற் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படிசெய்து ஸுப்ரம்மண்யனையும் கண பதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர் அனேகமாயிரஞ் சூரியர்க் குச் சமானமான ஸுதர்சனமென்கிற தனது திருவாழியாழ்வானை யெடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரத்தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிர மொழுக அறுத்து அவனுயிரையுஞ் சிதைப்பதாக விருக்கையில், பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத்தொழுது அரி ருத்தனுக்கு உஷையைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டிவந்தான்

கண்ணபிரான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் அந்த வாணனைப்போன்ற ஆஸூரப்ரக்ருதிகளை அழித்து அடியார்களைக் காத்தருள் வதற்காக நித்யஸந்நிதி பண்ணுமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

திருநாகுகூரில் மாடங்களின்மீதும் மாளிகைகளின்மீதும் த்வஜங்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கின்றன; அவை அசைந்து ஆகாசத்தைத் தழுவுமபோது ஸூரியனுடைய கிரணங்களை மறைத்து நிழல் செய்கின்றனவாம். இதனால் அவ்விடத்து மாடமாளிகைகளின் ஒக்கம் வருணிக்கப்பட்டவாறு. ... (நி)

அங்கையாலடி முன்றுநீரேற்று அயனலர்கோடு தோழுதேத்த *
கங்கைபோதரக் கால்நிமிர்த்தருளிய கண்ணன்வந்துறை கோயில் *
கோங்கை கோங்கவைகாட்ட வாய்குமுதங்கள் காட்ட மாபதுமங்கள் *
மங்கைமார்முகங் காட்டினோங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (கூ)

மூன்று அடி மூவடி நிலத்துக்காக
அம் கையால் அழகிய திருக்கையினால்
நீர் ஏற்று உதகதானம் வாங்கி
(திரிவிக்கிரமனாக ஓங்கிவளர்ந்த காலத்து)
அயன் பிரமனானவன்
அவர் கொடு புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து
தொழுது வணங்கி
ஏத்த துதிக்கும்படியாகவும்
கங்கை கங்காநதியானது
போதர பெருகும்படியாகவும்
கால் திருவடியை
நிமிர்த்தருளிய உயரநீட்டின
கண்ணன் ஸர்வேசுவரன்
வந்து உறை கோயில்—;

கோங்கு { கோங்குமரத்தினரும்புக
அவை { ளானவை
மங்கைமார் { (அவ்வுரிவள்ள)
பெண்களினுடைய
கொங்கை தனங்களை
காட்ட பிரகாசிப்பிக்கவும்
குமுதங்கள் செவ்வாம்பல்களானவை
வாய் காட்ட { (அப்பெண்களின்)
அதாங்களைப்
பிரகாசிப்பிக்கவும்
மாபதுமங்கள் சிறந்த தாமரைமலர்கள்
முகம் காட்டி { (அப்பெண்களின்)
முகங்களைப்
பிரகாசிப்பிக்கவும் பெற்ற
நாங்கூர் திருநாகுகூரில்
வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—“மொவலுஹஸுபுஷா தாரா—கோஸஹஸ்ரபரதாதாரம்” என்றும் “அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை யமர்வேந்தன்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே வேண்டுவார்க்கு வேண்டியபடி கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு மாவலியிடம் மூவடிமண் நீரேற்றுப்பெற்று, திருக்கையில் நீர்விழுந்தவுடனே ஓங்கி வளர்ந்தருளுகிறபோது பிரமனுடைய இருப்பிடத்தளவுஞ் சென்று அவன் கையில் திருவடிபிடுக்க, அவன் புஷ்பங்களைப்பணிமாறி ஆசிரியிக்கும்படியாகவும் அத்திருவடியில் நின்றும் கங்கை அவதரிக்கும்படியாகவும் நின்ற ஸர்வே வரன் நாமெல்லாரும் அடிதொழும்படியாகவும் நம்மைப் புனிதராக்கவும் நின்றருளுமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

திருநாகர்குளில் ஊர்க்கும் வயலுக்கும் வாசி தெரிந்துகொள்ளவொண்ணாத படியிருக்குமென்கிறார் பின்னடிகளில். கோம்துமரங்களின் அரும்புகளைப் பார்த்தால் அவ்வூர்ப் பெண்களினுடைய கொங்கைகளாகவும், அலர்த்திருக்கிற அரக்காம்பல்மலர்களைப்பார்த்தால் இப்பெண்களது அதரங்களாகவும், செவ்வி பெறவலர்ந்த செந்தாமரைப் பூக்களைப்பார்த்தால் அவர்களது முகங்களாகவும் விளங்குகின்றமையால் உள்வீதிகளுக்கும் வெளியிலங்களுக்கும் வாசி தெரிவரிதாம்.

‘பத்மம்’ என்ற வடசொல் பதும மெனத்திரிந்தது: பற்ப மென்றுத் திரிவதுண்டு. (சு)

உளையவொண்டிறல் போன்பெயரோன்தனது உரம்பிளந்துதிரத்தை யளையும் * வேஞ்சினத்தரிபரிகீறிய அப்பன்வந்துறை கோயில் * இளையமங்கைய ரிணையடிச்சிலம்பினோடு எழில்கொள் பந்தடிப்போர் * வளையில்நின்றோலி மல்கியநாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (எ)

ஒண் திறல் { பிரவித்தமான வலிவை யுடையனான
பொன் { இரணியனானவன்
பெயரோன் }
உளைய நோவுபடும்படி
தனது அவனுடைய
உரம் மார்வை
பிளந்து கிழித்து
உதிரத்தை { (அவனது உடலில் நின்று இழிந்த) ரத்தத்தை
அளையும் அளந்த
வெம் சினத்து } உக்ராவலிம்ஹனாவனும் அரி
பரி கீறிய { குதிரைவடிவு கொண்டுவந்த கேசியென்னுமசுரனைக் கொன்றவனுமான
அப்பன் ஸ்வாமி

வந்து உறை கோயில்—;
இளைய மங்கையர் { சிறுப்பெண்கள் (நர்த்தனமாடும்போது உண்டான)
இணை அடி { இரண்டுகால்களிலு மணிந்த தண்டைச்சிலம்பி னோலியோடு கூட,
எழில் கொள் அழகுபொருந்திய
பந்து { பந்தடிக்கும் அடிப்போர் { சிறுமிகளினுடைய
கை வளையில் { கைவளையல்களினின்றி னின்று உண்டான
ஒலி ஒசையானது
மல்கிய நிறைந்த
நாங்கூர் திருநாகர்குளில்
வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—அச்சப்படுவதென்பதை ஒருநாளும் கனவினுங் கண்டறியாத பெருமிகக்கனான இரணியன் நெஞ்ச உளையும்படியாக அவனது மார்வை இருகருகப்பிளந்து ரத்தவெள்ளத்தைப் பெருக்கின சுரவிம்ஹ மூர்த்தியானவனும், கம்ஸனது ஏவுதலினால் குதிரைவடிவங்கொண்டு தன்னைக்கொல்வதாக வந்த கேசியென்னு மஸுரனைக் கிழித்தொழித்தவனுமான பெருமான் ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைத்தற்பொருட்டு நித்யவாஷம் பண்ணியிருநாமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

திருநாங்கூரில் குறுமிகள் நர்த்தனமாடுவார் சிலரும் பந்தடிப்பார் சிலருமாயிருக்கையாலே அன்னவர்களது காற்சிலம்புகளின் ஒலியும் கைவளைகளின் ஒலியுமே ஒங்கி மற்ற நகரகோஷங்களைக் கீழ்ப்படுத்தி நிற்குமென்று நகர்ச்சிறப்பு சொல்லிற்றாயிற்று, பின்னடிகளில். ...

வானையார் தடங்கணுமைபங்கள் வன்சாபம்மற்றது நீங்க *
 மூனையார்சிரத் தையமுன்னளித்த எம்முகில்வண்ணனுறை கோயில் *
 பாளைவான்கமுகுட யேர்தெங்கின் வன்பழம்விழ வேலுவிப்போய் *
 வானையாய்தடஞ் சூழ்தருநாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (அ)

வானை ஆர்	{ மீன்போன்ற விசாலமான	வான்	ஒங்கியிருந்துள்ள
தட கண்	{ கண்களையுடையளான	கழுகு ஊடு	பாக்கு மாங்களினிடையே
உமை	பார்வதியை	உயர்	உயர்ந்திருக்கின்ற
பங்கள்	{ தன் சரீரத்தினொருபக்கத்தி	தெங்கின்	தென்னை மாங்களினுடைய
	{ லுடையனான	வன் பழம்	பெரிய காய்கள்
	{ ருத்ரானுடைய	விழ	(குளத்தில்) விழ
வல் சாபம்	{ வலிய சாபம்	வானை	(அங்குள்ள) மீன்கள்
அது நீங்க	{ தொலையும்படியாக	வெருவி	{ அஞ்சி அவ்விடத்தை
முன்	முன்பொரு காலத்தில்	போய்	{ விட்டுப்போய்
மூளை ஆர்	{ வெறும் எலும்பான	பாய்	{ வேறிடத்தில் குதித்துச்
சிரத்து	{ தலையோட்டிலே		{ சேரப்பெற்ற
ஐயம் அளித்த	பிணையளித்த	தடம்	தடாகங்களினால்
எம் முகில்	{ நீலமேக நிறத்தனான	சூழ்தரு	சூழப்பட்ட
வண்ணன்	{ எம்பெருமான்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
	உறை கோயில்—;		வண்புருடோத்தமம்—.
பானை	பானைகளை யுடைத்தாய்		

* * *—பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலைகளையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற் கிடமாயிருக்கின்ற தென்ற கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளவே அவன் ‘இதற்கு என்செய்வது’ என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் ‘இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்’ என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக் கொண்டே வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாது நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியுள்ள நாராயண மூர்த்தியை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தபோது அப்பெருமான் ‘அக்ஷயம் என்று பிணையிட, உடனே அக்கபாலம் நிறைந்து கையை விட்டகன்றதனால் பரிசுத்தனாயினன் சிவபிரான். இப்படி சிவனது சாபத்தைத் தொலைத்த பெரு

மான் நம்முடைய பாவங்களையுந் தொலைக்கவேண்டி வந்து வாழ்மிடம் வண் புருடோத்தமம்.

வானையார் தடங்கண்—‘வான்’ என்னுஞ் சொல் ஐகாரச்சாரியை பெற்று ‘வானை’ என்று கிடப்பதாகக் கொண்டால், ஒளிபொருந்திய தடங் கண்களை யுடைய பார்வதி என்று பொருள்கொள்ளலாம். ‘உமா’ என்ற வடசொல் உமையெனத் திரிந்தது. அர்த்தநாடிச்வரனாதலால் உமைபங்கன் என்றது. “முனையார் சிரத்து” என்பதற்கு வியாக்கியானம்—“ரக்தஸ்பர்ச மொன்று மின்றிக்கே வெறும் அஸ்தியேயா யிருக்கிற தலையோட்டிலே.”

பாக்குச் சோலைகளின் நடுவே தென்னைமாங்கள் ஒங்கி வளர்ந்திருக்கின்றன; அவற்றினின்று பெருப்பெருத்த காய்கள் இற்றுக் குளங்களிலே விழுகின்றன; அவற்றின் கடுமையான ஒசையைக் கேட்டவாறே மீன்கள் ‘தங்களை இரையாகக் கொள்வதற்கு ஏதோவொன்று வந்து குதித்துவிட்டது’ என்று பிரமித்து வேறிடந்தேடித் துள்ளித் தாவுகின்றனவாம். எம்பெருமானிடத்தில் அஸ் தானே பயசங்கை பண்ணிக் கலங்கும் பரிவர்களின்படிக்குப் போலியென்ன லாம். ... (அ)

இந்துவார்சடை யீசனைப்பயந்த நான்முகனைத் தன்னெழிலாகும் *
உந்திமாமலர் மீமிசைப்படைத்தவன் உகந்தினிதுறை கோயில் *
குந்திவாழையின் கொழுங்குளிகுந் தன்குருளையைத் தழுவிப்போய் *
மந்திமாம்பணமேல் வைகுநாகூர் வண்புருடோத்தமமே. (க)

இந்து சந்திரனாகெழு
வார் நீண்டிருக்கிற
சடை சடைமுடியையுடைய
ஈசனை ருத்ரனை
பயந்த ஸ்ருஷ்டித்த
நான்முகனை பிரமனை
தன் தன்னுடைய
எழில் ஆரும் அழகு பொருந்திய
உந்தி மாமலர் } திருநாபிக்கமலத்திலே
மீமிசை }
படைத்தவன் உண்டாக்கின பெருமான்
உகந்து இனிது உறை கோயில்—;
அந்தி பெண் குரங்கானது

குந்தி குந்திக்கொண்டு
வாழையின் } நல்ல வாழைப்பழங்களை
கொழு கனி }
றுகாந்து புஜித்து
தன் குருளையை } தனது குட்டியை
தழுவி அணைத்துக்கொண்டு
போய் அங்கு நின்றும்போய்
மாம்பணமேல் மாமரக் கிளைகளின்மேல்
வையும் தங்கியிருக்கப்பெற்ற
நாகூர் திருநாகூரில்
வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—“நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்புடைத்தான்” என்கிறபடியே சிவனுக்குப் பாட்ட

னும் பிரமனுக்குத் தந்தையுமான பெருமான் தனது உலகங்களை யெல்லாம் காத்தருள்வதற்குப் பாங்காக நித்யஸந்திதி பண்ணுமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

மந்திகள் தம் துட்டிகளுடனே வாதைமரங்களிலும் மாமரங்களிலும் தாவித் திரிந்து பழங்கள் நுகரும்படியைப் பேசுவன பின்னடிகள். ஸ்வபாவோக்தி யென்க. (க)

மண்ணுளார்புகழ் வேதியர்நாங்கூர் வண்புருடோத்தமத்துள் *
அண்ணல்சேவடிக்கீழடைந்துயந்தவன் ஆலிமனருள்மாரி *
பண்ணுளார்தரப் பாடியபாடல் இப்பத்தும்வல்லார் * உலகில்
எண்ணிலாத பேரீன்பமுற்று இமையவரோடுங் கூவேரே. (க௦)

மண்ணுள் பூ மண்டலத்தில்
ஆர் புகழ் { நிறைந்த புகழையுடைய
வேதியர் { வைதிகர்கள் வாழ்நிற
நாங்கூர் திருநாங்கூரிலுள்ள
வண்புரு { வண்புருடோத்தம
டோத்தமத் { மெண்ணுந் திருப்பதியில்
துள் { எழுந்தருளியிருக்கிற
அண்ணல் ஸ்வாமியினுடைய
சே அடிக்கீழ் திருவடிகளின்கீழ்
அடைந்து சேர்ந்து
உயந்தவன் உஜ்ஜீவீத்தவரும்
ஆலி மன் { திருவாலி நாட்டுக்குத்
{ தலைவரும்
அருள் மாரி { கிருபையை வர்ஷிக்கும்
{ மேகமாயுள்ளவருமான
திருமங்கையாழ்வார்

பண்ணுள் { கானத்திலே
ஆர்தர { பொருந்தும்படி
பாடிய பாடியன
பாடல் பாசுமான
இ பத்தும் இத்திருமொழியை
வல்லார் ஒதவல்லவர்கள்
உலகில் இவ்வுலகின்கண்
எண் இலாத அளவற்ற
பேர் இன்பம் மஹாநந்தங்களை
உற்று அநுபவித்து (பிறகு)
இமையவ ரோடும் } நித்யஸூரிகளோடும்
கூடுவர் கூடிவாழப் பெறுவர்.

* * *—“மண்ணுள் ஆர்புகழ்” என்று பிரித்து, பூமியிலே நிறைந்த புகழையுடைய வைதிகர்கள் என்றும்; “மண்ணுளார் புகழ்” என்று கொண்டு பூமியிலுள்ளா ரெல்லாராலும் புகழப்பட்டவைதிகர்கள் என்றும் உரைக்கலாம். இரண்டாம் பொருளில், புகழ் என்றது வினைத்தொகை. புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி ஸத்தைபெற்ற கலிபனருளிச் செய்த இத்திருமொழியைக் கற்பார் இவ்வுலகின்கண் எல்லையில்லாத ஆநந்தங்களை யநுபவித்துப் பின்பு நித்யஸூரிகளோடும் அந்நவயித்து நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவரென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டினராயிற்று. (க௦)

அடிவரவு:—கம்பம் பல்லவம் அண்டர் பருங்கை சாடு அங்கை உளைய வானை இந்த மண் பேரணி.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

புரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து—முன்றூந்திருமொழி

பேரணிந்துலகத்தவர்.

திருநாங்கூர்ச் செம்பொன்செய்கோயில்

மங்கராசாஸனத் திருப்பதிகம்.

பேரணிந்துலகத்தவர் தொழுதேத்தும்

பேரருளாள னேம்பிராணை *

வாரணிமுலையாள் மலர்மகளோடு

மண்மகளு முடனிற்ப *

சீரணிமாட நாங்கைநன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

காரணிமேகம் நின்றதோப்பாணைக்

கண்டுகொண்டேந்தொழிந்தேனே.

(க)

உலகத்தவர் { இவ்வுலகி லுள்ளா
ரணைவரும்
பேர் அணிந்து { திருநாமஸங்கீர்த்தனஞ்
செய்துகொண்டு
தொழுது அடிபணிந்து
வத்தும் துதிக்கப்பெற்ற
பேரருளாளன் { பேரருளாளப்
பெருமானாய்
எம் பிராணை எமக்கு ஸ்வாமியாய்
கார் அணிமேகம் { மழைகாலத்திலுண்டான
அழகிய மேகம்
நின்றது நிற்கிரப்போலுள்ளவ
ஒப்பாணை னுன பெருமாணை

சீர் அணிமாடம் நாங்கை நலநடுவுள் { அழகு பொருந்திய
மாடங்களை யுடைய
திருநாங்கூரில்
நட்டநடுவிலே
செம்பொன்செய்கோயில் { செம்பொன் செய்கோயில்
செய்கோயில்
வின் உள்ளே என்னுந்
திருப்பதியிலே,
வார் அணிமுலையாள் { கச்சணிந்த முலையை
யுடையாளான
மலர் மகளோடு பெரியபிராட்டியும்
மண் மகளும் பூமிப்பிராட்டியும்
உடன் நிற்ப கூடியிருக்க
கண்டு கொண்டு ஸேவித்து
உய்த்தொழிந்தேன் { உஜ்ஜீவித்துப்போனேன்.

* * *—இவ்வுலகத்திலுள்ளாரடங்கலும் திரண்டு ஸஹஸ்ரநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு திருவடிகளில் வந்து பணியும்படியாகவுள்ளவ னும், அன்னவர் திறத்து அருள் செய்வதனுலே பேரருளாளனென்று திருநாமம் பெற்றவனும், கர்காலத்தில் நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகந்தான் இங்

மனே ஒரு வடிவெடுத்து நிற்கின்றதோ என்னலாம்படி. விளங்குபவனுமான எம்பெருமான் இரண்டுபக்கத்திலும் திருமகளும் மண்மகளும் உடன் நிற்கத் திருநாங்கூர்ச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே ஸேவித்து வாழப்பெற்றே நென்கிறார்.

பிராட்டிக்கு 'வாரணிமுலையாள்' என்று இட்ட விசேஷணம் அவளுடைய நிய யெளவனத்தைக் காட்டுதற்கென்க.

நாங்கைநன்னவேள் — 'செம்பொன்செய்கோயில்' என்னுந் திருப்பதி திருநாங்கூரில் நடந்தநடுவில் உள்ளது; இவ்வாழ்வார்தாமும் இத்திருப்பதியின் மங்களாசாஸநபரமான இத்திருமொழியைத் திருநாங்கூர்ப்பதிகங்கள் பதினென் றின் நன்னடுவே அமைத்தருளின அழகும் ஆராயத்தக்கது. "நந்தாலிளக்கே" என்று தொடங்கி "கவளயானை கோம்போசித்த" என்ற திருமொழியளவாகப் பதினொரு திருமொழிகள் திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகளைக் கவிபாடுவன; அவற் றுள் கீழே ஐந்து திருமொழிகள் சென்றன; மேலே ஐந்து திருமொழிகளுள் ளான; இத்திருமொழி நன்னடுவே உள்ளது எனக்காண்க. ... (க)

பிறப்போழைப்போன் றில்லவன்றனைப்

பேதியாலின்பவேள்ளத்தை *

இறப்பெதிர்காலக்கழிவுமானுனை

ஏழிசையின் சவைதன்னை *

சிறப்புடைமறையோர் நாங்கைநன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

மறைப்பெரும்பொருளை வானவர்கோனைக்

கண்ணான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே.

(உ)

பிறப்பொடு	{	பிறப்பு
மூப்பு ஒன்று		கிழத்தன்ம முதலிய
இல்லவன்	{	விசாரங்கொன்று
தன்னை		மில்லாதவனாய்
பேதியா	{	என்றுமொருபடிப்பட்ட
இன்பம்		ஆநந்தக்கடலா
வெள்ளத்தை	{	யிருப்பவனாய்
இறப்பு எதிர்		{
காலம் கழிவும்	{	
ஆனானை		{
ஏழ்இசையின்	{	
சவை தன்னை		{

மறை பெரு	{	வேதங்களிற் சிறந்த
பொருளை		பொருளாயிருப்பவனாய்
வானவர்	{	கிட்யஸூரி நாதனான
கோனை		எம்பெருமானை
சிறப்பு உடை	{	சிறந்த வைதிகர்கள்
மறையோர்		வாழ்கிற
நாங்கை	{	திருநாங்கூரில்
நல்லவேள்		நட்டநடுவிலே
செம்பொன்செய்கோயிலின்	{	உள்ளே
கண்டு நான்		வாழ்ந்தொழிந்தேன்—.

* * * — "கஜாயோநொ வஹுயா விஜாயதெ" என்றும் "எந்நின் யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் பற்பல அவதாரங்களெடுத்தாலும் அவை நம்முடைய பிறவிகள்

போல் கருமமடியாகவுண்டானவை யன்றியே கேவலம் அதுகூர்ஹமடியாகவுண்டானமைபற்றிப் “பிறப்போடு மூப்போன்றில்லவன்” என்கிறது.

பேதியாலின்பவெள்ளத்தை—ஆந்த முடைமை ஜீவாத்மாவுக்கு மிருந்தாலும் பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் அதற்குக் குறைவு உண்டாகிறது; இப்படியல்லாமல் எம்பெருமானுடைய ஆந்தமயத்வம் ஒரு உபாதியினாலும் பெதப்படாதிருக்குமென்க. பேதியா—பேதியாத; விகாரமடையாத. இன்பவெள்ளத்தை—இன்பவெள்ளமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவனை.

எம்பெருமான் இன்னகாலத்திலுள்ளான், இன்ன காலத்திலில் என்ன வொண்ணாதபடி எக்காலத்தும் உள்ளமைபற்றி ‘இறப்பெதிர் காலக் கழிவுமானானே’ என்றது. ‘கழிவும்’ என்றது—கழிந்துகொண்டே செல்லுகிற நிகழ்காலத்தைச் சொன்னபடி. ஏழிசையின் சுவைதன்னை—ஸப்தஸ்வரங்களிலுமுண்டான ரஸமே ஒருவடிவு கொண்டாற்போல் பரம்போக்யனானவனை. இப்படிப்பட்டவனாய் ஸகல வேதப்ரதிபாத்யனாய் தேவாதீதவனை யிருக்கும் பெருமானைச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே கண்டு வாழ்ந்தேனென்ற ராயிற்று. (உ)

திடவிசம்பேரிநீர்த் திங்களுஞ்சுடரும்

செழுநிலத்துயிர்களும் மற்றும் *

படர்பொருள்களுமாய் நின்றவன்றனைப்

பங்கயத்தயனவனையே *

திடமொழிமறையோர் நாங்கைநன்னவேவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

கடல்நிறவண்ணன்றனை நானடியேன்

கண்டுகொண்டேந்தொழிந்தேனை.

(ங)

திடம் திடமான
விசம்பு விரி நீர் { ஆகாசம் அக்சி ஜலம்
எரி நீர் { முதலான பஞ்சபூதங்களும்
திங்களும் சந்திரனும்
சுடரும் ஸூரியனும்
செழு நிலத்து { வனம்மிக்க பூமியிலுள்ள
உயிர்களும் { பிராணிகளும்
மற்றும் படர் { மற்றும் பலவகைப்பட்ட
பொருள் { பதார்த்தங்களும் (ஆகிய
களும் { இவற்றுக்கு)
ஆய் நின்ற { அந்தர்யாமியா
வன் தன்னை { யிருப்பவனும்

கடல் நிறம் { கடலின் நிறம் போன்ற
வண்ணன் { நிருமேனியை யுடையனு
தன்னை { மான பெருமானே
பங்கயத்து { தாமரையிற் பிறந்த
அயன் அவன் { பிரமனைப் போன்ற
அனைய { வர்களாய்
திடம் மொழி { திடமான வாக்கை
மறையோர் { யுடையவர்களான
அந்தணர்கள் வாழ்கிற
நாங்கை நன்னவேவுள் செம்பொன்செய்
கோயிலின் உள்ளே அடியேன் நான்
கண்டுகொண்டு உய்ந்து ஒழிந்தேன்—.

* * *—பஞ்ச பூதங்கள், சந்த்ரஸூரியர்கள், இந்நிலவுலகத்திலுள்ள உயிர்கள், ஆக இவை முதலிய ஸகலமான பொருள்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நிற்கும்

பவனாய், தனக்கு அஸாதாரணமான கரியகோலத் திருவுருவையுடையனான வெம்பெருமானைச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே லேவித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

விசம்பு, எரி, நீர் என்று மூன்று பூதங்களைச்சொன்னது பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்ப. “சூகாஸாபாய” என்ற சுருதியின்படி ஆகாசமே மற்ற நான்கு பூதங்கட்கும் மூலகாரணமாதலாலும் அவையழிந்த பின்பும் ஆகாசம் சிலநாளேக்கு நிற்பதாகையாலும் அதற்குத் திடம் என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது மற்ற நான்கு பூதங்களைமாத் திரம் இசைந்து ஆகாசத்தை இல்லையெய்கின்ற மதத்தினரைக் கண்டிப்பவர்போலத் ‘திடவிசம்பு’ என்கிறாரென்னவுமாம். இப்பகூதத்தில், திட மென்றது-பிரமாணத்தினால் திடமாகவுள்ள என்றபடி. ‘ஐஹம்’ என்னும் வடசொல் திடமெனத் திரிந்தது.

திருநாங்கூரிலுள்ள அந்தணர்கள் பிரமணப்போன்றவர்க ளென்றது-எப்போதும் வேதாத்யயந சீலர்களாய் ஆசாரபரர்களாயிருக்கையை நோக்கியாம். பிரமணப்போலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணவும் வல்ல ரென்னவுமாம். திடமொழி மறையோர்-சொன்னசொல் தவறாத ஸத்யசீலர். (ந)

வசையறுகுறளாய் மாவலிவேள்வி

மண்ணளவிட்டவன்றனை *

அசைவறுமமர ரடியினைவணங்க

அலைகடல்துயின்றவம்மாளை *

திசைமுகனையோர்நாங்கைநன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

உயர்மணிமகுடம் சூடிநின்றனைக்

கண்டுகொண்ட்யந்தொழிந்தேனே.

(சு)

வசை அறு { குற்றமற்ற வாமநருபியாய்க்

குறள் ஆய் { கொண்டு

மாவலி { மஹாபலியினுடைய

வேள்வியில் { யாகபூமியில்

மண் அளவிட்டவன் { உலகளந்தவனும்,

தன்னை {

அசைவு { சலிப்பில்லாத

அறம் அமரர் { மித்யஸூரிகள்

அடி இணை { உபயபாதங்களை

வணங்க { ஆச்ரயிக்கும்படியாக

அலை கடல்

துயின்ற

அம்மாளை

உயர் மணி

மகுடம் சூடி

நின்றனை

திசைமுகன்

அனையோர்

நாங்கை

நன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்

கோயிலின்

உள்ளே

கண்டுகொண்டு

உயந்தொழிந்தேன்—.

{ அலையெறிக்கின்ற திருப்பாற்

{ கடலில் பள்ளிகொண்

{ டிருப்பவனும்,

{ உயர்ந்த ரத்தன கிரீடத்தை

{ அணிந்துகொண்டிருப்ப

{ வனுமான பெருமானை

{ பிரமணப்போன்ற

{ அந்தணர்கள் வாழ்கிற

{ நான்கை நன்னடுவுள் செம்பொன்செய்

{ கோயிலின் உள்ளே கண்டுகொண்டு

{ உயந்தொழிந்தேன்—.

* * *—குறட்பிரமசாரியாய் மாவலி வேள்வியிற்சென்று மூவடிமண் கொண்டு உலகளந்தவனும்; ஆர்த்தாரான தேவர்களின் கூக்குரல் கேட்பதற்குப்

பாங்கான இடமென்று திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், ஸம்ஸாரிகளையெல்லாம் ரக்ஷித்திறென்று முடிசூடியிருப்பவனுமான ஸர்வேச் வரணச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே கண்டு வாழ்ந்தென்கிறார்.

வசை அறு குறள்—உலகில் குள்ள வடிவைக்கண்டு குறைகூறிப் பலரும் பரிஹவரிப்பார்கள் ; எம்பெருமான் கொண்ட குறளுருவம் அப்படியன்றியே ஒருகுறையுங் கூறவொண்ணாதபடி மிகவுமழையதாயி ருத்தென்கை. அசைவு அறும் அமரர்—தங்களுடைய சேஷத்வ பாரதத்திரியங்களுக்கு நழுவுதலில்லாத அமரர் என்கை : திருப்பாற்கடலில் தேவர்கள் சென்றால் இக்கரையிலே நின்று கூப்பிடவேணுமத்தனையன்றி உள்ளே புருத்து ஒரு கைக்கரியம்பண்ண யோக்யதையற்றிருப்பார்கள் ; நித்யஸூரிகளோ வென்னில் அப்படியல்லாமல் எல்லா வடிமைகளுஞ் செய்யப்பெறுவார்கள் ; ஆகவே, இங்கு ‘அசைவறுமமரர்’ என்றது நித்யஸூரிகளே யென்க. மணிமகுடம்—வடசொல் தொடர். (ச)

தீமனத்தரக்கர் திறலழித்தவனே

யென்று, சேன்றடைந்தவர்தமக்கு *

தாய்மனத்திரங்கி யருளினைக்கோடுக்கும்

தயரதன்மதலையைச்சயமே *

தேமலர்ப்பொழில்சூழ் நாங்கைகன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

காமனைப்பயந்தான்தன்னை நானடியேன்

கண்ணோகையேந்தொழிந்தேனே. (ஈ)

தீ மனத்து ‘தீய நெஞ்சையுடையாரான
அரக்கர் ராக்ஷஸர்களினுடைய
திறல் மிடுக்கை
அழித்தவனே நாசம் செய்தவனே !’
என்று என்று சொல்லிக்கொண்டு
சென்று வந்து கிட்டினவர்கள்
அடைந்தவர் விஷயத்திற்
தமக்கு
தாய் மனத்து தாய்போலே
இரங்கி கரைந்து
~ அருளினை கொடுக்கும் } கிருபை பண்ணுகின்ற

தயரதன் மதலையை } தசரத புத்ரானவனும்
காமனை பயந் } பாத்யும்நனைப் படைத்த
தான் தன்னை } வனுமான பெருமானே
சயம் மே { ஜயசப்தங்கள் பொருந்தி
யிருக்கப்பெற்றதும்
தேன் மலர் } தேன்கிறைந்த
பொழில் சூழ் } புஷ்பங்களையுடைய
சோலைகளாலே சூழப்
பட்டதுமரான
நாங்கை இருநாங்குடரில்
நன்னவேள் செம்பொன்செய் கோயிலின்
உள்ளே அடியேன் நான் கண்டு
கொண்டு உயிந்து ஒழிந்தேன்—.

* * *—‘ஸாதுக்களை நலிவதையே தொழில்! கக்கொண்ட ராக்ஷஸர்களைத் தொலைத்தொழித்தவனே!’ என்று சொல்லித்துதித்து வணங்கும் அன்புர்

திறத்திலே தாய் போல இரங்கியருள்புரியும் சக்ரவர்த்தி திருமகனரைச் செம் பொன்செய் கோயிலில் கண்டேனென்கிறார்.

சயமே—‘ஸ்வயம்’ என்ற வடசொல்லும் சயமெனத்திரியும், ‘ஜயம்’ என்ற வடசொல்லும் சயமெனத்திரியும்; சயம் மே—ஸ்வயமாகவே வந்து மேவியிருக்கப்பெற்ற தலம்; (அன்றியே) ‘ஜய விஜயீபவ’ என்று பல்லாண்டு பாடும்படியான ஜயசப்தங்கள் மேவப்பெற்ற என்னவுமாம். இனி, ‘ஹி’ என்னும் வடசொல் ஸமுஹமென்னும் பொருள் கொண்டதாதலால் அது இங்குச் சயமெனத்திரிந்ததாகக்கொண்டு ‘ஸமுஹமான தேமலர்ப் பொழிகே யுடைய’ என்று முரைப்பர்.

காமனைப் பயந்தான்றன்னை—கண்ணபிரான் ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடத்தில் மந்ததனுடைய அம்சமான பரத்யும்னைப் பெற்ற வரலாறு அறிக. (ரு

மல்லைமாமுந்நீரதர்பட, மலையா

லணைசெய்து மகிழ்ந்தவன்றன்னை *

கல்லின்மீதியன்று கடிம்திளிவங்கை

கலங்க, ஓர் வாளிதோட்டானை *

செல்வநான்மறையோர் நாங்கைநன்னவேள்

செம்போன்செய்கோயிலினுள்ளே *

அல்லிமாமலரார் தன்னோமேடியேன்

கண்டுகொண்டல்லல்தீர்த்தேனே. (கா

மல்லை மா { செல்வம் மிக்க பெரிய
முந்நீர் { கடலானது
அதர்பட வழியாக அமைபும்படி
மலையால் மலைகளைக்கொண்டு
அணை செய்து அணை கட்டி
மகிழ்ந்தவன் { தன்னை { திருவுள்ள முகந்தவனும்,
தன்னை {
கல்லின் மீது { (தீரிகூட மென்னும்)
மலையின்மேலே
இயன்ற கட்டப்பட்ட
கடி மதிள் { அரணை மதிளை
யுடைத்தான
இலங்கை இலங்காபுரியானது
கலங்க சித்தியொழியும்படி

ஓர் வாளி { ஒரு அம்பைப்பிரயோகித்த
தோட்டானை { வனுமான பெருமானை
செல்வம் நால் { சதுர்வேதங்களைச் செல்வ
மறையோர் { மாகவுடைய அந்தணர்
வாழ்கிற
நாங்கை நன்னடுவுள் செம்போன்செய்
கோயிலின் உள்ளே—;
அல்லி மா { மலரார் { பிராட்டியோடு கூட
தன்னோடும் {
அடியேன் { அடியேன் ஸேவித்து
கண்டு { கொண்டு
அல்லல் { துன்பங்கள் தொலையப்
தீர்த்தேன் { பெற்றேன்.

* * *—கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குச் செல்லநேரந்தபோது அக்கடல் தானே வழியாம்படி குன்றுகளைக்கொண்டு அணைகட்டுவித்து ஸீராரஸை மறுபடி வித்தவனும், அம்புதுரந்து இலங்கையைப் பாழ்படுத்தினவனுமான பெருமா

னைப் பிராட்டியுடனே செம்பொன்செய் நிகாயிற்றி னுள்ளே கண்டு ஸம்ஸார தாபங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றேனென்கிறார்.

கடல் ரத்னங்களுக்குப் பிறப்பிடமாகலால் 'மல்லைமா முந்நீர்' எனப்பட்டது. த்ரிகூடமென்னும் மலையின் சிகரத்திலே இலங்கைமாதகர் இயற்றப்பட்ட தாதலால் 'கல்லின் மீதியன்ற' எனப்பட்டது. கல்—மலைக்கு ஆகுபெயர். கடி—அரண்.

சேல்வநான்மறையோர்—"வ்யாலுணாநாம் யநம் வெஹி" என்று அந்தணர்கட்கு, வேதமே செல்வமாகும். 'அந்தணர்மாடு' என்றே வேதத்திற்குப் பெயர் வழங்கும். (மாடு—செல்வம்.) (க)

வெஞ்சினக்களிறும் வில்லோமேல்லும்

வெகுண்டிறுத்தடர்த்தவன்றன்னை *

கஞ்சனைக்காய்ந்த காளையம்மாளைக்

கருமுகில் திருநிறத்தவனை *

சேஞ்சோல்நான்மறையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

அஞ்சனக்குன்றம் நின்றதோப்பாளைக்

கண்டுகொண்டல்லல்தீர்ந்தேனே.

(எ)

வெம் சினம் { வெவ்விய கோபத்தை
யுடைத்தான
களிறு { (குவலயாபீடமென்னும்)
யானையை
வெகுண்டும் சீறி முடித்தும்,
வில் { (கம்ஸன் பூணையில் வைத்
திருந்த) வில்லை
இறுத்து முறித்தும்
மல்லும் மல்லர்களை யும்
அடர்த்தவன் } முடித்தவனாய்
தன்னை
கஞ்சனை கம்ஸனை
காய்ந்த கோபித்து முடித்த
காளைய யுவாவான

அம்மாளை ஸ்வாமியாய்
கரு முகில் திருநிறத்தவனை } காளமேகத் திருவருவனாய்
அஞ்சனம் குன்றம் நின்றது ஒப்பாளை } ஒரு மைமலைநின்றது போன்
முள்ளவனான பெருமாளை
செம் சொல் நால் மறையோர் { அழகிய சொற்களை
யுடையான வைதிகர்
வாழ்கிற
நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய் கோயிலின் உள்ளே
கண்டுகொண்டு;
அல்லல் தீர்ந்தேன் { துன்பங்கள் தெரிலையப்
பெற்றேன்—.

* * *—முதலடியில், வெகுண்டே, இறுத்து, அடர்த்து என்பவை முறை முறையே களிற்றிலும் வில்லிலும் மல்லிலும் இயையக்கடவன : களிற்றை வெகுண்டவன், வில்லை இறுத்தவன், மல்லை அடர்த்தவன் என்க. இம்முன்று காரியங்களும் கம்ஸவதத்திற்கு முந்துமுன்னம் நடந்தவை. க்ருஷ்ணவதாரத்திலே இப்படிசெய்த சிறுச்சேவகங்களெல்லாம் விளங்குப்படியாகச் செம்

பொன்செய் கோயிலி னுள்ளே, கண்டார் கண் குளிரும்படி ஓர் அஞ்ஜனகிரி நிற்
பதுபோலே நிற்கும்பெருமானைக் கண்டுகொண்டு ஸகலதாபங்களும் தணியப்
பெற்றேனென்றாயிற்று. (எ)

அன்றியவாண னுயிரந்தோளுந்

துணிய, அன்றுழிதோட்டானை *

மின்திகழ்குமீ வேங்கடமலைமேல்

மேலியவேத நல்லிளக்கை *

தென் திசைத் திலதமனையவர் நாங்கைச்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

மன்றதுபோலிய மகிழ்ந்துநின்ற றுனை

வணங்கிநான் வாழ்ந்தோழிந்தேனே.

(அ)

அன்றிய கோயித்து எதிரிட்ட
வாணன் பாணஸூரணுடைய
ஆயிரம் } ஆயிரந்தோள்களும்
தோளும் }
துணிய அறுந்து விழும்படி
அன்று அக்காலத்தில்
ஆழி { திருவாழியைப் பிரயோகித்
தோட்டானை { தவனும்
மின் திகழ் ஒளிவிளங்கா நின்ற
குமீ சிகரத்தையுடைய
வேங்கடம் { திருவேங்கட மலையின்
மலை மேல் { மேல்
மேலிய பொருந்தியிருப்பவனும்

வேதம் நல் { வேதங்களால் காணக்கூடிய
விளக்கை { நல்ல விளக்கானவனும்,
தென் திசை தென் திசைக்கு
திலதம் { திலகம்போன்ற மஹான்கள்
அனையவர் { வாழ்கிற
நாங்கை செம்பொன்செய்
கோயிலின் உள்ளே—;
மன்று அது { ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டி.
பொலிய { விளங்க
மகிழ்ந்து { திருவுள்ளமுவந்து நிற்
நின்றாளை { பவனுமான பெருமானை
நான் வணங்கி வாழ்ந்தோழிந்தேன்—.

* * *—தன்திருப்போனாகிய அநிருத்தனைச் சிறையிட்டுவைத்த வாண
னது தோள்களைத் திருவாழியினால் துணித்தவனான கண்ணபிரானும், திருவேங்
கடமலையில் ஸேவைவஸாதிக் கும் திருவேங்கடமுடையானுமே எனக்குச் செம்
பொன்செய் கோயிலினுள்ளே பேரருளாளப் பெருமாளாக ஸேவைவஸாதிக்க
கண்டேனென்கிறார்.

அன்றியவாணன்—அன்றுதல்—பகைத்தல். வாணனது தோள்களைத்
துணித்துக்கொண்டே வருமளவில் பரமசிவன் வந்துவணங்கிப் பிரார்த்தித்த
தனால் நான்குதோள்களையாத்திரம் துணியாது உயிரோடு விட்டிடானென்று
புராணங்கூறுநிக் 'ஆயிரந்தோளுந்துணிய' என்னக்கூடுமோ வென்னில்; பெருந்
தொகையில் சில சிறுஎன்கள் ஏறினாலும் குறைந்தாலும் அப்பெருந்தொகை
யாகவே வ்யவஹரிக்கும் வழக்கமுள்ளமையறிக. "ஆழிதோட்டானை" என்ற
சொல்நயத்தால் வெகுலாகவமாகத் தோள்களைத் துணித்தமை விளங்கும்.

மன்றதுபொலியு—பலர் தாட்சியாகக் கூடுமிடத்திற்கு ‘மன்று’ என்று பெயர்; ‘நாங்கை காலாயிரம்’ என்று பழமொழியின்படி காலாயிரம் பூநீவைஷணவர்கள் வாழ்ந்தவிடமாயி நுத்ததுபற்றி “மன்றதுபொலிய” என்கிறார் என்னலாம்: (அது—முதல்வேற்றமைச் சொல்லுந்ருபு.) (அ)

களங்கனிவண்ணு! கண்ணனே! என்றன்

கார்முகிலே! யேனநினைந்திட்டு *

உளங்கனிந்திருக்குமடியவர்தங்கள்

உள்ளத்துறையதேனே *

தேளிந்தநான்மறையோர் நாங்கைநன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

வளங்கொள்பேரின்பம் மன்னிநின்றானே

வணங்கினான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே.

(க)

களங்கனி { களாப்பழம்போன்ற
வண்ணு { திருநிறமுடையவனே!
கண்ணனே பூக்கிருஷ்ணனே!
என்தன் கார் { என்னுடைய களமேகமே!
முகிலே }
என நினைந் { என்று தியானித்து
திட்டு }
உளம் கனிந் { நெஞ்சு பரிபக்குவமா
திருக்கும் { யிருக்கிற
அடியவர் { அடியார்களுடைய
தங்கள் }

உள்ளத்தின் ற்றருதயத்திலே
ஊறிய ஊற்றுமாராருதே யிருக்கிற
தேனே தேன் போன்றவனும்,
தேளிந்த நான்மறையோர் நாங்கை
நன்னடுவுள் செம்பொன்செய்
கோயிலின் உள்ளே—;
வளம் கொள் { மிகுந்த பரமநந்தம்
பேர் இன்பம் { பொருந்தி நிற்பவனுமான
மன்னி { பெருமானே
கின்றானே }
நான் வணங்கி வாழ்ந்தொழிந்தேன்—.

* * *—‘கண்ணுக்குக் குளிரிந்து களாப்பழம்போலையிருக்கிற வடிவையுடையவனே!’ என்றும் ‘கண்ணபிரானே!’ என்றும் ‘களமேகத்திருவுருவை நான் பூர்ணதூபவம் செய்யும்படி உபகரித்தருளினவனே!’ என்றும் அநுஸந்தித்து நெஞ்சுகனித்திருக்கும் அன்பருடைய உள்ளத்திலே ஊறினதேன்போலே இனியனாயிருப்பவனைச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே கண்டு வணங்கி வாழ்ந்தேனென்கிறார்.

தேளிந்த நான்மறையோர்—ஒருஸமயத்திலே ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகனென்றிருப்பது, மற்றொருஸமயத்திலே மற்றொன்று ரக்ஷகமென்றிருப்பது, ஆக விப்படி மாறிமாறிக் கலங்குகையின்றியே, எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் எவ்வஸ்தையிலும் எம்பெருமானே ரக்ஷகன் என்னும் தெளிவுடையார் வாழ்ந்திருநாங்கு என்க. இப்படிப்பட்ட தெளிவுடையார்க்குக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கப் பெற்றோமெயென்னும் மகிழ்ச்சி வடிவிலேதோன்ற கின்றமையால் “வளங்கொள் பேரின்பம் மன்னிநின்றானே” என்றார். ... (க)

தேனமர்சோலை நாங்கைநன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

வானவர்கோனைக் கண்டமைசொல்லும்

மங்கையார் வாட்கலிகன்றி *

உனமில்பாடலோன்பதோடொன்றும்

ஒழிவின்றிக் கற்றுவல்லார்கள் *

மானவேண்குடைக்கீழ் வையகமாண்டே

வானவராகுவர் மகிழ்ந்தே.

(க௦)

தேன் அமர் { வண்டிகள் படிந்த சோலை
சோலை { களை யுடைய

நாங்கை திருநாங்கூரில்

நல் நடுவுள் நட்ட நடுவில்

செம்பொன் { செம்பொன்செய் கோயி
செய் கோயி { லென்னுந்
வின் உள்ளே { திருப்பதியிலே

வானவர் { தேவாதிதேவனை
கோனை {

கண்டமை தாம் ஸேவித்தபடியை

சொல்லும் அருளிச்செய்தவரும்

மங்கையார் { திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத்
தலைவரும்

வான் { வாட்படையை யுடையவரு
மான

கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வாருடைய,

ஊனம் இல் { குறையொன்றுமில்லாத
பாடல் { பாசுரமான

ஒன்பதோடு { இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும்
ஒன்றும் {

ஒழிவு இன்றி ஒன்றும் விடாமல்

கற்று வல்லார் { ஒதி யுணரவல்லவர்கள்
கள் {

மானம் பரப்பையுடைய

வெண் குடை { வெண்கொற்றக் குடையின்
கீழ் { கீழ் (திருந்தகொண்டு)

வையகம் பூ மண்டலத்தை

ஆண்டு அரசாண்டு

மகிழ்ந்து உவந்து

வானவர் { (பிறகு) நித்யஸூரிகளு
ஆகுவர் { மாவர்.

* * *—திருநாங்கூர் நன்னடுவுள் செம்பொன்செய்கோயிலென்னுந் திருப் பதியில் “கண்டு கொண்டிந்தொழிந்தேனே” என்றும் “கண்டு நான் வாழ்ந் தொழிந்தேனே” என்றும் எம்பெருமானைத் தாம் ஸேவிக்கப்பெற்றமையை ஒரு கால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின் கார் சொன்ன திருமங்கையாழ்வாருடைய இப்பாசுரங்களை ஒன்றும் வழுவாமே அப்பவலிக்கவல்லவர்கள் வெண்கொற்றக் குடையின்கீழ் வீற்றிருந்து இவ்வுலகை நெடுங்காலமரசாண்டு பின்னர் நித்ய ஸூரிகள் திரளிலும் சென்று சேரப்பெறுவரென்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பயன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (ய)

அடிவரவு:—பேரணி பிறப்பு திட வசை தீ மல்ல வெஞ்சினம் அன்றிய களங்களி தேனமர் மாற்று.

முன்றருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

நான்காம்பத்து—நான்காந்திருமொழி.

மாற்றரசர்மணிமுடியும்.

திருநாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத் திருப்பதியின்

மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

மாற்றரசர்மணிமுடியுந் திறலுந்தேசம்

மற்றவர்தம் காதலிமார் குழையும் * தந்தை
கால்தனையுமுடன்கழல் வந்துதோன்றிக்

கதநாகங்காத்தளித்த கண்ணர்கண்டிர் *

நூற்றிதழ்கொளரலிந்தம் நுழைந்தபள்ளத்து

இளங்கமுகின் முதுபாளை பருவாய்நண்டின் *

சேற்றனையில் வெண்முத்தம்சிந்து நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

(க)

பன்னத்து { தாழ்ந்த நிலத்தில் முளைத்
துள்ள

நூறு இதழ் { பல இதழ்களையுடைய
கொள் தாமரைப் பூவிலே
அரவிந்தம் } பிர்வேசித்த
நுழைந்த

பரு வாய் { விரிந்தவாயை யுடைத்தான
நண்டின் } நண்டினுடைய

சேறு { சேறுமிக்க வளையிலே
அளையில் }

இள கமுகின் { இளைய பாக்குமாங்களி
முது பாளை } னுடைய முற்றின
பாளையானது

வெண்முத்தம் { வெளுத்த முத்துக்களை
சிந்து } இறைக்கப்பெற்ற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்

திருத்தெற்றி { திருத்தெற்றியம்பலமென்
யம்பலத்து } னுந் திருப்பதியிலெழுந்
தருளியுள்ள

என் எனக்கு ஸ்வாமியாய்

செம் கண் { செந்தாமரைக் கண்ணான
மால் } ஸர்வேச்வரன் (எப்படிப்
பட்டவனென்றால்,)

மாறு அரசர் { பனகவரான (அரியோத
னன் முதலிய) அரசர்
களினுடைய

மணி முடியும் { மாணிக்கங்களிழைத்த
கிரீடங்களும்

திறலும் வலிவும்

தேசம் தேஜஸ்ஸும்

அவர் தம் { அவ்வரசராக மனைவிகளின்
காதலிமார் } காதணியும்
குழையும்

தந்தை { தன் தகப்பனாரான
வஸுதேவருடைய

கால் தனையும் { காலிலே இடப்பட்டிருந்த
விலங்கும்

உடன் கழல் { ஏககாலத்திலே ஒழியும்
படியாக

வந்து
தோன்றி } திருவவதரித்தவனாயும்
கதம் சேற்றத்தையுடைய
நாகம் கஜேந்திராழ்வானை

காத்து
அளித்த } ரகஷித்தருவினவனுமுள்ள
கண்ணர்
காண்மர் } கண்ணபிரான் காண்மின்.

* * *—இத்திருமொழியிற் பாசரங்களை, பின்னடிகள் முன்னாக முன்னடிகளை அர்வயித்துக்கொள்க. முன்னடிகள் எம்பெருமான் வைபவத்தையும் பின்னடிகள் திருப்பதியின் வளத்தையும் பேசுவன. முன்னடிகளை முன்னே அர்வயித்துப் பின்னடிகளைப் பின்னே அர்வயிப்பதும் பொருந்தும். “மாற்றரசர் மணிமுடியுந் திறலுந்தேசம் மற்றவர்தங் காதலிமார் குழையும் தந்தை கால்தளையு முடன்கழல் வந்துதோன்றிக் கதநாகங் காத்தளித்த கண்ணர் திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால் கண்டீர்” என்றும்போலே அர்வயிக்கவேண்டும். மேற்பாசரங்களிலும் இங்ஙனமே அர்வயிக்கலாம். ஆயினும், பின்னடிகளை முன்னே அர்வயித்து முன்னடிகளைப் பின்னே அர்வயித்துப் பொருள்கொள்வதே நன்கு பொருந்தும்.

திருநாகங்குளின் ஒரு பகுதியாகிய திருத்தெற்றி யம்பலமென்னுந் திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கும் செந்தாமரைக் கண்ணன் யாரென்றால், மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனும், முதலையைத் துணித்த ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தவனுமான கண்ணனையாவன்—என்கிறார். “தந்தை காலில் விலங்கு வந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்கிறபடியே கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போதே தனது தாய் தந்தையரான வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்றுமுற்றித்தது; பிறகு ஞானடையில் கம்ஸ, சிசுபால, துர்யோத நாதிளான அசுரப்பூண்டிகளெல்லாம் ஒழிந்தன; ஆயினும் “மாற்றரசர் மணி முடியும் திறலும் தேசம்” என்று தொடங்கி “உடன் கழல்” என்று எல்லாம் ஒரேகாலத்தில் நடந்தவைபோல ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது ஒரு சமத்காரமாகும். கண்ணபிரானாகத் திருவவதரித்தபின் வெகு விரைவாகப் பகைவரைத் தொலைத்தாயிற்று என்பதைக் காட்டும் இவ்வதிசயோக்தி. தந்தைகால்தளை கழன்றது முன்னே; மாற்றரசர் மணிமுடியும் திறலும் தேசம் ஒழிந்தது வேறொரு காலத்தில்; அவர்தம் காதலிமார் குழைகள் கழன்றது அதற்குப் பிறகு; இப்படியிருந்தும், இவையெல்லாவற்றையுங்கூட்டி “உடன்கழல்” என்றது—கண்ணபிரானுடைய சக்திவிசேஷத்தை விளக்குவதொரு அதிசயோக்தி யென்க. பர்த்தாக்கள் மாண்டொழிந்தபின்பு மனைவியர் ஒருவரை ஆபரணமும் அணிபக்கூடாதாகையால் இவர்கள் கைம்பெண்டாட்டிகளாயினர் என்பதைக் காட்டும் ‘அவர்தம் காதலிமார் குழையும்—கழல்’ என்றது. குழை என்றவிது ஆபரணங்களெல்லாவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம்; தாலியற்றவர்களாக என்றவாறு.

தந்தை கால் தளை கழன்ற வாலாறு :—மதுரா நகரத்தில் யதுவம்சத்தாரில் உக்ரஸேனன் என்றொரு தர்மிஷ்டன் அரசனாயிருந்தான்; அவனது மகன் கம்ஸ னென்பான் : இக்கஞ்சன் துஷ்டர்களில் தலைவனாயிருந்துகொண்டு பெரியோர்

கட்டுக் தீமையும் புல்லியர்கட்கு நன்னாயும் செய்துகொண்டு தன் பலத்தினால் தனது தந்தையாகிய உக்ரஸேநனைச் சிங்காசனத்தினின்றித் தள்ளிவிட்டுத்தானே அரசாண்டவருங் காலத்து, கம்ஸன் தனது உடன்பிறந்தவளாகிய யுக்தவயது வாய்ந்த தேவகியை வஸுதேவர்க்கு விவாஹம் செய்வித்து அவ்விவாஹம் முடிந்தபின் அவளை வஸுதேவர் மாளிகையிற் கொண்டுபுகைக்காகத் தேரேற்றிக்கொண்டு தான் தேவசியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆசரத்துடன் ஸாதியாயிருந்து தேரை நடத்திவருப்போது, ஆகாயத்தில், ‘அறிவுகேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு பூண்டிருக்கின்றனாய் அத்தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப்போகிறது’ என்று ஒரு அசுரரி வாக் குப் பிறக்க, அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் திடுக்கிட்டு ‘இனி நாம் தப்ப வழி யாது?’ என்று யோசித்து, ‘இவள் பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவளது எட்டாவது பிள்ளை நம்மைக் கொல்லப்போகிறது; இப்போதே இவளைக் கொன்றுவிடுவோம்’ என்றெண்ணிக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொலைசெய்யப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப் பல தருமங்களையும் காலகதியையும் பரக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதியாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்க, பின்பு வஸுதேவர் ‘அப்பா! உனக்கு இவன்கையால் சாவு இல்லை; இவளுடைய பிள்ளைகையினால்லவோ சாவு நேரிடப்போகிறது; இவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடன் அப்பிள்ளைகளை உன்னிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன்; நீ அவற்றைக்கொன்றுவிடு’ என்றுசொல்ல, கம்ஸன் அதை யுக்தமென்றுகொண்டு இத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான். சிலநாள் கழிந்தபின், தேவகி கர்ப்பந்தரித்துப் பிள்ளைபெற்றாள்; வஸுதேவர் அப்பொழுதே அப்பிள்ளையைக் கம்ஸனிடம் கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட, அவன் அதைக் காலேப்பிடித்துக் கல்மேல் அறைந்து கொன்றுவிட்டான். 1. “மக்களறுவரைக் கல்விடைமோத” என்கிறபடியே இவ்விதம் ஆறு பிள்ளைகளைக் கொன்றான். எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோக நித்திரை யெனப்படும் மாயை நந்தகோபருடைய கோலுத்திலிருந்த வஸுதேவ பத்தினியாகிய ரோஹிணியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறு மாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு அவ்வஸுதேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதிசேஷமாசமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹிணியின் வயிற்றில் சேர்த்திட, இங்ஙனம் வஸுதேவ பத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக) ஆறுமாஸமும் ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறு மாஸமுமிருந்து பலராமன் பிறந்தான். பிறகு தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய் அவதரிக்க அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால் விலங்கு இற்றுமுறிந்து விழுந்தது என்பதாம்.

கதநாகம் காத்தளித்த=கதம்—கோபம்; ‘முதலையின் வாயிலே அகப்பட்டு நாம் இப்படி நெடும்போதாகத் துடியாநிற்கவும் எம்பெருமான் வந்து உதவிற

றிலனை!, என்ன கண்ணற்றவனோ! என்று எம்பெருமான்மேல் கொண்ட கோபமென்னலாம். அன்றியே, சாதியிறக்கைக்கு உரியவிசேஷணமாகவுமாம்; “தொடரெடுத்த மால்யானை” என்றதுபோல.

[நூற்றிதழ்கொள் இத்யாதி.] வடமொழியில் தாமரைக்கு ‘சதபத்ரம்’ என்றொரு பெயருண்டாதலால் அதற்கு இணங்கிய விசேஷணமாம் இது. அரவிந்தம்—தற்சமவடசொல். நணிகள் உணவுக்காகத் தாமரைப்பூவிலே சென்று, புகுவதுண்டு; அங்ஙனம் போயிருக்கும்போது அந்த நண்டின் வளைவில் பாக் குப் பாளைகளினின்று வெண்பூத்துக்கள் இறைக்கப்பட்டு வளை மூடப்படுகின்றதாம் திருநாங்கூரில். (க)

பொற்றொடித்தோள் மடமகள்தன் வடிவுகொண்ட

பொல்லாதவன்பேய்ச்சி கொங்கைவாங்கி *

பெற்றேத்த தாய்போலமடுப்ப, ஆரும்

பேணுநஞ்சுண்கெந்த பிள்ளைகண்டர் *

நெல்தொடுத்த மலர்நிலம் நிறைந்தசூழல்

இருஞ்சிறையவண்டொலியும் நெடுங்கணூர்தம் *

சிற்றடிமேல்சிலம்பொலியுமிழற்று நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தேன் செங்கண்மாலே. (உ)

நெல்	நெற்கதிகளினீமேல்	மடம்	ஆத்மகுணமுடையவருமான
தொடுத்த	{ வரிசை வரிசையாகக் கட்டப் பட்ட	மகள் தன்	{ யசோதைப் பிராட்டியி னுடைய
நீலம் மலர்	கரு நெய்தற் பூக்களாலே	வடிவு கொண்ட	{ வேஷத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டுவந்த
நிறைந்த	நிறைந்துள்ள	பொல்லாத வன் பேய்ச்சி	{ மிகவும் பொல்லாத பூதனை யானவன்
சூழல்	சுற்றுப்புறங்களில்	கொங்கை வாங்கி	{ (தனது) முலையை கையாலெடுத்து
இரு சிறைய வண்ணிலும்	{ அழகிய சிறகுகளையுடைய வண்டுகளின் ஆரவாரமும்	பெற்றுளடுத்த தாய்போல மடுப்ப	{ பெற்று வளர்த்த தாய் போலே (அன்புடையவன் போலக் கண்ணனது வாயில்) வைத்திட,
நெடு கண்ணா தம்	{ நீண்ட கண்களையுடைய ரான மாதர்களது	ஆரும் பேணு நஞ்சு	{ ஒருவரும் விரும்பமாட்டாத விஷத்தை
சிறு அடிமேல் சிலம்பு ஒலியும் மிழற்று	சிறிய பாதங்களிலுணர்ந்த தண்டைகளினுடைய ஒசையும் தொனிக்கப்பெற்ற	உண்டு உகந்த பிள்ளை கண்டர்	{ (முலப்பாலுடனே) பருகி லந்தோஷமடைந்த சிறுவன் காண்மின்,
நாங்கூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து, என் செங்கண் மால்;—;			
பொன் தொடி தோள்	பொன் வளைகண்ணிந்த புஜங்களை யுடையவரும்		

* * *—திருநாங்கூர் வயல்களில் நெற்பயிர்கள் செழித்து வளர்கின்றன; அந்த நெற்கதிர்களின்மேல் கருநெய்தற் பூக்கள் வரிசைவரிசையாகப் படர்ந் திருக்கின்றன; இப்படிப்பட்ட சுற்றுப்புறங்களில் வண்டுகளின் ஆரவாரமும், பூக்கொய்வதற்காகச் சென்ற மங்கைமார்களின் பாசச்சிலம்புகளின் ஆரவார மும் சேர்ந்து தொனிக்கின்றனவாம். இப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரிலுள்ள திருத் தெற்றியம்பலத் திருப்பதியின்கண் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் யாவ னென்னில்; முன்பு கம்ஸனால் ஏவப்பட்டுப் பேய்வுடிவைமறைத்துத் தாய்வுடிவு கொண்டி நஞ்சதீற்றிய முலைகொடுக்கவந்த பூதனையின் ஸ்தந்யத்தை உறிஞ்சி யுண்டு அவளுயிரை முடித்த கிருஷ்ணசிசுவாகிய எம்பெருமானேயாவன்.

குமுந்தையானது தன்னைத் தாயென்றே நினைத்துக்கொள்ளும்படி யசோதை போலவே ஆபரண அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு வந்தாளாதலால் “போற் றோடித்தோள் மடமகள்தன் வடிவுகொண்ட” எனப்பட்டது. “தாய்போல் மடுப்ப” என்றபாடத்தில் சிர்கெடும்; “தாய்போல மடுப்ப” என்பதே ஆன் றோர்பாடம். (உ)

படலடைத்த சிறுசூரம்பைறுழைந்துபுக்துப்

பசுவெண்ணெய் பதமாரப் பண்ணைமுற்றும் *

அடலடர்த்த வேற்கண்ணுர்தோக்கைபற்றி

அலந்தலைமை செய்துமுலுமையன்கண்டீர் *

மடலேடுத்த நெடுத்தெங்கின் பழங்கள்வீழ

மாங்கனிகள் திரட்டுகுட்டா வருநீர்ப்பொன்னி *

திடலேடுத்து மலர்சுமந்தங்கிழியு நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

(ந)

மடல் எடுத்த { பாளைகள் மிகவும் நிறைந்து
நெடு உயர்ந்துள்ள தென்னை
தெங்கின் மரங்களினின்றும்,
பழங்கள் காய்கள்
வீழ { (மாமாங்களின்மீது) விழ
(அதனால் உதிர்ந்த)
மாங்கனிகள் { மாம்பழத்திராங்களை
திரட்டு
உருட்டா உருட்டிக் கொண்டும்
மலர் சுமந்து { (பலவகைப்) பூக்களையடித்
துக் கொண்டும்
வரும் நீர் { பெருகுகின்ற
பிரவாஹத்தைபுடைய
பொன்னி காவேரியானது
திடல் எடுத்து { மேட்டு நிலங்களை யெடுத்து
விட்டு

இழியும் வெண்ணயிடப்பெற்ற
நாங்கூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து என்
செங்கண் மால்—;
பசு வெண்ணெய் { அப்போது கடைத்துவைத்த
பதம் ஆர { வெண்ணெயை அமுது
செய்வதற்காக
படல் { படலிட்டி மூடிவைத்த சிறு
அடைத்த { சிறு சூரம்பை
சிறு சூரம்பை { குழல்களிலே றுழைந்து
றுழைந்து { உள்ளே போய்
புக்கு
அடல் { போர்செய்வதற்குரிய வேற்
அடர்த்த { படைபோன்ற கண்களை
வேல் கண்ணா { யுடையரான இடைச்சி
களினுடைய
தோக்கை செலைத் தலைப்படி

பற்றி	பிடித்திழுத்து	பண்ணை முற்றும் உழுவும்	} இடைச்சேரி யெங்குந் திரிகின்ற
அலந்தலைமை	துன்பமான சேஷ்டைகளைப் செய்து பண்ணி		

ஐயன் கண்டர் மஹாநுபாவன் காண்மின்.

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரானுடைய களவுத்தொழில்கள் ப்ரவரித்தமாகையால், அவரவர்கள் மனைகளில் வெண்ணெய் திரட்டிச் சேமித்து வைத்துப் படலுவிட்டடைத்துப் பாதுகாவல் செய்துவைப்பார்கள் ; அப்படியு பட்ட சிறுகுட்களிலும் தந்திரமாகப்பிரவேசித்து வெண்ணெயை வாரியுண்ப தும், “ மாதர்கள் தம்மிடம்புக்குக் கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் கரம்புதுகிலவை ழீறி, நிச்சலூர் தீமைகள் செய்வாய் ” என்கிறபடியே பெண்களிடத்தில் சிலதீம்பு களைச் செய்வதுமாய் இப்படியே திருவாய்ப்பாடிமுழுவதையும் நலிவுபடுத்தின நாராயணனை திருத்தெற்றியம்பலத்திலுள்ளான் காண்மின்.

குரம்பை—குடிசை. பசுவெண்ணெய்=பசுமைமாறாத வெண்ணெய் ; அப் போதுதான் கடைந்து திரட்டினவெண்ணெய். பதமாரு=‘பதம்’ என்னுஞ் சொல்லுக்கு உள்ள பல பொருள்களில் உண்பதும் ஒரு பொருள். தோக்கை— முன்தாணை. அலந்தலைமை—‘அலந்தலை’ என்னுஞ் சொல்லின்மேல் பண்புப் பெயர்விசுதி ஏறிக்கிடக்கிறது ; துன்பம் என்பதுபொருள். வியாமோஹம் என்றபொருளுமுண்டு.

[மடலேடுத்த இப்பாதி.] திருநாங்கூரெங்கும் தென்னைமரங்களும் மாமரங் களும் மலிந்துகிடக்கின்றன ; ஒங்கியிருக்கின்ற தெங்குகளினின்று தேங்காய் கள் மாமரங்களின் மீது விழவே, அந்த அதிர்ச்சியினால் மாம்பழங்கள் உதிர்ந்து வீழ்கின்றன ; அவற்றையெல்லாம் திரட்டியுருட்டிக் கொண்டும் மற்றும் பலவகை யான புஷ்பங்களை யடித்துக்கொண்டும் பெருவெள்ளமாகப் பிரவஹிக்கின்ற காவிரியாற்றுக்கால்களையுடையது திருநாங்கூர்.

திடலேடுத்து=திடல்-திடர் ; எழுத்துப்போலி. திடராவது மேட்டுநிலம் ; பெருவெள்ளம் பெருகும்போது மேடுகளெல்லாம் கரைந்து ஸமநிலமாதல் இயல்பு.

வாராரும் முலைமடவாள் பின்னைக்காகி

வளைமருப்பிற் கடுஞ்சினத்து வன்தாளார்ந்த *

காரார்தின் விடையடர்த்து வதுவையாண்ட

கருமுகில்போல் திருநிறத்தென்கண்ணர்கண்டர் *

ஏராரும் மலர்ப்பொழில்கள் தழுவியேங்கும்

எழில்மதியைக் கால்தோடர விளங்குசோதி *

சீராகு மணிமாடம் திகழ நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

(ச)

ஏர் ஆரும் அழகுபொருந்திய
மலர் புஷ்பங்களை யுடைய
பொழில்கள் சோலைகளானவை

எங்கும் தழுவி { ஆகாசமுள்ளவளவும்
வியாபித்து
எழில் மதியை அழகிய சந்திரனை

கால் தொடர { (அசையகொட்டாமல்)
கால்கட்டப் பெற்றதும்

விளங்கு { விளங்குகின்ற
சோதி { ஒளியையுடைய அழகிய
சீர்ஆரும் { மணிமாடங்கள்
மணிமாடம் { பிரகாசிக்கப்
திகழும் { பெற்றதுமான

நாங்கூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து
என் செங்கண் மால்—;

வார் ஆரும் { கச்சணிந்த
முலை { முலையையுடையவளும்

மடவாள் { ஆத்மகுணங்களை
புடையவளுமான

பின்னைக்கு { நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்
ஆகி { பெறுதற்காக,

வளை { வளைந்த கொம்புகளை
மருப்பின் { புடையனவாய்

கடு சினத்து { மிக்க கோபத்தை
புடையனவாய்

வன் தாள் { வலிய நால்களை
ஆர்ந்த { புடையனவாய்

கார் ஆர் { கருநீறும் பொருந்தியவான

துண் விடை { வலிய ரிஷபங்களை

அடர்த்து { வலியடக்கி

வதுவை { (அவளை) விவாஹஞ்
ஆண்ட { செய்துகொண்ட

கரு முகில் { நீலமேகச்யாமானனை
போல் திரு { நம் கண்ணபிரான்
நிறத்தி என் { காண்மின்.
கண்ணர் { கண்டார்

* * *—அழகிய சோலைகளால் சூழப்பட்டதும் சந்திரமண்டலத்தளவும்
ஒங்கியிருந்துள்ள மணிமாடங்கள் மலிந்ததுமான திருநாங்கூரில் திருத்தெற்றி
யம்பலத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் யாவனென்னில்; முன்பொரு
கால் நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம்புரிவதற்காக அதற்கு இடையூறு
யிருந்த கொழுத்த ரிஷபங்களையையும் செருக்கடக்கி அவளை மணம்புணர்ந்த
காளமேகத்திருவுருவான கண்ணபிரானேயாவன் என்பதாம். (ச)

கலையிலங்குமகலல்துல் கமலப்பாவை

கதிர்முத்த வெண்ணகையாள் கருங்கனைய்ச்சி *

முலையிலங்குமொளிமணிப்பூண் வடமுந்தேய்ப்ப

முவாத வரைநெந்தோள் மூர்த்திகண்டர் *

மலையிலங்கு நிரைச்சந்தி மாடவீதி

யாடவரை, மடமொழியார்முகத்து * இரண்டு

சிலைவிலங்கி மனஞ்சிறைகொண் டிருக்குநாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

(ரு)

மலை இலங்கு { மலைபோல் விளங்குகின்ற
நிரை { வரிசை வரிசையாக

சந்தி { ஒன்றோடொன்று
சேர்ந்திருக்கிற

மாடம் { மாடங்களைபுடைய

வீதி { தெருக்களிலே

மடம் { இனிய பேச்சையுடைய
மொழி மார் { பெண்களின்

முகத்து { முகத்திலுள்ள

இரண்டு சிலை { இரண்டு விற்கன்போன்ற
புருவங்களானவை

விலங்கி { வளைந்து

ஆடவரை { ஆண் பிள்ளைகளின்

மனம் { மனத்தை

சிறை { ஸ்வாதீனப்

கொண்டு { படுத்திக்கொண்
இருக்கும் { டிருக்கப்பெற்ற

நாங்கூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து என்
செங்கண் மால்—;
கலை இலங்கும் மேகலை விளங்கப்பெற்ற
அகல் அல்குல் { அகன்ற நிதம்பத்தை
யுடையளாய்
கதிர் முத்த வெள் { ஒளிபொருந்திய முத்துப்
நகையாள் { போலே வெளுத்த
பற்களை யுடையளான
கமலம் பாவை { பெரிய
பிராட்டியினுடையவும்
கரு கண் ஆய்ச்சி { கறுத்த கண்களையுடைய
ளான நப்பின்னைப்
பிராட்டியினுடையவும்

முலை தனங்களிலே
இலங்கும் விளங்குகின்ற
ஒளி மணி { அழகிய மணிகளிறுத்த
செய்யப்பட்ட
பூண் கண்டுகையும்
வடமும் ஹாரமும்
தேய்ப்ப உராய, (அதனால்)
மூவாத நித்யயௌவனம் மாறாத
வரை நெடு { மலைபோன்று நெடிய
தோள் { திருத்தோள்களையுடைய
மூர்த்தி கண்டார் ஸ்வாமி காண்மின்.

* * *—ஆண்களை எளிதில் வசப்படுத்தும் வல்லமைவாய்ந்த பெண்கள் மலிந்திருப்பதை வருணிப்பதும் நகர்ச்சிறப்பை வருணித்தலாதலால் அதனை வருணிக்கிறார் பின்னடிகளில். திருநாங்கூரில் வீதிகள்தோறும் மலைமலையான மாடங்கள் வரிசை வரிசையாக இடைவிடாது ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கின்றன; அப்படிப்பட்ட வீதிகளில், மதுரமான பேச்சையுடைய பெண்கள் தங்களுடைய புருவநெறிப்பினால் ஆண்பிள்ளைகளின் மனத்தைக் கவர்து கொள்ளுகின்றனராம்; இப்படிப்பட்ட அழகிற்சிறந்த மாதர் வாழப்பெற்ற திருநாங்கூரில் திருத்தெற்றியம்பலத் தெம்பெருமான் யாவனென்னில்;—பெரிய பிராட்டியாரோடும் நப்பின்னைப் பிராட்டியோடும் நித்யஸம்சலேஷம் பண்ணுகச் செய்தேயும் யௌவனம் சிறிதும் மாறாத நித்யயுவாவான பெருமான் காண்மின் என்பதாம்.

கலையிலங்கும்=‘மேகலை’ என்ற சொல் முதற்குறையாகிக் கலை என்று கிடக்கிறது என்று கொள்ளலாம். கலை—வஸ்துரமும். “முலையிலங்கு மொளி மணிப்பூண் வடமும் தேய்ப்ப” என்பதனால் அப்பிராட்டிமாருடைய கலவி சொல்லப்பட்டதென்க.

முகத்து இரண்டு சிலை=விற்போன்ற புருவங்கள் என்னவேண்டுமிடத்து, வில் என்றே கூறினது ரூபகாதிசயோக்தியாம். ... (ரு)

தான்போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன்
அதுகண்டு தரித்திருப்பானரக்கர்தங்கள் *
கோன்போலுமென்றெழுந்தான் குன்றமன்ன
இருபதுதோளுடன் துணித்த வொருவன்கண்டார் *
மான்போலும் மென்னோக்கின் செய்யவாயார்
மரகதம்போல் மடக்கிளியைக் கைமேல்கொண்டு *
தேன்போலும் மென்மழலைபயிற்று நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

மான் போலும் { மானின் நோக்குப்போன்ற
மென் { அழகிய நோக்கை
நோக்கின் { யுடையாராய்

செய்ய { சிவந்த அதரத்தைய
வாயார் { முடையாரான பெண்கள்

மரகதம் போல் { மரகதப்பச்சைபோலே
பசுமையாய்

மடம் { அழகியதான

கிளியை { கிளிப்பிள்ளையை

கை மேல் { தங்கள் கைகளின்மேல்
கொண்டு { வைத்துக்கொண்டு

தேன் { தேன்போலினிய
போலும் { மிருதுவான பேச்சை
மெல் மழலை

பயிற்றும் { கற்பிக்கப்பெற்ற

நாங்கூர் திருத்தெற்றியம்பலத்து என்

செங்கண் மால்—;

தரணி ஆளன் { ‘(இராமனைன்கிற ஒரு சிறு
தான்போலும் { மனிசன்) பூமியை யெல்
என்று { லாம் தானே ஆள்பவனாக
எழுந்தான் { நினைத்து அஹங்காரப்
படுகின்றான்;

அது கண்டு { அதை அறிந்தும்

தரித்து { (அந்த ராமனைத்
இருப்பான் { தண்டியாமல்)
பொறுத்திருப்பவன்

அரக்கர் { ராக்ஷஸர்க்குத்
தங்கள் கோன் { தலைவனாவனே
போலும்

என்று { என்றிப்படி நினைத்து

எழுந்தான் { கிளர்ந்தவனான
இராவணனுடைய

குன்றம் { மலைபோன்ற
அன்ன

இருபது தோள் இருபது தோள்களையும்

உடன் { வககாலத்தில்

துணித்த { அறுத்தொழித்த

ஒருவன் { தனிவீரன் காண்மின்.
கண்டர்

* * *—இப்பாட்டின் முன்னடிகட்குப் பொருள் சொல்லுவது ஸுசிஷ்ம புத்திசாலிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இயலாது. முற்காலத்தில், ஆப்பான் திருவழுந்தூரையைர் என்கிற ஒருஸ்வாமியும் இன்னுஞ்சில முதலிகளுமாக இதற்குப் பொருள் என்னவென்று ஆராயத் தொடங்கினர்; அவர்கட்குப் பொருள் தோன்றவில்லை; அப்போது பட்டர் மிகச் சிறுபிராயத்தவராயிருந்தார்; அப்போது அருளிச்செயல் மூலம் ஒதியிருந்தாரல்லர் பட்டர்; ஆனாலும், பட்டர் சிறுபிராயமே தொடங்கி எல்லாவழிகளிலும் தமது ஸுசிஷ்ம புத்தியைச் செல்லவிட்டுப் பலவகையான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டு ஆச்சரியமாக விளங்கி வந்தமையால் பல பெரியோர்களும் பட்டரைப் பணிந்து அர்த்தங்கள் கேட்பதுண்டு; அப்படியே கீழ்ச்சொன்ன அரையர் முதலானரும் பட்டரிடம் சென்று ‘இப்பாட்டிக்குப் பொருள் என்ன?’ என்று கேட்டனர்; அப்போதே பட்டர் ‘பாசுரத்தை விளங்கச் சொல்லுங்கள்’ என்று சொல்லி ஒருகால் பாசுரத்தைக் கேட்டவாறே, “தான்போலுமென் றெழுந்தான் தரணியாளன் அதுகண்டு தரித்திருப்பானரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்” என்கிற வரையில் இராவணன் வார்த்தையின் அறுவாதம்—என்று சொல்லிப் பொருளைவிளக்கிக் காட்டினர். இங்கே வியாக்கியான வாக்கியம் வருமாறு:—“ஆப்பான் திருவழுந்தூரையாரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக

‘இப்பாட்டிற் சொல்லுகிற தென்?’ என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஒருகால் இயலைக் ஓகேளா, ‘ராவணன் வார்த்தைகாண்’ என்றருளிச் செய்தார். [தான்போலு மித்யாதி.] ஒரு கூத்தரியன்போலே எதிரியென்று வந்தான்; அது கண்டு தரித்திருப்பான் ராக்ஷஸராஜனும்—என்று கிளர்ந்தெழுந்த ராவணனுடைய மலைபோலே யிருக்கிற இருபது தோளையும் துணித்த தனிவீரன்கிடர்” என்று.

இப்பொருளை விவரித்துக் காட்டுவோம்;—திருத்தெற்றியம்பலத் தெம் பெருமான் யாவனென்னில், இராவணனுடைய மலைபோன்ற இருபது தோள் களையும் துணித்த தனிவீரன்; அந்த இராவணன் எப்படிப்பட்டவனென்னில், மிகவும் அஹங்காரந்தோற்றச் செருக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டே போர்க் களத்தில் கிளர்ந்தவன்; அப்படி அவன் செருக்குடன் சொன்னவார்த்தை எதென்னில்; ‘தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அதுகண்டு தரித்திருப்பான் அரக்கர்தங்கள் கோன்போலும்’ என்கிற இவ்வார்த்தையாம். இவ்வார்த்தைக்கு அர்த்தமெதென்னில்; இராமனென்று ஒரு பயல் தான் பெரியவொரு கூத்தரியன்போல எதிரியென்று வருகிறதாம்; அதைக்கண்டு ஒருவன் பொறுத்திருக்கிறதாம்; அப்படி பொறுத்திருப்பவன் ராக்ஷஸர்கட்குத் தலைவனென்று பெயர் சமந்திருப்பதாம்; என்று வெகு அற்பமாகச் சொல்லி யுத்தத்திற்குக் கிளம்பினானென்கை. இதனால், இராமன் தனக்கு எதிரியென்று புறப்படுவதற்கும் தகுதியற்றவன் என்பதும், இராமன் போர்க்கு வரச்செய்தே யும் தான் ஆறியிருப்பது தன்பெருமைக்குத் தகாதென்பதும் தெரிவிக்கப் பட்டனவாம்.

இப்பாட்டின் இவ்வரிய பெரிய பொருளை உணராதவர்கள் பிறரும் உணர்ந்து கொள்ள இட மில்லாதபடி “தான்போலு மேன்றெழுந்தான்” என்றும் “கோன்போலு மேன்றெழுந்தான்” என்றும் பாடத்தையே மாறு படுத்திப் பதிப்பித்தும் ஒதுவித்தும் வருவது வருந்தத் தக்கது.

பின் ஒன்றரையடிகள் திருநாங்கூரின் சிறப்பை வருணிப்பன. அழகிய பெண்கள் தங்கள் கைமீது பசங்களியை வைத்துக்கொண்டு இனிய பேச்சுக்களை அவற்றுக்குக் கற்பிக்குமிடமாம் திருநாங்கூர். (சு)

போங்கிலங்கு புரிநூலும் தோலுந்தாழப்

போல்லாத குறளுருவாய்ப் பொருந்தாவாணன் *

மங்கலம்சேர் மறைவேள்வி யதனுள்புக்கு

மண்ணகலம் குறையிரந்த மைந்தன்கண்டர் *

கோங்கலர்ந்த மலர்க்குழலார் கோங்கைதோய்ந்த

குங்குமத்தின் குழம்பளைந்த கோலந்தன்னால் *

சேங்கலங்கல் வெண்மணல்மேல் தவழநாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென்சேங்கண்மாலே.

(எ)

கொங்கு } பரிமளம் பரவாநின்ற
அலர்ந்த }
மலர் பூக்களையணிந்த
குழலார் } கூந்தலையுடையரான
மாநர்களுடைய
கொங்கை தனங்களின்மீது
தோய்ந்த படிந்த
குங்குமத்தின் } குங்குமச்சாறுதன்னை
குழம்பு }
அனைந்த அனைத்தனாண்டான
கோலம் } அழகினால்
தன்னால் }
செம் சிவந்திருக்கிற
கலங்கல் வெள்ளமானது
வெண் மணல் } வெளுத்த மணற்
மேல் தவழும் } குன்றுகளின்மேல்
பாவப்பெற்ற
நாகூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து என்
செங்கண் மால்—;

பொங்கு } மிக விளங்குகின்ற
இலங்கு } யஜ்ஞோபவீதமும்
புரிதூலும் }
தோலும் கிருஷ்ணஜீரமும்
தாழ் தொங்கப்பெற்ற
பொல்லாத }
குறள் உரு } அழகிய வாமநமூர்த்தியாகி
ஆய் }
பொருந்தா } ஆஸூர்ப் பருதியான
வாணன் } மஹாபலியினுடைய
மங்கலம் சேர் மங்களம் பொருந்திய
மறை வேதகோஷத்தையுடைய
வேள்வி } யாகபூமியிலே
அதனுள் }
புக்கு எழுந்தருளி
குறை தனக்கு வேண்டியதான
மண் அகலம் பூமியை
இரந்த யாசித்த
மைந்தன் } சிறுக்கன் காண்மின்
கண்டார் }

* * *—பிரமசாரியாச்சரமத்திற்கு உரிய கோலத்துடனே வாமநருபியாய் மாவலியின் யாகபூமியிற் சென்று பூமிதானம் பெற்ற பெருமானே திருத்தெற்றியம்பலத்திலுள்ளானென்கிறது. யஜ்ஞோபவீதமும் கிருஷ்ணஜீரமும் ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்சரமத்திற்கு உரியவை. “அழகிய குறளுருவாய்” என்று சொன்னால் கண்ணெச்சில் படுமோ என்றஞ்சி ‘பொல்லாத குறளுருவாய்’ என்றார். ‘பொல்லாத’ என்றது எதிர்மறை யிலக்கணையால், நல்லதென்றபடி. ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளப் பெற்ற யாகமாகையாலே ‘மங்கலம் சேர்’ என்று வேள்விக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

[கொங்கலர்ந்த இத்யாதி.] பரிமளம் கமழ்கின்ற பூக்களையணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்கள் நீரில்படிந்து தீர்த்தமாடுகையில் தங்கள் கொங்கைத் தடங்களில் அணிந்திருந்த குங்குமக் குழம்புகளைத் தேய்த்து அலம்புவதனால் ஜலப்ரவாஹமானது சிவப்பு நிறம்பெற்று வெண்மணல் நிலங்களிலே தவழ்கின்றதாம் திருநாகூரில். இதனால் அவ்வூர்ப் பெண்களின் செல்வமிசூதி சொல்லப்பட்டதாம். நீர் வெள்ளத்தைச் செந்நிறமாக்குவதற்குப் போதுமான குங்குமப்பூச்சாறு முலைத்தடங்களில் பூசப்பெறுவது செல்வம் மிக்கவர்க்கேயன்றோ. “கொவ்வைவாய் மகளிர் கொங்கைக் குங்குமக் கழுவிப்போர்த், தெய்வ நீர் கமழுகூர்” என்பர் மேல் திருமொழியிலும். (எ)

சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போல் பெரியமேரு

திருக் குளம்பில் கண்கணப்பத் திருவாகாரம்

குலுங்க * நிலமடந்தைதனை யிடந்துபுல்கிக்

கோட்டிடைவைத் தருளியவோங் கோமான்கண்டர் *

இலங்கியநான் மறையனைத்து மங்கமாறும்

ஏழிசையும் கேள்விகளுமேண்டிக்கெங்கும் *

சிலம்பியநற் பெருஞ்செல்வம் திகழநாங்கூர்த்

திருத்தேற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

(அ)

இலங்கிய { (பிரமாணங்களுள்
சிறந்ததாக்)
விளங்குகின்ற

நால் மறை { எல்லா வேதங்களும்
அனைத்தும் }

அங்கம் ஆறும் { (வியாகரணம் முதலிய)
ஆறு அங்கங்களும் }

ஏழ் இசையும் ஸப்தஸ்வரங்களும்

கேள்விகளும் { இதிஹாஸ புராணங்களும்
(ஆகிய இவை)

எண் திக்கு { எட்டுத்
எங்கும் { திசைகளிலுமெல்லாம்

சிலம்பிய { கோஷம்
செய்யப்பெற்றதும் }

நல் பெரு { நல்ல அளவற்றசெல்வம்
செல்வம் }

திகழும் விளங்கப்பெற்றதுமான
நாங்கூர், திருத்தேற்றியம்பலத்து
என் செங்கண்மால்—;

சிலம்பின் { தண்டைச்சிலம்பின்
இடை { நடுவிலிட்ட

சிறு பரல் { சிறிய பருக்காங்கல்போல
போல் }

பெரிய மேரு பெருத்த மேருமலையானது

திரு குளம்பில் அழகிய குளம்பிலே

கண்கணப்ப { கண்கணவென்று
ஒலிக்கும்படியாகவும் }

திரு ஆகாரம் { (திருமார்பில்) பிராட்டி
குலுங்க { யிருக்குயிருப்பு
குலுங்கும்படியாகவும் }

நிலம் { பூமிப்பிராட்டியை
மடந்தைதனை }

இடந்து கோட்டால் குத்தியெடுத்து

புல்கி தழுவிக்கொண்டு

கோட்டிடை கோரப்பல்லின்மீது

வைத்து { ஸ்தாபித்துக்கொண்ட
அருளிய }

எம் கோமான் { எம்பெருமான் காண்மின்.
கண்டர் }

* * *—வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் இதிஹாஸபுராணங்களும் எங்குப் பார்த்தாலும் பெரிய கோஷமாக அதிகரிக்கப் பெற்றதும் இதனையே பெருஞ் செல்வமாக வுடையதுமான திருநாங்கூரில் திருத்தேற்றியம்பலத்திலுள்ள பெருமான் யாவனென்னில்; வராஹமூர்த்தியாகிப் பூமிப்பிராட்டியை உத்தரிப் பித்த பெருமான் காண்மின் என்பதாம். அண்டபித்தியிற் சார்ந்து கிடந்த பூமிப்பிராட்டியை அதனின்றி ஒட்டுவித் தெடுக்கும்போது மேருமலையானது (வராஹமூர்த்தியின்) குளம்பில் ஒடுங்கிக் கிடக்கும்படி மிகப்பெரிய வராஹத் திருவுருவெடுத்ததாகப் புராணங்கள் கூறுவதை உட்கொண்டு இப் பாசுரமருளிச் செய்யப்பட்டது. 1. “தீதறு திங்கள் பொங்கு சுடரும்பரும்ப

ருலகேழினோடு முடனே, மாதிர மண்சுமந்த வடகுன்று நின்ற மலையாறு மேழு கடலும், பாதமர்கூழ் குளம்பினக மண்டலத்தினொருபாலொடுங்க வளர்ச்சேர், ஆதிமுனையமாகி அரணை முர்த்தியது” என விரிவாக அருளிச்செய்வது காண்க. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் வரதராஜபஞ்சாசத் ஸ்தோத்தரத்தில் “வாறாகூடுதவட்டவஞாஸிதவஸு யஸுஸு ஹாணஜிணவஜிஹிபுடாடிபெரெ கபெரெஸு। தபெஸுவுவதபுரடி ஹன கபுர ப்ரபுடிகம் வாராஹஜிவூதிதவ தொவபுரஜுதாதெ?” என்று வராஹாவதாரத்தின் பெருமையில் ஈடு பட்டுப் பேசின ச்லோகமுணர்க.

[சிறுபரல் சிலம்பினிடைப் போல் பெரியமேரு திருக்குளம்பில் கண கணப்ப] “புராஜ்யுமதொபஸு ரெரூஃ கணகணாபதெ” என்ற புராண ச்லோகத்தை யடிபொற்றி அருளிச்செய்கிறபடி. ஒரு தண்டைச் சிலம்பிலே மிகச்சிறிய பருக்காங்கல்லை யிட்டுவைத்தால் அது எப்படி கண கண வென்று ஒலிக்குமோ அப்படியே பெரிய மேருமலையானது வராஹநாயனருடைய திருக்குளம்பிலே கணகணத்த தென்றவிதனால்—மிகப்பெரிய மேருமலையும் ஒருகுளம்பின் ஏகதேசத்திலே ஒடுங்கும்படியாக வராஹநாயனர் அத் தனைபெரிய வடிவுகொண்டாரென்பது விளக்கப்பட்டதாம்.

திருவாகாரம் குலுங்கு= ‘அகலகில்லேனிறையும்’ என்று பிராட்டியிருக்கு மிருப்புக் குலுங்கும்படியாக. (அ)

ஏழலகும் தாழ்வரையுமெங்குமுடி

எண்ணசையும் மண்டலமும்மண்டி * அண்டம்

மோழையெழுந்தாழிமிகு முழிவேள்ளம்

முன்னகட்டி லோகேக்கிய வெம்புர்த்திகண்டிர் *

ஊழிதொறுமுழிதொறு முயர்ந்தசெல்வத்து

ஒங்கியநான் மறையனைத்தும் தாங்குநாவர் *

சேழுயர்ந்த மணிமாடம் திகழுநாகூர்த்

திருத்தேற்றியம்பலத்தேன் செங்கண்மாலே.

(க)

ஊழிதொறும் } காலம் செல்லச் செல்ல
ஊழிதொறும் }

உயர்ந்த வளர்ந்துவருகிற

செல்வத்து செல்வத்தையுடையராய்

ஒங்கிய { சிறந்த வேதங்களை
நான்மறை { யெல்லாம் தாங்கிக்
அனைத்தும் { கொண்டிருக்கிற
தாங்கு நாவர் { நாவையுடையரான
வைதிகர்கள்
வாழப்பெற்றதும்

சேழ் உயர்ந்த } மிகவும் உயர்ந்த
மணி மாடம் } மணிமாடங்கள்
திகழும் } விளங்கப்பெற்றதுமான

நாகூர், திருத்தேற்றியம்பலத்து
என் செங்கண்மால்—;

ஏழ் உலகும் ஸப்தத்வீபங்களும்
தான் பக்கத்துச்சிறுமலைகளை
வரையும் } யுடைய பெரியமலைகளும்
எங்கும் ஆகிய எவ்விடங்களையும்

மூடி ஆக்கிரமித்து
எண் திசையும் } எட்டுத்திக்குக்களிலும்
மண் தலமும் எல்லாப் பூமியிலும்
அண்டம் அண்டத்திலும்
மண்டி பரவி
மோழை } மோழை கிளம்பி
யெழுந்து }

ஆழி மிகும் கடல் பெருகும்படியான
ஊழி } பிரளயப் பெரு
வெள்ளம் } வெள்ளத்தை
முன் முன்பொருகால்
அகட்டில் திருவயிற்றில்
ஒடுக்கிய அடக்கிக் கொண்ட
எம் மூர்த்தி } எமது ஸ்வாமியாவான்.
கண்டிர் }

* * *—நாள்செல்ல நாள்செல்லச் செல்வம் குறைந்து போவதுண்டே பலர்க்கு; அப்படியல்லாமல் மேன்மேலும் வளர்ந்து வரும்படியான செல்வத்தை யுடையர்களாயும் சதுர்வேதங்களையும் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற நாவையுடையவர்களாய் மிருக்கிற அந்தணர்களால் நிறைந்த திருநாங்கூரில் திருத்தெற்றியம் பலத்திலுள்ள எம்பெருமான் பண்டு பிரளயப் பெருங்கடல் வெள்ளம் உலக மெங்கும் பரவினபோது உலகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றின் ஒரு மூலையிலே ஒடுக்கின ஆபத்தானவான பெருமான் காணமின் என்பதாம்.

“வாடிவெழுத்துவவந்தா” என்ற அமர நிகண்டின் படி, பெரியமலைக்கு அடுத்ததுள்ள சிறுமலைகள் பாதங்களாகச் சொல்லப்படுதலால், இங்கே ‘தாள் வரையும்’ என்றதற்கு ‘பக்கத்துச் சிறு மலைகளையுடைய பெரிய மலைகளும்’ என்று பொருள் கூறப்பட்டது.

மோழையெழுந்து—கீழ் வெள்ளம் மேற்கிளர்தல் மோழையெழுச்சியெனப் படும். மோழை—கீழாறு. அகடு—கீழ்வயிறு. மூர்த்தி—ஸ்வாமி. (க)

சீரணிந்த மணிமாடம் திகழுநாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தேன் செங்கண்மலை *

கூரணிந்த வேல்வலவனொலிநாடன்

கோடிமாட மங்கையர்கோன் குறையலாளி *

பாரணிந்த தோல்புகழான் கலியன்சொன்ன

பாமாலை யிவையைந்து மைந்தும் வல்லார் *

சீரணிந்த வலகத்து மன்னராகிச்

சேண்விசும்பில் வானவராய்த் திகழ்வர்தாமே.

(க0)

சீர் அணிந்த சிறப்புப் பொருந்திய

மணி மாடம் மணிமாடங்கள்

திகழும் விளங்கப் பெற்ற

நாங்கூர் திருநாங்கூரிலுள்ள

திருத் தெற்றியம் } திருத்தெற்றியம்பலமென்
தெற்றியம் } னுத் கிருப்பதியி லெழுந்
பலத்து } தருளியிருக்கிற

என் எனக்கு ஸ்வாமியான

செம்கண் } செந்தாமரைக்கண் பெரு
மலை } மான் விஷயமாக,

கூர் அணிந்த } கூர்மை பொருந்திய வேற்
வேல்வலவன் } படையை ஆளுவரும

ஆலி நாடன் } திருவாலி நாட்டுக்குத்
தலைவரும

கொடி மாடம் மங்கையர் கோன்	{ கொடிகளணிந்த மாடங்களை யுடைய திருமங்கையி லுள்ளார்க்குத் தலைவரும்	பா மாலை இவை ஐந்தும் ஐந்தும்	{ இப் பத்துப் பாசரங் களை யும்
குறையல் ஆளி	{ திருக்குறையலுரை ஆன்பவரும்	வல்லார் தாம் உலகத்து	{ ஒத வல்லவர்கள் இவ்வுலகத்தில்
பார் அணிந்த தொல் புகழான்	{ பூமிக்கு அலங்காரமான தொல்புகழை யுடைய வருமான	சீர் அணிந்த மன்னர் ஆகி	{ அரசர்களாகி வாழ்த்து (பிறகு)
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்	சேண் விசம்பில்	{ பாமாகாச மென்கிற பாமபத்தத்திலே
சொன்ன	அருளிச்செய்த	வானவர் ஆய்	{ நிய்ய ஸூரிகளோடு ஒத்தவர்களாய்
		திகழ்வர்	விளங்கப் பெறுவர்கள்.

* * *—திருநாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத் தெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கைமன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இப்பாசரங்களை ஓதவல்லவர்கள் இஹலோகத்தில் உள்ள வளவும் ராஜாதிராஜர்களாய் வீறுபெற்று விளங்கி, பிறகு நிய்ய விபூதியிலுஞ் சென்று நிய்யகைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... (க0)

அடிவரவு:—மாற்று, பொன், படல், வாரார், கலை, தான், பொங்கு, சிலம்பு, ஏழ், சேணி, தூம்பு.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து — ஐந்தாந்திருமொழி,
தூம்புடைப்பனைக்கைவேழம்.

திருநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்திருப்பதி
மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

தூம்புடைப் பனைக்கைவேழம் துயர்கெடுத்தருளி * மன்னு
காம்புடைக் குன்றமேந்திக் கமழைகாத்தவெந்தை *
பூம்புனல்பொன்னிமுற்றம் புகுந்து பொன்வரண்ட * எங்கும்
தேம்பொழில் கமழநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

தூம்பு உடை பனை கை வேழம் { துளையையுடைத்தாய்
பனைபோன்றதான
துதிக்கையையுடைய
கஜேந்திராழ்வானது
துயர் துன்பத்தை
கெடுத்தருளி போக்கியருளினவனாயும்
மன்னு காம்பு உடை குன்றம் { வேருன்றின
மூங்கில்களை யுடைத்தான
கோவர்த்தனமலையை
வந்தி { (குடையாக)
எடுத்தாப்பிடித்து
கடு மழை கடிதானமழையை
காத்த தடுத்தவனாயுமுள்ள
எந்தை எம்பெருமான்,
(எவ்விடத்திலுள்ளானென்னில்;

பூ புனல் பொன்னி { அழகிய
ஜலத்தையுடைத்தான
காவேரியானது
முற்றம் புகுந்து { எங்கும்பாய்ந்தி
பொன் பொற்குவியல்களை
வரண்ட { கொண்டுவந்து
தள்ளப்பெற்றதும்
எங்கும் கண்டவிடமெங்கும்
தேம் பொழில் { தேன்மிக்கசோலைகள்
பரிமளம்
கமழும் { வீசப்பெற்றதுமான
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
திருமணிக் கூடத்தான் { திருமணிக்கூடமென்னும்
திருப்பதியிலுள்ளான்.

* * *—தாமரைப்பொய்கையிலே முதலாவாயி லகப்பட்டுத்துடித்த கஜேந்திராழ்வானது துயரைத் தொலைத்தருளினவனும், கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்துக் கடுமழையில் நின்றும் கோரிரையைக் காத்தருளினவனுமான எம்பெருமான் நம்போன்றவர்களினுடைய துயரையும் தொலைப்பதற்காகத் திருநாங்கூரில் திருமணிக்கூடமென்னுந் திருப்பதியிலே வந்து தங்கியிரா நின்றான். அத்திருநாங்கூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; காவிரியாற்றின் பாய்ச்சல் எங்கும் பரவிக் கண்டவிடமெங்கும் பொற்குவியல்கள் கொண்டு குவிக்கப்பெற்றிருப்பதும் தேன்மிக்க சோலைகள் கமழப்பெற்றதுமாம்.

முதலடியில், 'பிணக்கை' என்றும் பாடமுண்டு; பருத்த கையையுடைய என்றபடி. மூன்றாமடியிலும் 'முற்றும்' 'முற்றம்' என்பன பாடபேதங்கள். வரண்ட—தள்ள; 1. "மழைப்பேரருவி மணிவரண்டி வந்திழிய" என்ற திருமழிசைப்பிரான் பிரயோகமுங் காண்க. (க)

கவ்வைவாளையிற்று வன்பேய்க் கதிர்முலை சுவைத்து * இலங்கை
வவ்விய விடும்பைதீரக் கடுங்கனை துரந்தவெந்தை *
கோவ்வைவாய்மகளிர்கோங்கைக் குங்குமம் கழுவிப்போந்த *
தெய்வநீர் கமழநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (உ)

கவ்வை ஆரவாரம்செய்பவளாய்
வான் எயிறு { வாள்போன்று கூர்மையான
பற்களையுடையளாய்
வல் பேய் { கல்நெஞ்சளான
பூதனையினுடைய
கதிர் முலை { (விஷத்தாலே) புகர்
பெற்றிருக்கிறமுலையை
சுவைத்து உறிஞ்சி உண்டவனாயும்
இலங்கை வவ்விய { லங்காபுரியைப் பற்றின
இடும்பை { (ராக்ஷஸ்பூண்டுகள்
நெருங்கியிருத்தலாகிற)
கேடானது
தீர தொலையும்படியாக
கடுங் கனை கடுமையான அம்புகளை
தூரந்த { (அவ்விலங்கையின்மீது)
செலுத்தினவனாயுமுள்ள

எந்தை ஸ்வாமியானவன்
(எவ்விடத்துள்ளானென்னில்);?
கொவ்வை { கொவ்வைக்கனிபோன்ற
வாய் மகளிர் { வாயையுடையான
பெண்கள்
கொங்கை { (தங்கன்)
கொங்கைத்தடத்தினின்று
குங்குமம் குங்குமச்சேறுகளை
கழுவ கழுவ,
போந்த { (அவற்றோடுகூடிப்)
பெருகுகின்ற
தெய்வம் நீர் தீவ்யமான தீர்த்தமானது
கமழும் வாஸினவீசப்பெற்ற
நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.

* * *—யசோதைப்பிராட்டிபோல் வேஷம்பூண்டு முலைகொடுத்துக் கொல்ல வந்த பூதனையின் முலையை உறிஞ்சியுண்டு அவருநியிரை மாய்த்தவனும், இலங்கையில் ராக்ஷஸப்பயல்கள் இடையறாது நெருங்கியிருத்தலாகிற கேடு தீரும்படி அம்புகளைத்தூரந்து வெற்றி பெற்றவனுமான எம்பெருமான் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

நாங்கூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; மங்கைமார் தங்கள் கொங்கைத் தடத்தில் அணிந்திருந்த குங்குமச்சேறுகளைத் தீர்த்தமாமெப்போது நீரில் கழுவ, அவற்றோடுகூடிப் பெருகுகின்ற தீவ்யதீர்த்தம் கமழப்பெற்றதாம்.

முன்னடிகளில் "இலங்கை மன்னிய விடும்பை தீர" "இலங்கை மன்னிய விடும்பை கூர்" என்பன பாடபேதங்கள். "வவ்விய விடும்பை தீர" என்னும்

566 பேரிய திருமொழி-ச-பத்து, ௫-திரு. தூம்புடைப்பனைக்கைவேழம்.

பாடம் பெரும்பான்மையாக வழங்கிவரக் காண்கிறோம். வியாக்கியானத்திலு
முள்ளது. (உ)

மாத்தொழில் மடங்கச்செற்று மருதிறநடந்து * வந்தாள்
சேத்தொழில் சிதைத்துப் பின்னைசெவ்வித்தோள் புணர்ந்தவெந்தை *
நாத்தொழில் மறைவல்லார்கள் நயந்தறம் பயந்த * வண்கைத்
தீத்தொழில் பயிலுநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே (ந.)

மா	{ குதிரைவடிவுகொண்டுவந்த கேசியென்னு மஸூரனுடைய	செவ்வி தோள்	{ அழகியதோள்களோடே
தொழில்.	{ (பராக்கமச்) செயல்களெல்லாம்	புணர்ந்த எந்தை	கல்லி செய்தவனையுமுள்ள எம்பெருமான்
மடங்க	{ அடங்கும்படி செய்து (அவ்வஸூரனை)		(எங்குள்ளானென்னில் ;)
செற்று	கொன்றொழித்தவனையும்	நா தொழில்	நாவுக்கு வியாபாரமாக
மருது	மருதமரங்கள்	மறை	வேதங்களை
இற	இற்றுமுறிந்துவிழும்படி	வல்லார்கள்	கற்றுவல்லவர்கள்
நடந்து	தவழ்நடைகற்றவனையும்	நயந்து அறம் பயந்த	{ ஆசையோடே தருமங்களை யனுஷ்டித்த
வல் தான்	வலிய கால்களையுடைய	வண் கை	உதாரமான கைகளாலே
சே	(ஏழு) ரிஷபங்களினுடைய	தீ தொழில்	அக்கிராரியங்களை
தொழில்	வியாபாரத்தை	பயிலும்	{ இடைவிடாது செய்யப்பெற்ற
சிதைத்து	பங்கப்படுத்தி		
பின்னை	{ நப்பின்னைப் பிராட்டியனுடைய	நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.	

* * *—குதிரை வடிவுகொண்டு தன்னைக்கொல்லவந்த கேசியென்னும்
அஸூரனை யொழித்தவனும், இரட்டை மருதமரங்கள் முறிந்து விழும்படி
நடை கற்றவனும், ஏழெருதுகளையடர்த்து நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே ஸை
ச்சலேவடித்தவனுமான பெருமான் நாங்கூர்த்திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

ஜ்ஞாநாநுஷ்டாரங்களால் நிறைந்த வைதீகர்கள் வாழ்மிடம் திருநாங்கு.
என்பன பின்னடிகள். ஈற்றடியில் “தீத்தொழில் பயிலும்” என்றவிடத்த
விரோதபாஸாலங்காரம் அறியத்தக்கது. ‘தீத்தொழில்’ என்பதற்கு தீ
தொழில் [கெட்ட காரியம்] என்றும் பொருள் பரிமாதலால் அதனை முந்து
விரோதப்பொருளாகக்கொள்க; வேதமோதித் தருமங்களை யனுஷ்டிப்பவர்கள்
என்று மூன்றாமடியில் சொல்லிவைத்து, அன்னவர்கள் தீயதொழிலைப் பயி
கின்றனரென்பது விரோதம்; ஓளபாஸநம் முதலிய அக்கிராரியங்களை நடத்த
பவர்கள் என்று பொருள்கொண்டு விரோதத்தை அகற்றுக்: ஆகவே விரோதா
பாஸாலங்காரம் இது. ... (ந.)

தாங்கருஞ் சினத்துவன்தாள் தடக்கைம்மா மருப்புவாங்கி *
பூங்குருந்தோசித்துப் புள்வாய்பிளந்து எருதடர்த்த வெந்தை *
மாங்கனி நுகர்ந்தமந்தி வந்துவண்டிரிய * வாழைத்
தீங்கனி நுகருநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே.

(சு)

தாங்க அரு { (ஒருவராலும்) தாங்க
சினத்து { முடியாத கோபத்தை
யுடையதும்
வன் தாள் { வலிவுள்ள கால்களை
யுடையதும்
தட கை { பெரிய துக்கையை
யுடையதுமான
மா { (குவலயாபீடமென்னும்)
யானையினுடைய
மருப்பு தந்தத்தை
வாங்கி பிடுங்கிப் போட்டவனாயும்
குருந்து { பூத்த குருந்தமரத்தை முறித்
ஒசித்து { தொழித்தவனாயும்
புள் வாய் { பகாஸுரனுடைய வாயைக்
பிளந்து { கிழித்தவனாயும்
எருது { ரிஷபங்களை வலியடக்கினவ
அடர்த்த { னுயமுள்ள

எந்தை எம்பெருமான்
(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில் ;)
மா கனி மாம்பழங்களை
நுகர்ந்த புஜித்த
மந்தி குரங்கானது
வந்து { (அந்த மாமரத்தினின்றும்
வாழை மரத்திலே)
வந்து சேர்ந்து
வண்டு இரிய { (அங்கிருந்த) வண்டுகள்
சிதறியோடும்படியாக
தீம் வாழை கனி { இனிய வாழைப்பழங்களை
நுகரும் புஜிக்கப் பெற்ற
நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.

* * *—கம்ஸனுலேவப்பட்டுச் சினமுண்டுவந்த குவலயாபீடமென்னும் மதகரியின் மருப்பையொசித்து ஒழித்தவனும், அஸுராவேசம்பெற்ற குருந்த மரத்தை முறித்துத் தள்ளினவனும், கொக்கின் வடிவுகொண்டு வந்த பகாஸுரனுடைய வாயைப் பிளந்தொழித்தவனும், எருதுகளை யடர்த்தவனுமான எம்பெருமான் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

நாங்கூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; அவ்வூர்ச் சோலைகளில் குரங்குகளானவை முந்துற மாம்பழங்களைப்புகித்து அந்த ரஸம் தெகுட்டவே, வேறொரு ரஸத்தினால் போதுபோக்கவேணுமென்று வாழைப்பழங்களை நுகரத்தொடங்குகின்றன; அப்போது அவற்றில் மதுவைப் பருகுவதற்காக ஏற்கனவே படிந்திருந்த வண்டினங்கள் அஞ்சிக்கிளம்பி ஓடுகின்றன. இதுவாயிற்று அவ்வூர்ச் சோலைகளின் நிலைமை.

“எருதடர்த்த” என்றவிடத்திற்கு, நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக ஏழெருதுகளைக்கொன்ற வரலாறு தகிர மற்றொரு வரலாறுங் கொள்ளலாம்; அதாவது—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருது வடிவங் கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு ஸூகிருஷ்ணனது திருவயிற்றின்மேற் கண்கவைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப் பூய்ந்துவாடி கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற்பிடித்து அசையவொட்டா

மற்செய்து தன் காலினால் அவன் வயிற்றில் ஓரிடி இடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப்பறித்து அதனாலேயே அவனை யடித்துக்கொன்றான் என்பதாம்.

தீங்கனி=தீம்—இனிமை. (ச)

கருமகளிலங்கையாட்டி பிலங்கொள் வாய்திறந்து * தன்மேல்

வருமவள் செவியும்மூக்கும் வாளினால் தடிந்தவெந்தை *

பெருமகள் பேதைமங்கை தன்னோடும் பிரிவிலாத *

திருமகள் மருவுநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (௫)

கருமகள்	{ சண்டாள ஸ்திரீபோல் மிகவும் தண்ணியளாய்	(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில்,)	பெரு மகள்	பெருமைதங்கிய ஸ்திரீயாயும்
இலங்கை	{ லங்காபுரிக்கு அதிகாரம் யாட்டி செலுத்துமவளாய்		பேதை	{ (அடியாருடைய குற்றங்களை) அறியாதவளாய் மிருக்கிற
பிலம் கொள் வாய் திறந்து தன்மேல் வருமவள்	{ குறைபேன்ற வாயைத் திறந்துகொண்டு தன்மேல் வந்தவளான ரூர்ப்பணகையினுடைய		மங்கை	பூமிப்பிராட்டியும்
செவியும் மூக்கும்	{ காதையும் மூக்கையும்		திரு மகள்	பெரிய பிராட்டியும்
வாளினால்	வாட்படையினால்		தன்னோடும் பிரிவு இலாத	{ தன்னோவிட்டு ஒரு நொடிப் பொழுதும் பிரியாதவர்களாய்
தடிந்த எந்தை	அறுத்தொழித்த ஸ்வாமி		மருவும்	பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.

* * *—ஸ்ரீராமபிரான் ஒருவருஷகாலம் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஹேமந்தகாலத்தில் ரூர்ப்பணகை அழகிய வடிவமெடுத்து வந்து இராகவணக்கண்டு காமவிகாரமடைந்து தன்னை மனைவியாகக் கொள்ளுமாறு விரும்ப, இராகவன் 'எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள்; என் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனை யடைந்தாயாகில் ஸுகமடையலாம்' என்று சொல்ல, அப்படியே அவன் லக்ஷ்மணனிடம் செல்ல, 'நான் ஒருவர்க்கு வேலைக்காரன், என்னை மணந்தால் நீயும் வேலைக்காரியாவாய்; ஆகையால் அவரையே மணந்துகொள்வது உனக்கு நலம்' என்று லக்ஷ்மணன் சொல்ல, இப்படி அங்குமிங்குமாய்த் திரிந்து இஷ்டத்தைப் பெறாமல் 'நம் இஷ்டத்தை இந்த வலிதை நிறைவேறவொட்டாமல் செய்கிறாளாகையால் இவளைத் தின்றுவிடுவோம்' என்று அவ்வார்க்கி லீதாதேவியிடம் ஓட, உடனே இலக்குமணன் இராமபிரானது ஆஜ்ஞையினால் அவளைத்தனகந்து காதையும் மூக்கையும் அறுத்து அங்கபங்கஞ் செய்திட்டார் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இப்படி இவளை அங்கபங்கஞ் செய்தது இனையபெருமானது செய்கையாயினும் இதனை இராமபிரான் மேலேற்றி ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திப்பார்கள். உலகில் ஒருகாரியம் செய்வித்தவனை அது செய்தவனாகவே சொல்லுவதுண்டு; அதுபோலக்கொள்க. அன்றியும்

“ராமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹு:” என்றபடி இராமபிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலக்கையெனப்படுதலால் அங்ஙனம் கையாகிய லக்ஷ்மணனுடைய செயலை அவயவியான இராமன் செய்ததாகச் சொல்லுதலும் தகுதியே. பலராமன் செய்தருளிய ப்ரலம்பாஸுர வதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாக அதுஸந்திப்பதும் இதுபோன்றதேயாம்.

இவள் மிக்க நீசஜாதியிற் பிறந்தவளென்சைக்காகக் கருமகள் எனப் பட்டது. இலங்கையாட்டி—இலங்கையாளனான இராவணனுக்கு உடன் பிறந்த வள் என்க. “ராவணனுடன் பிறந்தாளாகையாலே லக்கையிலுள்ளாரடையக் கொண்டாடும்படி யிருக்கிறவள்” என்பது விபாக்கியான வாக்கியம்.

இப்படி சூர்ப்பணகையைத் தண்டித்த இராமபிரானே ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளுடனே நாய்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றா னென்றா ராயிற்று. (ரு)

கேண்டையும் குறளும்புள்ளும் கேழலுமரியும்மாவும் *

அண்டமும் கடரும் அல்லாவாற்றலுமாய வெந்தை *

ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவரசோட்டங் கண்ட *

திண்டிறலாளர் நாய்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

கேண்டையும் மதஸ்யமும்
குறளும் வாமநளும்
புள்ளும் ஹம்ஸபக்ஷியும்
கேழலும் வராஹமும்
அரியும் நரவிம்ஹமும்
மாவும் { ஹயக்ரீவனும் (ஆகிய
இவ்வவதாரங்களை
யுடையனும்)
அண்டமும் ப்ரஹ்மாண்டமும்,
கடரும் ஸூர்ய சக்திராக்களும்
அல்லா { மற்றுமுள்ள சிறந்த
ஆற்றலும் { வஸ்துக்களும்
ஆய தானையிருக்கிற

எந்தை எம்பெருமான்
(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில்);
ஒண் திறல் மிக்க பலத்தையுடையனான
தென்னன் பாண்டியராஜன்
ஒட தோற்று ஒடும்படியாகவும்
வட அரசு { பாண்டிய தேசத்துக்கு
வடக்கிலுள்ள சோள
தேசத்துக்கு அரசனான
சோழனை
ஒட்டம் கண்ட { தோற்று ஒடும்படியாகவும்
பண்ணின
திண் திறலாளர் { மஹா பலசாலிகள் வாழ்கிற
நாய்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.

* * *—மதஸ்யாவதாரம் வாமநாவதாரம் ஹம்ஸாவதாரம் வராஹாவதாரம் நரவிம்ஹாவதாரம் ஹயக்ரீவாவதாரம் முதலிய பல திருவவதாரங்கள் செய்தருளினவனும், சந்திரன் ஸூர்யன் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய் நிற்பவனுமான எம்பெருமான் நாய்கூர்த்திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான். அத்திருநாய்கூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; பண்டு ஒருஸமயத்தில் தென்திசைத் தலைவனான பாண்டியராஜன் படையெடுத்து வந்து அவ்வுரை ஆக்ரமிப்பதாகப் புகுகையில் அவனை வெருட்டி ஒட்டிவிட்

570 பெரிய திருமொழி-ச-பத்து. ௫-திரு. தூம்புடைப்பனைக்கைவேழம்.

டனர் அவ்வூரிலுள்ள அந்தணர்கள் ; மற்றொரு ஸமயத்தில் சோழராஜனையும் அப்படியே தோற்கடித்து ஒட்டினராம் : இப்படிப்பட்ட வீரர்கள் வாழ்மிடம் திருநாங்கூர். (சு)

குன்றமும் வானும்மண்ணும் குளிர் புனல் திங்களோடு *
நின்றவெஞ் சுடரும் அல்லாநிலைகளுமாய் வெந்தை *
மன்றமும் வயலுங்காவும் மாடமும் மணங்கொண்டு * எங்கும்
தென்றல்வந் துலவுநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (எ)

குன்றமும்	மலைகளும்	(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில் ;)	
வானும்	ஆகாசமும்	மன்றமும்	பெரிய வீதிகளும்
மண்ணும்	பூமியும்	வயலும்	கழனிகளும்
குளிர் புனல்	{ குளிர்ச்சியே இயற்கையான நீரும்	காவும்	தோட்டங்களும்
திங்களோடு	சந்திரனும்	மாடமும்	மாட மாளிகைகளும் ஆகிய
நின்ற	நிலநின்ற	எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
வெம் சுடரும்	ஸூரியனும்	தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
அல்லா நிலைகளும்	{ மற்றுமுள்ள நகரத்தாதி ஸ்திதியும்	மணம்	{ பரிமாணத்தை வீசிக் கொண்டு கொண்டு
ஆய	தானேயாயிருக்கப்பெற்ற	வந்து உலவும்	ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற
எந்தை	எம்பெருமான்	நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.	

* * *—சேதநர்க்கு போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களைப் பண்ணிக்கொடுக்கக் கடவனவான மலைகளும், சேதநர்க்கு அவகாசம் கொடுக்கிற ஆகாசமும், போக்யங்களைத் தருகின்ற பூமியும், குளிர்ந்த ஜலமும், சந்திரனும் ஆதித்யனும், சேதநருடைய ஜீவனத்துக்குறுப்பான நன்மை தீமைகளைத் தெரிவியாநின்றள்ள நகரத்தார்களும் ஆகிய இவையெல்லாமாய் நிற்கிற [ஸர்வார்த்தர்யாமியான] எம்பெருமான் எங்கும் தென்றல்வீசி மணநாறுகின்ற திருநாங்கூரில் திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

பின்னடிகளை இரண்டு வகையாக யோஜிக்கலாம் : பெரிய வீதிகளென்ன கழனிகளென்ன தோப்புக்களென்ன மாடமாளிகைகளென்ன இவ்விடங்களிலுண்டான வாஸனைகளை ஏந்தி வீசிக்கொண்டு தென்றல் கண்டவிடமெங்கும் வீசுகின்றது என்றும் ; (பொதிய மலையில்நின்ற மணத்துடனே புறப்பட்ட) தென்றல் காற்றானது மன்றங்களிலும் வயல்களிலும் காவுகளிலும் மாடங்களிலும் போர்து வீசுகின்றது என்றும். (எ)

சங்கையும்துணிவும் போய்யும் மெய்யுறித்தரணி யோம்பும் *
பொங்கிய முகிலும் அல்லாப்பொருள்களுமாய் வெந்தை *
பங்கய முகுத்ததேறல் பருகிய வாளைபாய *
செங்கயலுகளும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (அ)

சங்கையும்	ஸந்தேஹமும்
துணிவும்	நிச்சயமும்
பொய்யும்	அஸ்த்யமும்
மெய்யும்	ஸத்யமும்
இத் தாணி	{ இப்பூண்டலத்தை
ஓம்பும்	{ ரக்ஷிக்கின்ற
பொங்கிய	{ பரம்பின மேகங்களும்
முகிலும்	{
அல்லா	{
பொருள்	{ மற்றுமுள்ள வஸ்துக்களும்
களும்	{
ஆய	தானேயாயிருக்கப்பெற்ற
எந்தை	எம்பெருமான்

(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில்)	
பங்கயம்	தாமரைப்பூவானது
உருத்த	வெளிப்படுத்தின
தேறல்	மகரந்தத்தை
பருகிய	பானம்பண்ணின
வானை	வானேமீன்கள்
பாய	{ குறுக்கும் நெடுக்கும்
	{ பாய்ந்துவிளையாட
செம் கயல்	சிவந்த கயல்மீன்கள்
உகளும்	{ (அவற்றுக்கு அஞ்சித்)
	{ துள்ளுமிடமான
நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்.	

* * *—சங்கையாவது—‘இது இப்படியோ அப்படியோ?’ என்று ஸந்தேஹப்படுதல். துணிவாவது—‘இது இப்படிதான்’ என்று நிச்சயித்தல். ஆக, ஸம்சயரூபமான ஞானத்திற்கும் நிச்சயரூபமான ஞானத்திற்கும் எம்பெருமானே நிரவாஹகன். உலகத்திற்கு ஹிதமான மெய்யும் அஹிதமான பொய்யும் அவனே. (அதாவது—மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும், பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்—என்கை.) கைம்மாறு கருதாமல் பூமியை ரக்ஷிக்கின்ற மேகங்களும் மற்றும் இடிமின் முதலியவைகளும் அவனிட்ட வழக்கு. இப்படி ஸர்வத்துக்கும் நியாமகனாயிருக்குமெம்பெருமான் நாங்கூர் திருமணிக்கூடத்தான்.

தாமரைப்பூவில் தேன்வெள்ளம் அதிகமாகி அது நீரிலே பெருக அதனைப் பானம் பண்ணிக் கொழுத்த வானேமீன் களிப்பாலே பாய, செங்கயல் அதைக் கண்டு அஞ்சித்துள்ளி வேறிடம் பெய்ரப்பெற்ற நீர்நிலைகளை யுடையதாம் நாங்கூர். ‘ஸங்கா’ என்ற வடசொல் சங்கையெனத் திரிந்தது. ... (அ)

பாவமு மறமும்வீமே இன்பமும் துன்பந்தானும் *

கோவமு மருளும் அல்லாக்குணங்களுமாய வெந்தை *

மூவரிலெங்கள்மூர்த்தி இவனென முனிவரோடு *

தேவர்வந்திறைஞ்சும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே.

(க)

பாவமும்	பாபமும்
அறமும்	புண்யமும்
வீடும்	மோக்ஷமும்
இன்பமும்	ஸுகமும்
துன்பம்	{ துக்கமும்
தானும்	{
கோவமும்	கோபமும்

அருளும்	அநுகாஹமும்
அல்லா	{ மற்றுமுள்ள ஸத்வமுதலிய
குணங்களும்	{ குணங்களும்
ஆய	தானேயாயிருக்கிற
எந்தை	எம்பெருமான்
(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில்)	

மூவரில்	{ 'ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களாகிற மூன்று மூர்த்திகளுள்	முனிவரோடு	{ மஹர்ஷிகளும் தேவர் { தேவதைகளும்
எங்கள்	{ நாங்கள் ஆச்ரயிக்கத்தக்க மூர்த்தி மூர்த்தி	வந்து	{ வந்து வணங்குமிடமான இறைஞ்சும்}
இவன் என	{ இந்த விஷ்ணுவே' என்று தெளிந்து	நாங்கூர்,	திருமணிக்கூடத்தான்.

* * *—செய்யக்கூடாதென்று சாஸ்திரங்களில் மறுக்கப்பட்டுள்ள காரியங்களைச் செய்வதாகிற பாவமென்ன, செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டுள்ள நற்காரியங்களைச் செய்தலாகிற புண்யமென்ன இவையிரண்டும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு. எல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட்டதான மோகக்ஷஸுகமும் மற்றுமுள்ள ஸாமான்ய ஸுகங்களுமெல்லாம் அவனிட்ட வழக்கு. மனங்கலங்கியிருத்தலாகிற கோவமும், தெளிந்திருத்தலாகிற அருளும் மற்றும் ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களும் அவனிட்ட வழக்கு. இப்படி ஸர்வவிர்வாஹகளுள் எம்பெருமான் நாங்கூர் திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

அரி, அயன், அரன் என மூன்று மூர்த்திகளிருந்தாலும் ஸாத்திகர்கட்கு ஆச்ரயிக்கவரிய மூர்த்தி விஷ்ணுமூர்த்தியென்று தெளிந்து ஸநகாதி மஹர்ஷிகளும் ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும் வந்து ஆச்ரயிக்கப் பெற்ற தலமிது. ... (க)

திங்கள்தோய் மாடநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே *

மங்கையர்தலைவன் வண்தார்க் கலியன்வா யோலிகள்வல்லார் *

பொங்குநீ ருலகமாண்டு பொன்னுலகாண்டு * பின்னும்

வெங்கதிர் பரிதிவட்டத்துடோய் விளங்குவாரே.

(க௦)

திங்கள் தோய்	{ சந்திரமண்டலத்திலே பொய்ப்படிந்திருக்கிற	வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்,
மாடம்	மாடக்களை யுடைய	பொங்கு நீர்	{ கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகை உலகம்}
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள	ஆண்டு	அரசாட்சியுரிந்து (அதன் பிரகு)
திருமணிக் கூடத்தானே	{ திருமணிக்கூடமென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் விஷயமாக,	பொன் உலகு	{ ஸ்வர்க்கலோகத்தை ஆண்டு அருபவித்து
மங்கையர் தலைவன்	{ திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்	பின்னும்	அதற்குமேலும்
வண் தார்	{ அழகியமாலையை யணிந்தவருமான	வெம் கதிர்	{ வெவ்விய பரிதி
கலியன்	ஆழ்வார்	வட்டத்துடி	{ கிரணங்களை யுடையனான ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தின் வழியேசென்று
வாய்	திருவாய்மலர்த்தருளிய	போய்	
ஒலிகள்	இப்பாசரங்களை	விளங்குவார்	{ (பாமபதத்தில்) வாழப்பெறுவார்.

* * *—சந்திர மண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்ற மாடமாளிகைகளினால் அழகுபெற்றுள்ள திருநாகூரில் ஒரு பகுதியான திருமணிக்கூடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த இத்திருமொழியைக் கற்குமவர்கள் தங்கள் தங்கள் விருப்பத்தின்படி இவ்வுலக விற்பங்களையும் ஸ்வர்க்கலாக ஸுகங்களையும் பரமபதாநுபவங்களையும் லபிக்கப்பெறுவர் என்று பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

பரமபதத்திற்குச் செல்லவேண்டியவர்கள் ஸுரீரயமண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு அவ்வழியே செல்லக்கடவர்களென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுதல்பற்றி “வேங்கதிர்ப் பரிதிவட்டத் தூடுபாய்” என்றார்.

வண்தார்க்கலியன்=1. ‘முள்ளிச்செழு மலரோதாரான்’ என்கிறபடியே முள்ளிமாலையை அணிந்துள்ளவர் என்றாவது, ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணத்துக்குத் தகுதியாகத் திருமணித்தாவடங்களை யணிந்துள்ளவர் என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். (க0)

அடிவாவு.—தூம்பு கவ்வை மாத்தொழில் தாங்கரும் கருமகள் கெண்டை குன்றம் சங்கை பாவம் திங்கள் தாவளந்து.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காப்பத்து—ஆரூந்திருமொழி,

தாவளந்துலகமுற்றும்.

திருநாகூர்க் காவளம்பாடித் திருப்பதி

மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

தாவளந்துலகமுற்றும் தடமலர்ப் பொய்கைபுக்கு *

நாவள நவின்றங்கேத்த நாகத்தின் நேக்கந்தீர்த்தாய்! *

மாவளம் பெருகிமன்னு மறையவர் வாழநாங்கை *

காவளம்பாடிமேய கண்ணனே! களைகணீயே.

(க)

(தாமரைப்பூ ஸம்பாதிப்பதற்காக)

உலகம் } உலகமடங்கலும்
முற்றும் }

தாவளந்து தட்டித்திரிந்து

தடம்

மலர்

பொய்கை

புக்கு

பெரிதான

பூக்களையுடைத்தான

ஒருதடாகத்தில

இறங்கி

அங்கு	{ அங்கு (முதலையினால் கவ்வப்பட்டு)	மன்னு	பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற
நா வளம்	{ நாவுக்கு அலங்காரமான திருநாமங்களை	மறையவர்	வைதிகர்கள்
நவின்று	சொல்லி	வாழும்	வாழ்ந்திருக்குமிடமான
ஏத்த	துதிக்க	நாங்கை	திருநாமங்கூறில்
நாகத்தின்	கஜேந்திராழ்வானுடைய	காவளம்பாடி மேய	{ திருக்காவளம்பாடி யென்னுந்திருப்பதியில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நடுக்கம்	அச்சத்தை	கண்ணனே	கண்ணபிரானே !
தீர்த்தாய்	போக்கினவனே !,	நீயே	{ நீயே ரக்ஷகனாகவேணும்.
மா வளம்	மிக்க செல்வமானது	களைகண்	
பெருகி	அதிசுமாகி		

* * *—நாள் தவறாமல் எம்பெருமானுக்குத் தாமரைப்பூப்பறித்து ஸமர்ப்பித்தே திருவதென்று திண்ணிதான் விரதங்கொண்ட ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் ஒருநாள் எங்கும் தாமரைப்பூக்கி டையாமையாலே நிலவுலகம் முழுதும் தட்டித் திரிந்து எங்கேயாவது கண்டுபிடித்தே தீரவேண்டுமென்று பிடிவாதமாய் அலைந்த மையை “உலகமுற்றும் தாவளந்து” என்பதனால் வெளியிட்டனர். அன்றியே, இதனால் எம்பெருமான் உலகளந்தபடியைப் பேசுகின்றார் என்றும் உரைக்கலாம். உலகமுற்றும் தாவளந்து—திரிவிக்கிரமனாய் உலகங்களையெல்லாம் தாவியளந்தவ னாயும், தடமலர்.....தீர்த்தாய்—கஜேந்திராழ்வானுடைய துன்பத்தைத் தீர்த்தவனுமுள்ள பெருமானே ! என்று உரைக்கலாம். நாராயணதி திருநாமங்களை நாவுக்கு அலங்காரமாதலால் திருநாமத்தை ‘நாவளம்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டனர். நாகத்தின் நடுக்கம் தீர்த்தாய்—முதலையின் வாயில் அகப் பட்டுக்கொண்டு வருந்துகின்றோமே’ என்று நடுங்கிற்றிலன் கஜேந்திரன் ; கையில் பறித்தபூவைச் செவ்வியழிவதற்குமுன்னே எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப்பெறுவோமோ பெறமாட்டோமோ வென்று நடுங்கிக்கிடந்தான் ; எம்பெருமான் எழுந்தருளி அப்பூவைத் தன்னு திருவடிகளிலே இடு வித்துக்கொண்டதனால் அந்த நடுக்கத்தைத் தீர்த்தானென்க.

ஆக, கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளினதுபோல எம்போலியரையும் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற ஐந்து முதலைகளின் வாயில் நின்று விடுவித்துக் காத்தருள்வதற்காகத் திருநாமங்கூறில் ஒரு பகுதியான திருக்காவளம்பாடியென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரானே ! எமக்கு நீயே ரக்ஷகனாகவேணும் ; நீ தவிர வேறொருவனையும் யாம் ரக்ஷகனாகவுடையோமல்லோம் என்றாராயிற்று.

மண்ணிடந்தேனமாகி மாவலி வலிதோலைப்பான் *

விண்ணவர் வேண்டச்சென்று வேள்வியில் குறையிரந்தாய் !*

துண்ணென மாற்றார்தம்மைத் தோலைத்தவர் நாங்கைமேய *

கண்ணனே காவளந்தன்பாடியாய் ! களைகணியே.

எனம் ஆகி	ஆதிவராஹமாகி		
மண்	{ (அண்டபித்தியில் அழுந்திக்கிடந்த) பூமியை	குறை இரந்தாய்	{ தனக்கு வேண்டியதை யாசித்துப்பெற்றவனே !,
இடந்து	{ பிரித்துக் கொணர்ந்துவனாகும்	மாற்றார் தம்மை	{ பகைவர்களை
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	நண்ணென	சிக்கிரமாக
வலி	மிடுக்கை	தொலைத்தவர்	{ வென்று ஒழித்தவர்கள் வாழ்கிற
தொலைப்பான்	போக்குமாறு	நரங்கள்	திருநாங்கூரில்
விண்ணவர்	{ தேவர்கள் யாசிக்க வேண்ட { (அதற்கிணங்கி)	மேய	பொருந்தியிருக்கிற
வேள்வியில்	{ (அந்த மாவலியின்) சென்று { யாகபூமியில் எழுந்தருளி	காவளந்தண்பாடியாய் ! கண்ணனே ! நீயே களைகண்—.	

* * *—இப்பொழுது நடக்கிற சீவதவராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்ம கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஏகார்கணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்கநினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக்கோட்டு துனியாற் பூமியை யெடுத்துவந்தவனே!, மஹாபலியினால் நெருக்குண்ட தேவர்கள் வந்து சரணமடைந்து வேண்டிக்கொண்டதற்கிணங்கி; எப்போதும் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனு யிருக்கச்செய்தேயும் குறையுள்ளவன்போன்று குறட் பிரமசாரியாகி மாவலியின் யாகபூமியிற்சென்று மூவடி நிலம் வேண்டிக்கொண்டவனே!, ஊரை ஆக்ரமிப்பதற்காகப் படையெடுத்துவந்த மாற்றலரைத் தொலைத்தொழித்த அந்தணர் வாழும் திருநாங்கூரில் திருக்காவளம்பாடியில் எழுந்தருளியிருப்பவனே ! நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். ... (உ)

உருத்தேழு வாலிமார்பில் ஒருகணையருவவோட்டி *
கருத்துடைத் தம்பிக்கு இன்பக்கதிர்முடி யரசளித்தாய் ! *
பருத்தேழு பலவும்மாவும் பழம்விழுந் தொழுகுநாங்கை *
கருத்தனே ! காவளந்தண்பாடியாய் ! களைகணீயே.

(நு)

உருத்து	கோபங்கொண்டு	இன்பம்	ஆனந்தகாமான
எழு	கிளம்பிவந்த	கதிர் முடி	{ ஒளிபொருந்திய கிரீடத்தையும்
வாலி	வாலியினுடைய	அரசு	ராஜ்யத்தையும்
மார்பில்	மார்பிலே	அளித்தாய்	கிருபைபண்ணிவனே !,
உருவ	தைக்கும்படி	பருத்தி எழு	{ பருமனாய்க்கொண்டு முளைக்கின்ற
ஒரு கணை	ஒரு பாணத்தை	பலவும்	பலமாவர்களினுடையவும்
ஒட்டி	{ பிரயோகித்து (அவனைக் கொண்டு)	மாவும்	மாமாவர்களினுடையவும்
கருத்து உடை தம்பிக்கு	{ தன் திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந்தினவனை ஸுகீவனுக்கு	பழம்	பழங்களானவை

விழுந்து

கீழேவிழுந்து

காவளந்தண்பாடியாய்!—;

ஒழுகும்

{ தேன் வெள்ளமிடா
கிழ்கப் பெற்ற

கருத்தனே

{ எல்லாவற்றிற்கும்
கர்த்தாவாயிருப்பவனே!

நாவகை

திருநாங்கூரிலுள்ள

நீயே களைகண்—.

* * *—நீ அடிபணிந்தவர்களை விட்டுக்கொடாமல் கரத்தருள்வதையே விரதமாகக் கொண்டவனானால் சராணுகதனான ஸுக்ரீவமாஹாராஜனைக் கரத்தருளவேண்டி அவனது பகைவனான வாலியைக்கொண்டு அவனுக்கு முடிசூட்டினதுபோல எங்களுடைய கைங்கரிய விரோதிகளையும் தொலைத்து எமக்குக் கைங்கரிய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தற்பொருட்டுத் திருக்காவளம்பாடியில் நித்யஸந்திதி பண்ணியிராநின்றாய்; இப்படிப்பட்ட நீயே எமக்கு ரக்ஷகனாக வேணுமத்தனையன்றி மற்று எவரையும் எதிர்பார்ப்போ மல்லோம் என்றாயிற்று.

உருத்து=‘உரு’ என்று கோவத்திற்குப் பெயர்; அச்சொல்லடியாப் பிறந்த வினையெச்சம். ‘சற்று முன்னே சண்டைக்குவந்து தோற்றேழுப்போன பையல் மறுபடியும் வெட்கமின்றி வந்தானே!’ என்று கோபமுண்டு கிளம்பி வந்த வாலி என்றபடி. ஒருகளை உருவவோட்டி=வாலியின் மார்பிலே எத்தனையோ வீரர்கள் அம்புகளைப் பிரயோகித்ததுண்டு; அவையெல்லாம் வாய் மடிந்துபோயின வத்தனையொழிய ஒன்றேனுங் காரியஞ்செய்யவில்லை; இராம பிரானுடைய களையே காரியஞ்செய்ததுபற்றி ‘ஒருகளை’ எனப்பட்டது.

கருத்துடைத்தம்பிக்கு=‘வாலி ஆண்ட ராஜ்யத்தை நாம் ஆளவேணும்’ என்ற கருத்துடைய ஸுக்ரீவனுக்கு—என்றாவது, தன்னோடு ஸ்நேஹங்கொண்டதனால் ஒத்த கருத்தையுடையனான ஸுக்ரீவனுக்கு என்றாவது உரைக்கலாம்.

மிகப்பெரிய பலாப்பழங்களும் மாம்பழங்களும் கனிந்து விழுந்து தேன் வெள்ளமிடப்பெற்ற திருநாங்கூரிலுள்ளது காவளம்பாடி.

‘கதா’ என்னும் வடசொல் கருத்தன் எனத்திரிந்து விளியுருபேற்றது.

முனையுமகத் தரக்கன்மாள் முடிகளபத் தறுத்துவீழ்த்து * ஆங்

களையவற் கினையவற்கே அரசளித் தருளினனே!

களையளில் கயல்கள்பாயச் சூரும்புதேன் நுகருநாங்கை *

களையழல் காவளந்தண்பாடியாய்! களைகணியே.

(சு)

முனை

{ யுத்தகளத்திலே

அரக்கன்

இராவணன்

மான

முடியும்படியாக

பத்து

(அவனது)

முடிகள்

பத்துத்தலைகளையும்

அறுத்து

{ அறுத்துத்தள்ளி

ஆங்கு

அந்த வங்கையிலே

அனையவற்கு

{ அப்படிப்பட்ட

இனையவற்கே

ராவணனுடைய

தம்பியான

வீரீஷணனுக்கு

அரசு

ராஜ்யத்தை

அளித்

{ தந்தருளினவனே!

சுனைகளில்	நீர்நிலைகளில்	நாவ்கை	திருநாகங்கூடில்
கயல்கள்	கயல்மீன்கள்		
பாய	{ அஞ்சித்துள்ளி யோமும்படியாக	கனை கழல்	{ ஒலிக்கின்ற வீரத்தண்டையை புடையனாய்க்கொண்டு
சுரும்பு	வண்டுகளானவை		
தேன் நுகரும்	{ (ஆரவாரத்துடனே) தேனைப்பருகுமிடமான		காவளந்தண்பாடியாய் !—;
			நீயே களைகண்—.

* * *—போர்க்களத்திலே இராவணனைத் தலைமுறுத்துக்கொண்டு அவனது தம்பியான விபீஷணுழ்வானுக்கு முடிசூட்டியருளின வரலாற்றினால் துஷ்டர் களைப்பொழித்து சிஷ்டர்களைப் பரிபாலனம் செய்யும் விரதத்தை வெளியிடு வித்து அப்படியே இன்றைக்கும் துஷ்டநிகரஹ சிஷ்டபரிபாலனத்திற்காகத் திருக்காவளம்பாடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரானே! உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகனையுடையோமல்லோம் என்றாராயிற்று.

[சுனைகளில் இத்தாதி.] வண்டுகள் பூக்களிலே படிந்து மதுபானம் பண்ணும் போது பெரிய கோலாஹலமாயிருக்கும்; அது தண்ணீரிலுள்ள மீன்களின் காதுகளில்படவே அவை தம்மேலே வண்டுகள் விழுகின்றனவாக நினைத்து அஞ்சிப் பாய்கின்றனவாம். (ச)

படவர வுச்சிதன்மேல் பாய்ந்துபன் னடங்கள்செய்து *
மடவரல் மங்கைதன்னை மார்வகத் திருத்தினோனே ! *
தடவரை தங்குமாடத் தகுபுகழ் நாங்கைமேய *
கடவுளே! காவளந்தண்பாடியாய் ! களைகணீயே. (ரு)

படம்	{ (விரிக்கப்பட்ட) படங்களை யுடையனான	இருத்தி	{ நித்யமாக வைத்துக் கொண்டவனாய் மிருக் கிற பெருமானே !,
அரவு	களியநாகத்தினுடைய	தடவரை	பெரிய மலைகள் போன்ற
உச்சிதன்		மாடம்	மாளிகைகள்
மேல்	{ முடிமீது	தங்கு	பொருந்தியதும்
பாய்ந்து	குதித்து	தகுபுகழ்	{ தகுதியான புகழை யுடையதுமான
பல் நடங்கள்	{ அனேகவிதங்களான நர்த்தனங்களைச் செய்தவனாயும்	நாவ்கை	திருநாகங்கூடில்
மடவரல்		மேய	மேவியிருக்கின்ற
மங்கை	{ மடமைக் குணம்வாய்ந்த பெரியபிராட்டியாரை		காவளந்தண்பாடியாய் !—;
தன்னை		கடவுளே	ஸர்வாதிகனே !
மார்வகத்து	திருமார்பிலே		நீயே களைகண்—.

* * *—கண்ணபிரானே! ஒருநாள் நீ கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒரு வரும் ஸஞ்சரியாதவழியே போகத்தொடங்குகையில் மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால்

யமுநாதியில் ஓர் மயிலில் இருந்துகொண்டு அம்மமீமுழுவதையும் தன் விஷாக்கி யினற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியெண்ணுங் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அணுகினவர்களையெவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்ச கின்றோம்' என்ன, அதைக்கேட்ட நீ உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மவிற்ருச் சமீபத்திலுள்ள வொரு கடம்பமரத்தின் மேலேறி அம்மவிற் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங் கலின்மேல் ஏறித்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்கினாய்; அக்காளியன்போன்ற கொடியவர்களை இன்றைக்கும் தண்டிக்கவேண்டித் திருக் காவளம்பாடியில் திகழ்கின்றாய்; எங்களுக்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி யையும் அநவரதம் திருமார்பிலேயே அமையவைத்துக் கொண்டிராநின்றாய்; இப்படிப்பட்ட நீயே எமக்கு ரக்ஷகனாக வேணுமத்தனை என்றாயிற்று. (நு)

மல்லரை டுட்டோளாக் கஞ்சனை மலைந்துகொண்று*
பல்லர சலிந்துவிழப் பாரதப் போர்முடித்தாய்! *
நல்லரண் காவலீழல் நறைகமழ் நாங்கைமேய *
கல்லரண் காவளந்தண்பாடியாய்! களைகணீயே.

(சு)

மல்லரை	மல்லர்களை	நல் அரண்	{ நல்ல அரணாகப் போரும் படியான
மாள் அட்டு	மாளும்படி பொசித்து	காவின்	சோலைகளினுடைய
கஞ்சனை	கம்ஸனை	நீழல்	நிழலிலே
மலைந்து	எதிரிட்டிச் சென்று	நறை கமழ்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
கொன்று	கொன்றொழித்து,	நாங்கை	திருநாங்குளில்
பல் அரசு	பல்லாபிரம் ராஜாக்கள்	மேய	பொருந்தி வாழ்கிற
அவிந்து வீழ்	நாசமடையும்படி	கல் அரண்	கல்மதினை புடைத்தான
பாரதம் போர்	பாரதயுத்தத்தை	காவளந்தண்பாடியாய்!, நீயே களைகண்—.	
முடித்தாய்	நிறைவேற்றினவனே!;		

* * *—கண்ணபிரானே! கபடமான எண்ணத்துடன் கம்ஸன் உன்னை யழைத்தபோது நீ அவனது ஸபையிற் செல்லுகையில் எதிர்த்துப்பொருது கொல்லும்படி அவனால் ஏவப்பட்டிருந்த சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர் செய்ய அவர் களையும் மற்போரினாலேயே கொன்று பிறகு வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழேவிழும்படி அவனைத் தலை மயிர்பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் நீ விழுந்து கொன்றிட்டாய்; 1. “மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும், மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும்.

பட்டழிய” என்கிறபடியே பூமிக்குச் சமையாயிருந்த அரசர்கள் அவிந்து ஒழியும்படி பாரதயுத்தத்தை நடத்தித் தலைக்கட்டினாய்; இன்னமும் மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்காகக்காவளம் பாடியிலே வந்து நியஸந்தித் பண்ணியிராநின்றாய்; இப்படிப்பட்ட நீ தவிர எமக்கு வேறுயாரும் ரக்ஷகராவாரில்லை என்றாயிற்று.

முத்தவற் கரசவேண்டி முன்பு னாதேழுந்தருளி *
மாத்தமர் பாகன்வீழ மதகரி மருப்போசித்தாய்! *
பூத்தமர் சோலையோங்கிப் புனல்பரந் தொழுகுநாங்கை *
காத்தனே! காவளந்தண்பாடியாய்! களைகணியே.

(எ)

முன்பு	முன்பொருகால்	பூத்து	புஷ்பித்து
மூத்தவற்கு	{ பாண்டவர்களில் தலைவனான தருமபுத்திரனுக்கு	அமர்	{ (வரிசையாகப்) பொருந்தியிருக்கிற
அரசவேண்டி	ராஜ்யமளிக்க விரும்பி	சோலை	சோலைகளானவை
துதி எழுந்தருளி	{ துதி சென்றவனாகும்	ஒங்கி	{ உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கப் பெற்றதும்
மாத்து	மத்தகத்தின் மீது	புனல்	ஜலமானது
அமர்	பொருந்தியிருந்த	பரந்து	{ (அச் சோலைகளைச் சுற்றி) விரியித்து
பாகன்	பாகனானவன்	ஒருகும்	பாயா நிற்கப்பெற்றதுமான
வீழ	விழுந்து முடியும்படி		நாங்கை, காவளந்தண்பாடியாய்—;
மதகரி	{ (குவலயாபீட மென்னும்) மதயானையினுடைய	காத்தனே	ரக்ஷகனே!,
மருப்பு	தந்தங்களை		நீயே களைகண்—.
ஒசித்தாய்	{ முறித்து அந்த யானையை ஒழித்)தவனே!		

* * *—துரியோதனன் தான் புதிதாய் ஒரு மண்டபங்கட்டி அதைக் காண்பதற்கென்று ஒரு வியாஜம் வைத்துப் பாண்டவர்களைத் தனது நகரமாகிய ஹஸ்தினாபுரிக்கு வரவழைத்துத் தந்திரமாகச் சகுனியைக்கொண்டு ரூதாடு விக்க அச்சுதில் தருமபுத்திரன் ராஜ்யத்தையும் தம்பியரையும் மனைவியையும் தன்னையும் தோற்றுப் பெரிய ஏழையாய்விட்டதனால் அவனுக்கு மீண்டும் ராஜ்யத்தைப் பெறுவிக்கவேண்டித் துரியோதனன் பக்கல் தூதுசென்றாய்; கம்ஸனால் கபடமாக அழைக்கப்பட்டு அரண்மனையினுள் புகும்போது உன்னைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த மதயானை சீறிவர, அதனையும் அதன் பாகனையும் உயிர்தொலைத்திட்டாய். இப்படி ஆச்சரிதர்கட்குப்பரிந்து காரியஞ்செய்யும் குணமும் விரோதிகளை வதைசெய்யும் வீரமும் விளங்கக் காவளம்பாடியில் ஸந்திதிபண்ணியிராநின்றாய்; இப்படிப்பட்ட நீயே ரக்ஷகனாக வேணும்.

மாத்தமர்பாகன்—‘மஸ்தகம்’ என்னும் வடசொல் ‘மத்தகம்’ எனத் திரிந்து அது ‘மாத்து’ எனச்சிதைந்தது. மதகரி—வடசொல் தொடர். (எ)

ஏவிளங் கன்னிக்காகி இமையவர் கோணைச்செற்று *
காவளம் கடிதிருத்துக் கற்பகம் கொண்டுபோந்தாய் ! *
பூவளம் பொழில் கள்குழந்த புரந்தரன் செய்தநாங்கை *
காவளம்பாடியேயே கண்ணனே ! களைகணீயே.

(அ)

இள கன்னிக்கு ஆகி	{ இளம்பெண்ணைய ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காக	கொண்டு போந்தாய்	{ (த்வாரகையில்) கொண்டு வந்து ஈட்டவனே !,
ஏவு	புத்தத்திலே	பூ வளம்	{ புஷ்பங்களின் வளம்பொருந்திய
இமையவர் கோணை	{ தேவேந்திரனை	பொழில்கள் குழந்த	{ சோலைகளாலே சூழப்பட்டதாய்
செற்று	பங்கப்படுத்தி	புரந்தரன் செய்த	{ இந்திரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதான
கடிது	சீக்கிரமாக	நாங்கை	திருநாங்கடில்
கா வளம்	நந்தவனத்தின் அழகை	காவளம்பாடி மேய கண்ணனே !	
இறுத்து	அழித்து	நீயே களைகண்—.	
கற்பகம்	கல்பவ்ருகூத்தை		

* * *—கண்ணபிரானே !, தேவர்களைக் குடியிருக்கவொட்டாமல் அலைக் கழித்த நரகாசுரனைத் தேவேந்திரனது வேண்டுகோளின்படி ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடு சென்று கொண்டு, அவ்வஸுரன் வலியக் கவார்து சென்றிருந்த அத்தேவேந்திரனது தாயான அதிதி தேவியின் காதணியைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதற்காக அந்த ஸத்யபாமையுடனே ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப் போனாய் ; அங்கு உங்களை வரவேற்பதற்காகத் தேவேந்திரன் தனது மனைவியான இந்தி ராணியுடனே வந்தான் ; அப்போது ஸத்யபாமைபானவள் அவ்விந்திராணி தன் முடியில் இனிய மணமுள்ள பாரிஜாதபூஷ்பம் சூடியிருந்ததைக் கண்டு அத்தகையமலர் தனக்கு வேண்டுமென விரும்பினான். தங்களுக்குக் குடியிருப்பை யுண்டாக்கின உங்கள் விஷயத்தில் குறிப்பறிந்து நடப்பதே தகுதியாயிருக்கவும் அவ்வாறு செய்யாமற் போனாலும் வாய்திறந்து கேட்டபின்பாவது அம்மலரைக் கொடுக்கலாமே ; அதுவுஞ் செய்யாமல், அப்போது ஸத்யபாமைக்கு உதவுதற்கு ஏற்ற பாக்கியமற்றவளாதலாலும், அம்மலர்க்கு உரிய விருகூத்தையே இழக்க வேண்டிய காலம் அணுகிவிட்டதனாலும் ஸத்யபாமை கேட்டதற்கு இந்திராணி 'இது தேவர்கட்குத் தகுமேயல்லாமல் மானிடப்பெண்ணைய உனக்குத் தகாது' என்றனள் ; அதுகேட்ட அப்பிராட்டி தனது விருப்பத்தை உன்னிடத்தில் தெரிவிக்க, நீ அப்போது கருடனைக்கொண்டு அந்தப் பாரிஜாத விருகூத்தை வேரோடு பிடுங்கித் த்வாரகையில் சேர்ப்பித்து ஸத்யபாமையின் வீட்டில் நடுவித் தாய். இப்படியே நாளைக்கும் அன்பர்க்குக் காரியஞ் செய்தற்காகவே காவளம் பாடியில் வந்து பொருந்தியிராநின்றாய் ; நீயே எமக்கு ரகுகளைக் கடவை என்றாயிற்று.

ஏவிளங்கன்னிக்காகி—ஏவு—'இந்தப் பாரிஜாத விருகூத்தை என் வீட்டி

முற்றத்தில் கொண்டு நட்டுவிடு' என்று ஏவின், இளங்கன்னிக்காக—என்று முரைக்கலாம். அம்மரத்தைக் கருடனைக்கொண்டு போருமளவில் இரத்திரன் அஃதறிந்து வஜ்ராயுதத்தைத் தீட்டிக்கொண்டு போர்புரிமவந்து பங்கப்பட்டுப் போயினன் என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது. அதுதோன்ற “இமையவர் கோனைச் செற்று” எனப்பட்டது.

புரந்தரன் செய்த நாங்கை—ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு உண்டான ஏற்றம் பூலோகத்திற்கு முண்டாகவேணும் என்று கருதின தேவேந்திரன் ஸ்வர்க்க லோகத்துக் கட்டளையாகவே திருநாகுகரை அமைத்தனன் என்று ஒரு இதி ஹாஸ முண்டென்பர்.

புரந்தரன்—வடசொல். (அ)

சந்தமாய்ச் சமயமாகிச் சமயவைம்பூதமாகி *

அந்தமாயாதியாகி அருமறையவையுமாயும் ! *

மந்தமார் பொழில்கடோறும் மடமயிலாலு நாங்கை *

கந்தமார் காவளந்தண்பாடியாய் ! களைகணியே.

(க)

சந்தம் ஆய்	{ சந்தஸ்ஸுக்கு நியாமகனும்	அரு மறை அவையும் ஆனாய்	{ அருமையான வேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கும் பெருமானே !
சமயம் ஆகி	{ அவற்றின் வ்யவஸ்தைகளுக்கும் நியாமகனும்	மந்தம் ஆர்	{ பாரிஜாதமரங்கள் பொருந்திய
சமயம் ஐ பூதம் ஆகி	{ வ்யவஸ்தையோடு கூடின பஞ்ச பூதங்களுக்கும் நியாமகனும்	பொழில்கள் தோறும்	{ சோலைகளெங்கும்
அந்தம் ஆய்	{ உலக முடிவுக்குக் காரணபூதனும்	மடம் மயில்	அழகிய மயில்களானவை
ஆகி ஆகி	{ உலகஸ்ருஷ்டிக்கும் காரணபூதனும்	ஆலும்	கூத்தாடாநிற்குமிடமான
		நாங்கை	திருநாகுகரில்
		கந்தம் ஆர்	பரிமளம் நிறைந்த
			காவளந்தண்பாடியாய் !—; நீயே களைகண்—.

* * *—காயத்ரீ, த்ரிஷ்டுபி, ஜகதீ, அறுஷ்டுபி, பங்கத்தி என்றிப்படி சொல் லப்படுகிற சந்தஸ்ஸுக்களெல்லாம் நீயேயாகின்றாய் ; ‘இத்தனை அக்ஷரங்கள் கூடினால் இன்ன சந்தஸ், இத்தனை அக்ஷரங்கள் கூடினால் இன்ன சந்தஸ்’ என் றிப்படி வ்யவஸ்தைகள் பண்ணினவனும் நீயே ; ஸ்வபாவநியமத்தோடு கூடின பஞ்சபூதங்களுக்கு நியாமகனும் நீயே ; காரியப்பொருள்களெல்லாம் அழிந்து கிடந்த காலத்து எல்லாம் தன் பக்கவிலே லயித்துத் தானொருவனே யென்னும் படி யிருக்குமவனும் நீயே. இவற்றையெல்லாம் விபாகப்பண்ணிக் காரியங் கொள்ள நினைத்த காலத்து இவற்றுக்கெல்லாம் காரணபூதனாக நின்றவனும் நீ ; இவ்விதமாக வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனும் நீயே ; இப்படிப்பட்ட நீ

காவளம்பாடியில் வந்து ஸேவைஸா தியாநின்றாய்; நீயே எமக்கு ரக்ஷகன் என்ற ராயிற்று.

சமயம்—வடசொல். (ஸமயமாவது—வியவஸ்தை.) மூன்றாமடியில் ‘மந்தாரம்’ என்ற வடசொல் மந்தம் எனச் சிதைந்து கிடக்கிறது. கந்தம்—முந்ம். (க)

மாவளம் பெருகிமன்னு மறையவர் வாழநாங்கை *

காவளம்பாடி மேய கண்ணனைக் கலியன்சொன்ன *

பாவளம் பத்தும்வல்லார் பார்க்கையரசராகி *

கோவிள மன்னர்தாழக் குடைநிழல் பொலிவர்தாமே.

(க0)

மாவளம்	மிக்க செல்வமானது	வளம்	அழகுபொருந்திய
பெருகி	அபிவிருத்தியடைந்து	பா பத்தும்	இப்பாசரங்கள் பத்தையும்
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற	வல்லார் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்
மறையவர்	வைதிகர்கள்	பார் மிசை	பூமியிலே
வாழும்	வாழும்பிடமான	அரசர் ஆகி	அரசர்களாயிருந்துகொண்டு
நாங்கை	திருநாங்கூரில்	கோ	(மற்றுள்ள) ராஜாக்களும்
காவளம்பாடி	{ திருக்காவளம்பாடியில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் விஷயமாக	இள மன்னர்	இளவரசர்களும்
மேய		தாழ	வணங்குமாறு
கண்ணனை		குடை நிழல்	ஒற்றைக்குடை நிழலில்
கலியன்	{ திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த	பொலிவர்	விளங்கப்பெறுவர்.
சொன்ன			

* * *—எல்லையற்ற செல்வம் மேன்மேலும் கரைபுரண்டு வளரப்பெற்ற அந்தணர்கள் வேதாந்த விழுப்பொருளாகிய எம்பெருமானைக் கண்ணுலேகண்டு வாழாநின்றாள்ள திருநாங்கூரில் திருக்காவளம்பாடியிலேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கண்ணன் விஷயமாகக் கலியன் சொன்ன இத்திருமொழியை ஓத வல்லவர்கள் இப்பூமியில் ஸார்வபௌமர்களாய் நீழி வாழப்பெறுவரென்று பயனுரைத்த பாசரம் இது.

பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:—“மோகூதத் தைப் பலமாகச் சொல்லில் அதிகாரிகளைக் கிடையாதென்று, அபிமதஸாதன மென்னவே கற்பர்கள்; பின்னை மோகூத்திலே கொடுபோய் மூட்டுகிறோமென்று ஐச்வர்யத்தைப் பலமாகச் சொல்லிற்று.” என்று. (க0)

அடிவரவு:—தாவளந்து மண் உருத்து முனை படம் மல்லரை மூத்தவற்கு ஏவிளம் சந்தம் மாவளம் கண்ணார்.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

கண்ணார் கடல்போல்.

திருநாங்கூர்த் திருவெள்ளக்குளத்திருப்பதி
மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

கண்ணார் கடல்போல் திருமேனி கரியாய்! *

நண்ணார் முனை வென்றிகொள்வார் மன்னுநாங்கூர் *

திண்ணார் மதிள்கூழ் திருவெள்ளக் குளத்து

ளண்ணை! * அடியேனிடரைக் களாயாயே.

(க)

கண் ஆர் இடமுடைத்தான
கடல்போல் கடல்போலே
திருமேனி } திருமேனிகுத்திருக்கப்
கரியாய் } பெற்றவனே!
நண்ணார் சத்துருக்களுடைய
முனை யுத்தத்திலே
வென்றி } வெற்றிபெறுமவர்களான
கொள்வார் } அந்தணர்கள்
மன்னு வாழ்கிற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
திண்ஆர் { திடமான மதினாலே
மதிள் கூழ் { சூழப்பட்ட
திருவெள்ளக் { திருவெள்ளக்குளமென்னுந்
குளத்துள் { திருப்பதியில்
எழுந்தருளியிருக்கிற
அண்ணை அண்ணனே!
அடியேன் அடியேனுடைய
இடரை துன்பங்களை
களையாய் ஒழித்தருளவேணும்.

* * *—திருவெள்ளக்குளத்தில் 'எழுந்தருளியிருக்கும் பிரானே! கடல் போன்ற திருமேனியை நீ உடையனாயிருப்பது ஸம்ஸாரத்தில் கொதிப்படைந்து கிடக்கும் எம்போலியருடைய தாபங்களைத் தணிப்பதற்கேயன்றோ? அப்படியிருந்தும் அடியேனுடைய தாபங்களை இன்னமும் அகற்றாமலிருப்பது என்னோ? கடுகவே என்னிடரைக் களைந்தருளாய் என்கிறார்.

“கண்ணார் கடல்போல்” என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்: கடலைக் கண்ணால் யார் காண்கிறார்களோ அவர்களுடைய கண் அங்குநின்றும் பேராமல் அதிலேயே பொருந்தியிருக்கும்படியான கடல் [வைத்த கண் வாங்கப்போகாதபடியான அழகிய கடல்] என்றும், விசாலமான கடல் என்றும்.

திருநாங்கூரிலுள்ள அந்தணர்கள் பகைவரை வென்றொழித்த பராக்ரம முடையாரென்பது இரண்டாமடி.

திருவெள்ளக்குளம் என்கிற புஷ்கரிணியின் திருநாமமே திவ்யதேசத்திற்கும் திருநாமமாக வழங்கலாயிற்று. ‘அண்ணன் கோயில்’ என்று ப்ரலித்தி.

கொந்தார் துளவமலர்கொண்டணிவானே !

நந்தாத பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர் *

சேந்தாமரைநீர்த் திருவெள்ளக் குளத்துள்

எந்தாய் ! * அடியேனிடரைக் களையாயே.

(உ)

கொந்து ஆர் { பூங்கொத்துக்கள்
நிறைந்திருக்கிற
துளவம் மலர் } திருத்துழாய் மலர்களை
கொண்டு

அணிவானே { அணிந்துகொண்
டிருக்குமவனே !,
நந்தாத ஒருநாளும் குறையாத
பெரு புகழ் பெரியபுகழையுடையாரான
வேதியர் வைதிகர்களவாழ்கிற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்,

சேந்தாமரை நீர் { சேந்தாமரைப்
பூக்களை யுடைய
நீர்நிலைகளை யுடைத்தான

திருவெள்ளக் { திருவெள்ளக் குளத்தி
குளத்துள் { லெழுந்தருளியிருக்கி !

எந்தாய் என்ஸ்வாமியே !

அடியேன் அடியேனுடைய

இடரை துன்பங்களை

களையாய் ஒழித்தருளவேணும்.

* * *—திருவெள்ளக்குளத் தெம்பெருமானே ! ஸர்வரக்ஷகன் என்பது விளங்கவன்றோ நீ திருத்துழாய்மலை சாத்தியிருப்பது : நீ என்னிடரை நீக்கா தொழியில் துளபமலர்மலையணிந்திருப்பது பயனற்றதாகுமே. உன்னுடைய திருவருளுக்குப் பாத்ரபூதர்களென்று நாடெங்கும் புகழ்பெற்ற நல்ல வைதிகர்கள் நிறைந்திருக்கிற திருநாங்கூரிலன்றோ நீ நித்யவாஸம்பண்ணுவது ; அவர்களைப்போலே என்னையும் புகழுடையேனாக்கவேண்டுவது உனக்குப் பணியன்றோ ? ஆகையாலே என்னிடர்களைக் களைந்தருளி நீ உஜ்வலனாகவேணும் என்றாராயிற்று.

நந்தாத பெரும்புகழ் வேதியர்=உன் ஊரிலுள்ள வைதிகர்கள் எல்லாருடைய இடரையும் போக்கியன்றோ புகழ்பெற்றிருக்கின்றனர் ; அப்படிப்பட்ட புகழை நீயும் பெறவேண்டாவோ ? என்றவாறுமாம். (உ)

குன்றால் குளீர்மாரி ததேத் துகந்தானே ! *

நன்றாய் பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர் *

சேன்றார் வணங்கும் திருவெள்ளக் குளத்துள்

நின்றாய் ! * நெடியாய் ! அடியேனிடர்நீக்கே.

(ங)

குளீர் மாரி { (திருவாய்ப்பாடியை)
வவ்வலிடப்பண்ணின
மழையை

குன்றால் கோவர்த்தனமலையினால்

ததேத்து தடைசெய்து

உகந்தானே திருவுள்ளம் மகிழ்ந்தவனே !

நன்று ஆய விலக்ஷணமான

பெரு புகழ் மிக்க கீர்த்தியையுடைய

வேதியர் வைதிகர்கள் வாழ்கிற

நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்	நெடியாய்	ஸர்வேச்வரனே !,
சென்றார்	வருவார் போவாரொல்லாரும்	அடியேன்	அடியேனுடைய
வணங்கும்	வணங்கப் பெற்ற	இடர்	தூன்பங்களை
	திருவெள்ளக்குளத்துள்—;	நீக்கு	போக்கியருள்.
நின்றாய்	நின்றருள்கின்ற		

* * *—போவார் வருவாரொல்லாம் கையெடுத்துக் கும்பிடும்படியாகத் திருவெள்ளக்குளத்தில் எளியனாய்நிற்கும் பெருமானே ! இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநாள் இடைவிடாது மழைபெய்வித்தபோது கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்துத் திருவாய்ப்பாடியின் இடரை நீக்கினவன்னேரே நீ ; அந்த ஆயரையும் ஆநிரைகளையும் போலே உன்னையே களைகளுக்கொண்டிருக்கு மடியேனுடைய இடரையும் நீக்கியருளவேணும் என்பதாம். (ங)

காணார் கரிகோம்பது ஒசித்த களிதே ! *
நானாவகை நல்லவர் மன்னிய நாங்கூர் *
தேனார் பொழில்சூழ் திருவெள்ளக் குளத்து
ளானாய் ! * அடியேனுக் கருள்புரியாயே.

(ச)

கான் ஆர்	{ காட்டிலே வளர்ந்து கொழுப்படைந்திருந்த	மன்னிய	பொருந்திவாழ்கிற
கரி	{ (சுவலயாபீடமென்னும்) யானையினுடைய	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
கொம்பு அது	தந்தங்களை	தேன் ஆர்	{ தேன்மிறைந்த சோலைகளால் பொழில் சூழ் { சூழப்பட்ட
ஒசித்த	முறித்தொழித்த	திரு வெள்ளக்	{ திருவெள்ளக்குளத்தில் குளத்துள் { எழுந்தருளியிருக்கிற
களிதே	{ யானைபோல் செருக்குற்ற பெருமானே!,	ஆனாய்	ஆனை போன்றவனே !
நானாவகை	{ (சுவம் கல்வி முதலிய) பலவகைகளினால்	அடியேனுக்கு	அடியேன்மீது
நல்லவர்	{ நன்மைபெற்றவர்கள்	அருள்புரியாய்	கிருபைபண்ணவேணும்.

* * *—கம்ஸனுலேவப்பட்ட சுவலயாபீடமென்கிற மதயானை உன்னை முடித்துவிடுவதாகச் சீறிவந்தபோது அதனை நீ முடித்து உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டது அடியேன் போல்வார்க்கு அருள்செய்வதற்கன்றோ ? சூலத்தாலும் ஜ்ஞானத்தாலும் அதுஷ்டாந்தாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் மற்றுமெல்லாவற்றாலும் விலகுகுணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ்கிற ஓரிலன்றோ நீ வாழ்வது ; 'அடியார்கட்கு அருள்புரிவதே தருமம்' என்கிற அர்த்தத்தை நீ அவர்கள் பக்கல் கேட்டறிந்து அனுஷ்டிக்கலாகாதோ ? என்கிறார்.

காணார் கரி=கம்ஸனுடைய யானை ராஜதானியில் வளர்ந்ததாயிருக்க, அதனைக் காட்டில் வளர்ந்ததாகச் சொல்லுவதற்குக் கருத்து யாதெனில் ; காட்டில் வேண்டினபடி தின்று வேண்டினபடி திரிந்து கொழுப்படைந்த யானை

586 பெரிய திருமொழி-சு-பத்து, எ-திரு. கண்ணுர்கடல்போல்.

போலே கொழுத்துக்கிடந்தது என்பதாம். கான்—‘காநகம்’ என்னும் வட சொற்சிறைவு. (சு)

வேடார் திருவேங்கடம் மேயவிளக்கே ! *

நாடார்புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *

சேடார் பொழில்கூழ் திருவேள்க்கு குளத்தாய் ! *

பாடாவருவேன் வினையாயின பாற்றே.

(ரு)

வேடு ஆர்	வேடர்கள் மலிந்திருக்கிற	சேடு ஆர்	{ திரண்டிருக்கின்ற
திருவேங்கடம்	திருமலையிலே	பொழில்	{ சோலைகளால் சூழப்பட்ட
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	திருவேள்க்கு	{ திருவேள்க்குளத்தி
விளக்கே	விளக்குப்போன்றவனே !	குளத்தாய்	{ வெழுந்தருளி
			{ யிருப்பவனே !,
நாடு ஆர் புகழ்	{ நாடெங்கும் கிறைந்த	பாடா	(உன்னிப்) பாடிக்கொண்டு
	{ புகழையுடையாரான	வருவேன்	வருகின்ற அடியேனுடைய
வேதியர்	வைதிகர்கள்	வினை ஆயின	{ பாவங்களென்று உள்ளவை
மன்னிய	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற		{ யெல்லாவற்றையும்
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்,	பாற்று	சிதறவடிக்கவேணும்.

* * *—வடநாட்டுத்திருப்பதிகளில் வேங்கடமலைக்கு எவ்வளவு சிறப்பு உண்டோ அவ்வளவு சிறப்பு சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளில் இத்திருவேள்க்கு குளத்திற்கு உண்டென்பது ப்ரவித்தம். அங்கும் இங்கும் பிரார்த்தனைகள் விசேஷமாகச் செலுத்தப்பெறும். இவ்வொற்றுமையம் விளங்கவே “வேடார் திருவேங்கடம் மேயவிளக்கே !” என அபேதமாக விரிக்கின்றார். கீழ் முதற் பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான திருமொழிகளில் “கண்ணுர் கடல்கூழ்” என்பது ஒரு திருமொழி ; அதன் சாயையாகவே இத்திருமொழியும் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இரண்டு திருமொழிகளின் தொடக்கமும் ஒருவிதமாகவே யிருக்கும்படி அமையவைத்ததும் உய்த்துணரத்தக்கது.

திருமலையை ஒருநாளும் விட்டுப்பிரியாமல் அவ்விடத்தே நித்யவாஸம் பண்ணுமவர்களென்றும் திருமலையப்பனுக்குப் பரிவராயிருக்குமவர்களென்றும் வேடர்களை உகந்து ‘வேடார் திருவேங்கடம்’ என்கிறார். வேடு—வேடர்கள். எம்பெருமானே விளக்கு என்பது ஸ்வஸ்வரூபகுணங்களைத் தானே விளக்கிக் கொண்டு நிற்கையாலென்க.

பாடாவருவேன்=(உன்னுடைய குணங்களைப்) பாடிக்கொண்டு வருகிற என்னுடைய என்கை. பாடா—‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட் டென்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். இனி, ‘பாடு ஆ வருவேன்’ என்று பிரித்து, அன்பாக வருவேனென்று முரைக்கலாம். (ரு)

கல்லால் கடலை அணைகட்டி யுகந்தாய் ! *
நல்லார்பலர் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *
சேல்வா ! திருவேள்ளக் குளத்துறைவானே ! *
எல்லா விடரும் கெடாமாறருளாயே.

(க)

கல்லால்	கண்ட கற்களை யுங்கொண்டு	திருவேள்ளக் குளத்து	திருவேள்ளக்குளத்தில்
கடலை	கடலிலே		
அணை கட்டி	ஸேதுகட்டி	உறைவானே	எழுந்தருளியிருப்பவனே !
உகந்தாய்	மகிழ்ந்தவனே !	செல்வா	செல்வனே !
நல்லார் பலர்	விலக்ஷணரான பல வேதியர்	எல்லா இடரும்	(எனது) நுன்பங்களெல்லாம்
மன்னிய	மீத்யவாஸம் பண்ணுகிற	கெடும் ஆறு	தீரும்படி
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்	அருளாய்	அருள்புரியவேணும்.

* * *—திருவேள்ளக் குளத்துறையும் செல்வனே ! நீ ஒரு பிராட்டிக் காகப் பட்டாதனபட்டு அரியபெரிய காரியங்கள் செய்தாயே !; நீரிலே ஆழ்ந்து போகக்கூடிய மலைகளைக்கொண்டு சேதுபந்தம் திருத்தினாய்; பிராட்டியின் இடர் களையெல்லாம் கெடுத்தாய் ; அப்படியே அடியேனுக்கும் சிறிது அருள்செய்ய லாகாதோ ? என்கிறார். (க)

கோலால் நிரைமேய்த்த எங்கோவலர் கோவே ! *
நாலாகிய வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *
சேலார் வயல்குழ் திருவேள்ளக் குளத்துள்
மாலே ! * எனவல்லினைதீர்த்தருளாயே.

(எ)

கோலால்	கோலைக்கொண்டு	சேல் ஆர்	மீன்கள் நிறைந்த
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	வயல் குழ்	கழனிகளால் சூழப்பட்ட
மேய்த்த	மேய்த்த	திருவேள்ளக் குளத்துள்	திருவேள்ளக் குளத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிற
எம் கோவலர்	எமது கோபால கோவே	மாலே	எம்பெருமானே !
நாலாகிய	நாலு வேதங்களையும் வேதியர்	என	என்னுடைய
மன்னிய	மீத்யவாஸம் செய்கிற	வல் வீனை	கொடிய பாவங்களை
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்	தீர்த்தருளாய்	போக்கியருளவேணும்.

* * *—திருவேள்ளக்குளத் தெம்பெருமானே ! நீ ஸங்கல்பமாத் திராத்தா லேயே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களையும் செய்து தலைக்கட்ட வல்லவனாயிருக்கச் செய்தேயும் இடையளப்பிற்று இடைச்சாதிக்குத்தக்க கோலைக் கையிலே கொண்டு கறவைகளின் பின்னே காடுகளிற்சென்று அவற்றைப் புல்லுந் தண் ணீருமுள்ள விடங்களிலே கொண்டு மேய்த்தாய் ; இவ்விதமாகச் செய்யாத வளவில் உனக்கு தருப்தி பிறவாதென்றன்றோ இவ்வளவுஞ் செய்தாய் ;

என்னுடைய வல்வினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு இவ்வளவு ப்ரயாஸங்கள் படவேணுமோ? “ஸ்ரவ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று திருவுள்ளத்திலே நினைப்பிட்டால் போதுமே எப்படியாவது என் வல்வினைகளைத் தீர்த்தருளவேணும்- என்கிறார். (எ)

வாராக மதாகி இம்மண்ணை யிடந்தாய்! *

நாராயணனே! நல்ல வேதியர் நாங்கூர் *

சீரார் பொழிசூழ் திருவெள்ளக் குளத்துள் *

ஆராவமுதே! அடியேற்குளாயே. (அ)

வாராகம் { மஹாவராஹமாய்த்
அது ஆகி { திருவவதரித்த
இ மண்ணை இப்பூமியை
இடந்தாய் { அண்டபித்தியில் நின்றும்
ஒட்டுவிசேத்
தெடுத்தவனே!,
நாராயணனே!—;
நல்ல வேதியர் { விலக்ஷணரான
வைதிகர்கள் வாழ்கிற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
சீர் ஆர் { சிறந்த சோலைகள் சூழ்ந்த
பொழிசூழ் { திருவெள்ளக்குளத்துள்—;
ஆரா அமுதே { ஒருநாளும் த்ருப்தி
பிறவாத அமிருதம்
போன்றவனே!
அடியேற்கு அடியேன்மீது
அருளாய் கிருபைபண்ணு.

* * *—திருவெள்ளக்குளத் தெம்பெருமானே!, பூமியைப் பிரளயங் கொள்ள, மஹாவராஹமாகி இடந்தெடுத்தாய்; ஆகையாலே உனக்குச் செய்யக் கூடாத காரியம் ஒன்றுமில்லை; தவிரவும் நீ நாராயணனென்று பேர்பெற்றிருக்கின்றாய்; சரீரத்துக்கு நன்மைசெய்ய வேண்வது சரீரியான ஆத்மாவின் கடமையன்றோ? அதுபோல எனக்கு அருள்புரிவது உன் காரியமன்றோ. ஆகவே எனக்கு அருள் செய்தே தீரவேணும் என்கிறார். ... (அ)

பூவார் திருமாமகள் பூல்கியமார்பா! *

நாவார்புகழ்வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *

தேவா! திருவெள்ளக்குளத் துறைவானே! *

ஆவா! வடியான் இவனென்றருளாயே. (க)

பூ ஆர் { தாமரைப் பூவில் பொருந்தி
வவிலக்கிற
திரு மாமகள் பெரிய பிராட்டியார்
பூல்கிய புணர்ந்த
மார்பா திருமார்பை யுடையவனே!,
நா ஆர் புகழ் { (உலகத்தாருடைய) நாக்
கிலே நிறைந்திருக்கிற
கீர்த்தியை யுடைய
வேதியர் வைதிகர்கள்

மன்னிய நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்,
திருவெள்ளக்குளத்து உறைவானே!—;
தேவா பெருமானே!,
இவன் அடியான் } “இந்த அடியவன்
ஐயோ! ஐயோ!! (ஸம்
ஸாரத்தில் நோவு படு
கிறானே”) என்று திரு
வுள்ளமிடங்க வேணும்.

* * *—திருவேங்கடமலைக்குத் திருப்பதிகம் பாடின நம்மாழ்வார் “அகல கில்லே னிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கை யுறைமாப்பா!” என்று பிராட்டியின் நித்யஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பாசரம் பேசினதுபோலவே, அத்திருமலைக்குத் தோள்திண்டியான திருவெள்ளக்குளத்துக்குத் திருப்பதிகம் பாடுகிற இவ்வாழ்வாரும் “பூவார் திருமாமகள் புல்கிய மாப்பா!” என்று பிராட்டியின் நித்யஸம்பந்தத்தையிட்டு இப்பாசரம் பேசுகிறாரென்க. பிராட்டியானவள் உன்னை விட்டுப் பிரியாதிருக்கவும் நான் இழப்பது என்னோ? என்ற கருத்தையடக்கிப் ‘பூவார் திருமாமகள் புல்கிய மாப்பா!’ என விளிக்கின்றார்.

‘ஹா ஹா’ என்னும் வடமொழி அவ்யயங்கள் இரண்டு சேர்ந்து ஆவா என விகாரப்பட்டது. ‘ஆழ்வீர்! ஐயையோ! நீரா ஸம்ஸாரத்திலே கிடந்து இப்படி வருந்துகின்றீர்’ என்று வயிற்றெரிந்து நோக்கவேணுமென்கை. (கூ)

நல்லன்புடை வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *

செல்வன் திருவேள்ளக்குளத் துறைவானை *

கல்லின் மலிதோள் கலியன் சோன்னமாலை *

வல்லரேன வல்லவர் வானவர் தாமே.

(கௌ)

நல் அன்பு உடை	{ சிறந்த பக்தியை யுடையாரான	மலி	அதிசயித்த வலிவுள்ள
வேதியர்	வைதிகர்கள்	தோள்	புஜங்களை யுடையாரான
மன்னிய	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
திரு வெள்ளக் குளத்து	{ திருவெள்ளக்குளமென்னுந் திருப்பதியிலே	மாலே	இச் சொல்மாலையை
உறைவான்	எழுந்தருளி யிருக்கிற	வல்லர் என வல்லவர் தாம்	{ ‘இவர்கள் ஸமர்த்தர்கள்’ என்று (அனைவரும்) சொல்லும்படியாக ஒத் வல்லவர்கள்
செல்வனை	திருமால் வீஷயமாக,	வானவர்	{ நித்யஸலுகிகளோடு சேரப் பெறுவர்.
கல்லின்	மலையைக் காட்டிலும்		

* * *—பரம பக்தியுத்தரான வைதிகர்கள்வாழும் திருநாங்கூரில் ஒரு பகுதியான திருவெள்ளக்குளமென்னுந் திருப்பதியில் உறையும் பெருமான் வீஷயமாகக் கலியன்சொன்ன இச் சொல்மாலையை ஒதுமவர்கள் நித்யஸலுகிகளோடுகூடி நித்யநந்தம் அனுபவிக்கப்பெறுவர் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வல்லரேன வல்லவர்=‘இவர் பெரிய திருமொழிப் புலவர்’ என்று பிறர் கொண்டாடும்படியாகக் கற்குமவர்கள் என்கை. (கௌ)

அடிவரவு:—கண்ணார் கொந்து குன்றால் கான் வேடு கல்லால் கோலால் வாராகமது பூவார் நல்லன்பு சுவையானே.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம் பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

க வ ள ய னை.

உரையவதாரிகை :—ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலே பேசியதுபவிக்குத் திருமொழி இது. அதாவது—திருநாங்கூர்த் திருப்பார்த்தன்பள்ளித் திருப்பதியிலே தமக்குள்ள அன்பு மிகுதியைத் தாய் பாசுரத்தாலே வெளியிடுகிறார். “என்மகளான பரகாலநாயகியானவள் இரவும்பகலும் திருப்பார்த்தன்பள்ளிப் பெருமானுடைய குண சேஷிதங்கனையே வாய்வெருவிக்கொண்டு அத் திருப்பதியின் பெயரையே பாடாநின்றாள்” என்று சொல்லுகிற திருத்தாயார் வாயாலே தமது நிலைமையை உரைக்கின்றாரென்க. (இங்குச் சொல்லவேண்டும் விசேஷ விஷயங்களெல்லாம், இரண்டாம்பத்தில் ஏழார் திருமொழியின் [திவளும் வெண்மதிபோல்] உரையவதாரிகையில் பன்னியுரைக்கப்பட்டுள்ளன வாதலால் அங்குக் கண்டுகொள்ளத் தக்கவை.

திருப்பார்த்தன்பள்ளிப் பெருமானை அதுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்குண்டான அளவற்ற அபிரிவிேசம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும். இத்திருமொழியோடு திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகளின் பாடல் முற்றுப்பெறுகின்றது.

கவளயானைக் கொம்பொசித்த கண்ணனென்றும் * காமருசீர்க்
குவளைமேக மன்னமேனி கொண்டகோ னென்னையென்றும் *
தவளமாட நீநாங்கைத் தாமரையாள் கேள்வனென்றும் *
பவளவாயா ளென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாவோளே. (க

பவளம் { பவழம்போற் சிவந்த
வாயான் { அதரத்தை யுடையானை
என் மடந்தை என் பெண்ணைவன்
கவளம் யானை { கபளம் கபளமாக உணவை
பூட்டி மத மூட்டப்பட்ட
(குவலயாபீடமென்னும்)
யானையினுடைய
கொம்பு தந்தங்களை
ஒசித்த முறித்தொழித்த
கண்ணன் { கண்ணபிரான் என்று
என்றும் { சொல்லிக்கொண்டும்

காமரு சீர் { ஆசைப்படத் தகுந்த
அழகையுடைய
குவளை மேகம் { கரு நெய்தற் பூவென்ன
அன்ன { காளமேக மென்ன
இவற்றோடொத்த
மேனி { திருமேனியையுடைய
கொண்ட
கோன் { ஸ்வாமியென்று சொல்லிக்
(என்றும்) { கொண்டும்
என் ஆனை { என்னுடைய யானை என்
என்றும் { சொல்லிக்கொண்டும்

தவளம் மாடம் { வெண்மையான
நீடு { மாடமாளிகைகளினால்
நீண்டிருக்கிற

நாகை திருநாகூரில் வாழ்கிற

தாமரையான் { லக்ஷ்மீநாதன் என்று
கேள்வன் { சொல்லிக் கொண்டும்
என்றும்

பார்த்தன் { பார்த்தன்பள்ளி யென்னுந்
பள்ளி { திருப்பதியைப் பாடா
பாடுவான் { நின்றான்.

* * *—திருமங்கை யாழ்வாராகிற பாகாலநாயகியைப் பெற்றெடுத்த திருத்தாயார், பார்த்தன்பள்ளிப் பெருமாளிடத்தில் தன் மகள் காதல்கொண்டு இருக்கிறபடியை வெளியிடவேண்டி மகளுடைய வாய்மொழிகள் இருக்கும் படிக்களை ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் ஒவ்வொரு வகையாகக் கூறுகின்றாள்.

என் கணவன் செய்த அருமைச் செயல்கள் உங்கட்குத் தெரியுமா? கம்ஸன் தனது மதயானையைக் கொழுப்பேற்றி என் கணவனைக் கொல்லுமாறு அரண்மனை வாயிலில் நிறுத்திவைத்தான்; இவ்வினோ சேற்றிலிருந்து கொடியை இழுப்பவன்போல அதன் தந்தங்களை எளிதில் பறித்திட்டு அதனை உயிர் தொலைத்திட்டான்; அப்படிப்பட்ட சூரன் காண்மின் என் கணவன்—என்கிறாள்.

அதற்குமேல் திருமேனி நிறத்தைப்பற்றிச் சொல்லத்தொடங்கி, குவளைப் பூப்போலும் காளமேகம்போலும் கறுத்துக் குளிர்த்து கண்ணைக் கவரும் நிற மன்றோ என் கணவனது நிறம்—என்கிறாள். யானையை எத்தனை தடவை பார்த்தாலும் ஒவ்வொரு தடவையிலும் அபூர்வ வஸ்துவாகியே ஆநந்தாவஹமாயிருப்பதுபோல அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமாயிருப்பன் என் கணவன்—என்கிறாள். அவனெழுந்தருளியிருக்கும் ராஜதானியின் சிறப்பும் பெயரும் உங்கட்குத் தெரியுமோ? வெள்ளிய சார்த்திட்டுப் பளபளவென்று விளங்குகின்ற மாடமாளிகைகள் ஒங்கியிருக்கப்பெற்ற திருநாகூரிலே ஸ்ரீமானாய் விளங்குமவன் காண்மின் அவன்—என்கிறாள். இவ்வளவும் சொல்லிவிட்டுப் பார்த்தன்பள்ளித் திருப்பதியின் திருநாமத்தையிட்டு இசைபாடத் தொடங்கி விட்டாள்—என்று திருத்தாயார் கூறினளாயிற்று.

கவள யானை=யானையின் உணவுக்குக் கவளம் என்று பெயர்; தீனிகளை யிட்டு மதழுட்டப்பட்ட யானை என்றபடி. 'காமம் தரு' என்ற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து 'காமரு' என விகாரப்பட்டது; ஆசையை விளைக்கின்ற என்றபடி. தவளம்—யுவனம் என்பது வடசொல்.

பார்த்தன்பள்ளி=பார்த்தனென்று அர்ஜுனனுக்குப் பெயர்; அர்ஜுனனுக்காகப் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாய் ஸேவைஸாதிக்குமிடமென்பதுபற்றி இத்தலத்திற்கு இத்திருநாமமாயிற்றென்பர். (க)

கஞ்சன்விட்ட வெஞ்சினத்த களிமடர்த்த காளையென்றும் *
வஞ்சமேவி வந்தபேயின் உயிரையுண்டமாயனென்றும் *
செஞ்சொலாளர் நீநோங்கைத் தேவதேவனென்றென்றேதி *
பஞ்சியன்ன மெல்லடியாள் பார்த்தன்பள்ளி பாவோளே.

(உ)

பஞ்சி அன்ன { பஞ்சுபோன்று
மெல் { மென்மையான
அடியாள் { பா தங்களை யுடைய
என்மகளானவள்,
கஞ்சன் { கம்ஸனா ல் ஏவப்பட்ட
விட்ட }
வெம் சினத்த { கரோமான
கோபத்தையுடைய
களிறு { (சூவலயாபீடமென்னும்)
யானையை
அடர்த்த தொலைத்த
காளை { இனையோன் என்று
என்றும் { சொல்லிக்கொண்டும்,
வஞ்சம் மேவி { கபடத்தை மேற்கொண்டு
வந்த { வந்த
பேயின் பூதனையினுடைய

உயிரை பிராணனை
உண்ட முடித்த
மாயன் { ஆச்சரியசக்தியுத்தன்
என்றும் { என்று சொல்லிக்
கொண்டும்,
செம் { செம்மையான சொற்களைக்
சொல்லார் { கற்ற அந்தணர்
நீடு { நீண்டகாலமாக
வாழப்பெற்ற
நாங்கை { திருநாங்கூரில்
எழுந்தருளியிருக்கிற
தேவதேவன் { தேவாதிதேவன் என்று
என்று என்று { பலகால் சொல்லிக்
ஒதி { கொண்டும்
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவான்—.

* * *—என் கணவன் கம்ஸனுடைய மதயானையை முடித்த வபகாரம் ஒருகாற் சொல்லிவிடக் கூடியதோ? அன்று அதனைக் கொல்லமாட்டாதொழியில் ஜகத்தெல்லாம் அஸ்தமித்தொழிந்திருக்குமே. மிகச் சிறிவந்த களிறோடு போர்புரிவதும் வெற்றிபெறுவதும் ஸாமான்யமான காரியமோ என்று மறுபடியும் அந்த வீரத்திலேயே ஈடுபட்டுக் கஞ்சன்விட்ட வெஞ்சினத்த களிறுடர்த்த காளை என்கிறாள் என்மகள்; சிறிது வயது சென்றபிறகு செய்த இச்செயல் கிடக்கட்டும்; தொட்டிற் பருவத்திலேசெய்த அரும்பெருஞ்செயல் உங்கட்குத் தெரியுமோ? வஞ்சனையாகக் கொல்லவந்த பேய்ச்சியின் முலையுண்கிற வியாஜத் தாலே அவளுயிரை உறிஞ்சியுண்ட மாயனன்றோ இவன் என்கிறாள். நல்ல சாஸ்த்ரங்களை அதிகரித்தவர்கள் நிறைந்திருக்கிற திருநாங்கூரிலே தேவாதி தேவனாகத் திகழ்கின்றான் காண்மின் என்கிறாள்.

இவ்வளவுஞ் சொல்லிப் பார்த்தன்பள்ளிப்பதியின் பெயரை இசையிட்டுப் பாடத்தொடங்கிவிட்டாள்—என்கிறாள் திருத்தாய்.

பஞ்சியன்ன = பஞ்சி—பஞ்சு; போலி. (2)

அண்டர்கோனென்றானேயன்றும் ஆயர்மாதர் கோங்கைபுல்து செண்டனென்றும் * நான்மறைகள் தேடியோடும் செல்வனென்றும் * வண்டலேவு பொழில் கோள்நாங்கை மன்னுமாய நென்றென்றேதி * பண்போலன் நென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (ந)

என் மடந்தை என் பெண்ணைவன்

பண்டு போல் { (இப்போது)
அன்று { முன்போலல்ல; (என்ன
செய்கின்றாளென்னில்);

அண்டர் { பிரமாண்டத்திலுள்ளா
கோன் { ரெல்லார்க்கும்
(என்றும்) { ஸ்வாமியென்று
சொல்லிக்கொண்டும்

என் ஆனை { எனக்கு
என்றும் { ஆனைபோன்றவன்
என்று சொல்லிக்
கொண்டும்

ஆயர் மாதர் { இடைப்பெண்களுடைய
கொங்கை { முலைகளோடே அணையும்
புல்கு { இயல்வழியையவனென்று
செண்டன் { சொல்லிக்கொண்டும்
என்றும் }

நால் மறைகள் { நான்கு வேதங்களும்
தேடி ஒடும் { தேடிக்கொண்டு
செல்வன் { பிந்தொடரப் பெற்ற
என்றும் { ஸ்ரீமான் என்று
சொல்லிக்கொண்டும்

வண்டி உலவு { வண்டிகள் உலவுகின்ற
பொழில் { சோலைகளையுடைய
கொள்

நாங்கை { திருநாங்கூரில்
மன்னு { நிய்வாஸம் பண்ணுகிற

மாயன் என்று { ஆச்சரியபூதன் என்று
என்று ஒதி { பலகால் சொல்லிக்
கொண்டும்

பார்த்தன்பள்ளி பாடுவான்—.

* * *—‘ அண்டர் ’ என்று தேவர்களுக்கும் இடையர்க்கும் பெயர். அன் டத்துக்குட்பட்டா ரெல்லாரையுஞ் சொல்லும். இரட்டிற் மொழிதலால்— இடையர்கட்குத்தலைவன், தேவர்கட்குத்தலைவன் என்ற இரண்டு பொருளையுங் கொண்டு, ஸௌலபயத்திலும் பரதவத்திலும் எல்லை காணமுடியாதவன் என்ப தாகக்கொள்ளலாம்.

ஆயர் மாதர் கொங்கைபுல்கு செண்டன்— அவனிடத்தில் நான் இவ்வளவு காதுக்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் இடைச்சிகளோடு புணருவதிலேயே அவ னுக்கு நோக்கமென்று பிரணய ரோஷந்தோற்றச் சொல்லுகின்றாளுன்க. ‘செண்டு’ என்று ஸ்வபாவத்துக்கும் பெயர்.

நான்மறைகள் தேடியோடு செல்வன்—வேதங்களெல்லாம் அவனுடைய பெருமைகளை எல்லை கண்டு சொல்லி முடித்துவிடவேனுமென்று முயன்றும் “யதொ வாஹொ நிவத-ஓஹெ, ஸுபூ-பூ-நலா ஸஹ” என்கிறபடியே அவனைப் பிந்தொடர்ந்தோடி இளைத்து மீள்வனவாதலால் அவற்றுக்குப் பிடிக்கொடாமல் அபரிச்சிந்ந வைபவனுயிருப்பவன்.

பண்டுபோலன்று—நேற்றுவரையில் மற்ற உலகத்துப் பெண்களைப்போலே பந்தும் அம்மானையும் பாவையும் பைக்கினியுங்கொண்டு போதுபோக்கிக்கிடந்த இவள் இன்று இப்படி விகாரப்பட்டுப் பார்த்தன்பள்ளி பாடத்தொடங்கி விட்டாள் என்கிறாள். அன்றியே, இதற்கு முன்பும் இவள் பார்த்தன்பள்ளி பாடினவளே யாகிலும் அப்போதெல்லாம் இப்படி அநுராகந்தோற்றப் பாடினா ளல்லள்; இப்போதோ விஸக்ஷணமாகப் பாடுகின்றாள் என்கிறாளுகவுமாம். (ங)

கோல்லையானுள் பரிசழிந்தாள் கோல்வளையார் தம்முகப்பே *
மல்லைமுந்நீர் தட்டிலங்கை கட்டழித்த மாயனென்றும் *
செல்வமல்கு மறையோர்நாங்கைத் தேவதேவ னென்றென்றேதி *
பல்வளையா ளென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (சு)

பல்வளையாள் } பல வளைகளை அணிந்திருந்த
என் மடந்தை } என் பெண்ணைவன்
கோல் } அழகிய வளைகளை யுடைய
வளையார் தம் } பெண்களின் முன்னே
முகப்பே }
கொல்லை } வரம்பு அழிந்தவளானான் ;
ஆனால் }
பரிசு } பெண்மைக்கு உரிய
அழிந்தாள் } மரியாதைகள் அழியப்
பெற்றான் ;
மல்லு முநீர் } செல்வம் மிக்க கடலை
தட்டு } அடைத்து

இலங்கை லங்காபுரியை
கட்டழித்த { தவம்ஸம் பண்ணின
மாயன் { ஆச்சர்ய சேஷ்டிதன்
என்றும் { என்று சொல்லிக்
 கொண்டும்
செல்வம் { செல்வம் நிறைந்த வைதிகர்
மல்கு மறை { கள் வாழ்கிற திருநாங்
யோர் நாங்கை { கூரிலுள்ள
தேவ தேவன் { தேவாதி தேவன் என்று
என்று { பலகால் சொல்லிக்
என்று ஒதி { கொண்டும்
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவான்—.

* * *—நேற்றுவரையில் ஒருவரம்பிலே கிடந்தவிவள் இன்று வரம்பு கடந்தவளாயினள் ; பெண்மைக்கு உரிய நான் மடம் அச்சம் முதலிய குணங்களைக் கைவிட்டாள் ; வேற்று மனிசரைக்கண்டால் நானி வாழ்முடிக்கிடந்த விவள் பல பெண்டிற்களின் எதிரே தன் தலைமகனுடைய விரச்செயல்களைச் சொல்லத் தொடங்கி, கடலிலே அணைகட்டினவன் என்றும் இலங்கை பாழ்படுத்த பெரு மிடுக்கன் என்றும் சொல்லுகின்றாள். (ஒருபிராட்டிக்காகப் படாதபட்டு அரும்பெரும் காரியங்கள் செய்தவன் என் விஷயத்திலே உபேகையாயிருக்கின்றான் என்பதாகச் சொல்லுகிறாளாகவுமாம்.)

பல்வளையாள் = பலவளைகளையிட்டு அலங்கரித்து வைத்தால் இவள் இப்படி பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டு உருகி உடம்பு மெலிந்து வளை கழலப்பெற்றாள் காண்மின் என்ற குறிப்பு. (ச)

அரக்கராலி மாளவன்று ஆழ்கடல்குழிலங்கைசேற்ற *

குரக்கரசுனென்றும் கோலவில்லியென்றும் * மாமதியை

நெருக்குமாட நீநோங்கை நின்மலனென்றென்றோதி *

பரக்கழிந்தாளென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (ரு)

என் மடந்தை என் பெண்ணைவன்
அன்று முன்பொருகாலத்தில்
அரக்கர் ராக்ஷஸர்களினுடைய
ஆவி மாள பிராணன் முடியும்படியாக
ஆழ்கடல் சூழ் { ஆழ்ந்தகடலால் சூழப்பட்ட
இலங்கை { லங்காபுரியைப் பொடி
செற்ற { படுத்தின
குரங்கு வாகா வீரர்களுக்கு
அரசன் { ஸ்வாமியாவன்
என்றும் { என்றும்,
கோலவில்லி { அழகிய வில்லையுடையவ
என்றும் { எனென்றும்,

மாமதியை அழகிய சந்திரனை
நெருக்கும் { திரியவொட்டாமல் தடை
 செய்கிற
மாடம் மாடமாளிகைகள்
நீடு ஒங்கி யிருக்கப்பெற்ற
நாங்கை { திருநாங்கூரில் எழுந்தருளி
 யிருக்கிற
நின் மலன் { பரிசுத்தஸ்வபாவன் என்றும்
என்று { பலகால் சொல்லிக்
என்று ஒதி { கொண்டு
பரக் { பெரும்பழிக்கு இடமான
கழிந்தான் { வளாய்
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவான்—.

* * *—பிராட்டியைப் பிரித்த பையல் ஒரு ராவணனே யாகிலும் அவன் திறத்துண்டான சேற்றம் ராகுஷஜாதி முழுவதிலும் ஏறிப்பாய்ந்து, வாகரப் படைகளைக்கொண்டு கடல்குழந்த இலங்கையைச் சமிகாடாக்கினவன் என் தலைமகன் என்கிறான். ஆண்பிள்ளைத்தனத்துக்கு அபிமானிகளா யிருப்பா ரெல்லாரும் தோற்று மதிக்கும்படி அழகிய வில்லைக் கையிலேயுடையவன் என்கிறான். சந்திரமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கிற மாடமாளிகைகள் நிறைந்த திருநாகுகூரில் பார்த்தனப்ள்ளித் திருப்பதியைப் பாடுவதே இவளுக்குப்பணி யாய்விட்டது.

பரக்கழிந்தாள்—‘பரக்கு அழிந்தாள்’ என்று பிரித்து, பரக்கு என்பதற்கு அடக்கமென்று பொருள்கூறி, ‘அடக்கங்கெட்டாள்’ என்றுரைப்பர் சிலர். அதுநிற்க: கம்பராமாயணத்தில் கிட்சிர்தாகாண்டத்து வாலிவதைப் படலத் தில்—(79) “அரக்கரோ ரழிவுசெய்து கழிவரேலதற்கு வேறேர், குரக்கினத் தாசைக்கொல்ல மனுநெறி கூற்றிறுண்டோ? இரக்கமெங்குதத்தாயென்பால் எப்பிழை கொண்டாய்ப்பா, பரக்கழி யினூழிபூண்டாற் புகழையார் பரிக்கற் பாலார்?” என்ற செய்யுளில் ‘பரக்கழி’ என்னும் பதத்தின் பிரயோகம் காண் கிறது; அவ்விடத்துரையில் “பரக்கழி—பெருநிலை; பெருந்தீங்குமாம்” என்றிருக்கக்காண்கிறோம். ஆகவே இங்கே பரக்கழிந்தாள் என்பதற்கு—‘பெரும் பழி விளையப்பெற்றாள்’ எனப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தும். பெரிய வாச்சாண்பிள்ளையும் பலவிடங்களில் இங்ஙனமே வியாக்கியான மருளிச்செய்யக் காண்கிறோம். நாச்சியார் திருமொழியில் (12-3). “கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித் துக் குறும்பு செய்வானோர் மகனைப்பெற்ற” என்றவிடத்தில், ‘பரக்கழிக்கை— பழிவிளைக்கை’ என்பது வியாக்கியானம். (டு)

ஞாலமுற்று முண்ணீமிழ்ந்த நாதனென்றும் * நானிலஞ்சூழ்
வேலையன்ன கோலமேனி வண்ணனென்றும் * மேலெழுந்த
சேலுகளும் வயல்கொள்ளங்கைத் தேவதேவனென்றேற்றேதி *
பாலின் நல்லமென்மொழியாள் பார்த்தனப்ள்ளி பாடுவாளே. (க)

பாலின்	பாலுக்காட்டிலும் மதுரமாய்	கோலம்	அழகியதான
நல்ல மெல்	மிருதுவான சொற்களை	மேனி வண்	திருமேனி கிறமுடையவ
மொழியாள்	யுடையாளான என்	ணன் என்றும்	னென்றும்,
	பெண்ணுணவன்,	சேல்	மீன்கள்
ஞாலம்	உலகம் முழுவதையும்	மேல் எழுந்து	மேலே எழும்பி
முற்றும்		உகளும்	துள்ளா கிற்கப்பெற்ற
உண்டு	(பிரளயத்தில்) திருவயிற்றி	வயல் கொள்	கழனிகளையுடைய
உமிழ்ந்த	வடக்கி (ப் பிறகு)	நாங்கை	{ திருநாகுகூரில் எழுந்தருளி
	வெளிப்படுத்திய		யிருக்கிற
நாதன்	ஸ்வாமி என்றும்,	தேவ தேவன்	{ தேவாதி தேவன் என்றும்
என்றும்		என்று என்று	{ பலகால் சொல்லிக்
நானிலம் சூழ்	{ பூமியைச் சுற்றிக்	ஒதி	{ கொண்டு
	கொண்டிருக்கிற		
வேலை அன்ன	கடல்போன்ற	பார்த்தனப்ள்ளி	பாடுவாள்—.

* * *—என் தலைமகன் உலகங்கட்கெல்லாம் ஆபத்துக்குத் துணை நின்று உதவுமவனன்றோ? உலகத்தையெல்லாம் பிரளயப் பெருவெள்ளம் உண்டு போகப் புகுந்த காலத்து எல்லாவற்றையும் திரட்டித் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கிப் பிறகு வெளிப்படுத்தினவன் காண்மின் என்கிறான்; பூமியைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற கடல்போன்ற திருமேனி நிறமுடையவன் என்று நேரிற் கண்டவள்போலக் கூறுகின்றான். இவள் பேசுகிற பேச்சுக்களெல்லாம் பாலைவிட பரம போக்யமா யிருக்கின்றன; திருநாங்கூர்த் தேவதேவனென்றும் பார்த்தன் பள்ளியென்றும் இவள் பாடுகிற பாடல்களை என்சொல்வேன்? என்கிறான் திருத்தாய்.

நானிலம்=நான்காகிய நிலங்கையுடையதெனப் பூமிக்குக் காரணப்பெயர். நால்வகை நிலங்களாவன—மூல்கை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன. காடும் காடுசார்ந்த இடமும் மூல்கையெனப்படும்; மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி யெனப்படும். நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும் மருதமெனப்படும். கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தலெனப்படும். மற்றொன்றாகிய பாலைநிலம் பிராணி ஸஞ் சாரத்திற்கு உரியதன்றென்று இங்கு விலக்கப்பட்டது. அது நீரும் நிழலுமில்லாத கொடுநிலம். பாலைக்குத் தனியே நிலமில்லை யென்பதும் நால்வகை நிலங்களும் தத்தம் தன்மை கெட்டவிடத்தே பாலையாமென்பதும் சில ஆசிரியர் கொள்கை. நானிலமென்று—ஸாமான்யமாக இங்கே பூமியைச் சொல்லக் கடவது. (சு)

நாடியென்ற னுள்ளம்கொண்ட நாதனென்றும் * நான்மறைகள் தேடியென்றும் காணமாட்டாச் செல்வனென்றும் * சிறைகொள்வண்டு சேலேவு பொழில் கொள்நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதி * பாடகஞ்சேர் மெல்லடியாள் பார்த்தன்பள்ளி பாவோளே. (எ)

பாடகம் சேர் மெல் அடியாள்	{ பாதச்சிலம்பு அணிந்த மிருதுவான அடிகளை யுடைய என் பெண்ணைவன்	செல்வன் என்றும்	{ பூமான் என்றும், சிறை கொள் வண்டு	{ சிறகுளை யுடைய வண்டுகள்
நாடி எந்தன் உள்ளம் கொண்ட நாதன் என்றும்	{ தேடிவந்து என் மனதை இருப்பிடமாகக் கொண்ட ஸ்வாமி யென்றும்,	சேடு உலவு பொழில் கொள்	{ திராந்திராக உலாவப்பெற்று சேரலைகளை யுடைத்தான	
நால் மறைகள்	நான்கு வேதங்கள்	நாங்கை	{ திருநாங்கூரில் எழுந்தருள் யிருக்கிற	
தேடி என்றும்	ஆராய்ந்து பார்த்து ஒருநாளும்	தேவ தேவன் என்று என்று	{ தேவாதி தேவன் என்றும் பலகால் சொல்லிக் ஒதி கொண்டு	
காணமாட்டா	காண முடியாத	பார்த்தன்பள்ளி பாவோள்—		

* * *—எத்தனையோ ஜன்மங்களாகத் தேடிப்பிடித்து என்னெஞ்சைத் தன் இருப்பிடமாக்கிக்கொண்ட நாதன் என்கிறான். அவனுக்கு என்னெஞ்சு அகப்பட்டது போல அவன் ஆர்க்கேனும் அகப்படுவதோ வென்னில்; நான்கு வேதங்களுக்கூடித் தேடிப்பார்த்தாலும் அவற்றுக்கும் அகப்படாதபடி தூரஸ் தமான விபவம் வாய்ந்தவன் என்கிறான். “சுப்யுநுஸ்யவிராஸு ஓமு-ஹஸ்ய” (வரதராஜஸ்தவம்) என்கிறபடியே. இப்படி வேதங்களுக்கும் விஷயமாகாதவன் பரமயோக்யமான திருநாங்கூரில் திருப்பார்த்தன்பள்ளியில் அனைவர் கண்ணுக்கும் விஷயபூதனாகக் கொண்டு தேவாதிதேவனாக விளங்கா நின்றனென்று சொல்லி அத்திருப்பதியைப் பாடுகின்றாளுன்மகள் என்கிறான் திருத்தாய்.

“பாதகடகம்” என்னும் வடசொல் பாடகம் எனச் சிதைந்தது; காலணிக் குப் பெயர். (எ)

உலகமேத்து மோருவனென்றும் ஒண்கடரோ மும்பரெய்தா *
நிலவுமாழிப் படையனென்றும் நேசனென்றும் * தென்தீசைக்குத்
திலதமன்ன மறையோர்நாங்கைத் தேவதேவ னென்றேன்றேதி *
பலருமேச வென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாவோளே. (அ)

என் மடந்தை	என் பெண்ணானவன்	நேசன்	{ (அடியார்பக்கல்) அன்புடை என்றும் { யவன் என்றும்,
உலகம் ஏத்தும்	{ லோகமெல்லாம் கொண் ஒருவன் { டாடும்படியுள்ள என்றும் { ஒருவன் என்றும்,	தென் திசைக்கு	தெற்குத் திக்குக்கு
ஒண்	{ விளங்குகின்ற சந்திர சுடரோடு { ஸூரியர்களாலும்	திலகம்	{ திலகம்போலே யிருக்கிற அன்ன {
உம்பர்	மற்றுமுள்ள தேவர்களாலும்	மறையோர்	வைதிகர்கள் வாழ்கிற
எய்தா நிலவும்	{ கிட்ட முடியாமல் ஜ்வலிக்கிற	நாங்கை	{ திருநாங்கூரில் எழுந்தருளி யிருக்கிற
ஆழி	திருவாழியாழ்வானை	தேவ தேவன்	{ தேவாதி தேவன் என்றும் என்று என்று { பலகால் சொல்லிக் ஒதி { கொண்டு
படையன்	{ ஆயுதமாக வுடையவன் என்றும் { என்றும்,	பலரும் ஏச	எல்லாரும் பழிக்கும்படியாக பார்த்தன்பள்ளி பாவோள்—.

* * *—“உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” (தொல்காப்பியம்.) என்கிறபடியே உலக மென்னுஞ் சொல் உயர்ந்தாரைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டு, ஞானம் முதலியவற்றைச் சிறந்த பெரியோர்களால் புகழப்படுபவன் என்று கொள்ளலாம்; அன்றி, ஸாமான்யமாக ஸகல லோகங்களாலும் புகழப்படுமவன் என்கிறதாகவுமாம்.

[ஒண்கடரோடு இத்யாதி.] ஸூரியன் முதலான சுடர்ப் பொருள்களின் சோதியையும் வென்று விளங்குஞ் சுடரமைந்த திருவாழியாழ்வானைத் திவ்யாயுதமாக வுடையவன் என்கை, “ஒண்கடரோடு உம்பரெய்தா” என்கிற விசே

ஷணம் ஆழிப்படையில் அந்வயிக்கவுமாம், ஆழிப் படையனான எம்பெருமானிடத்து அந்வயிக்கவுமாம். ஸூரிய சந்த்ரானி தேவர்களால் திருவாழியாழ்வானும் அணுக முடியாதவன், எம்பெருமானும் அணுக முடியாதவன். நேசன்—அடியவர்கள் திறத்தில் அன்புதானே ஒருவடிவு கொண்டவன். ‘ஸ்நேஹ’மென்னும் வடசொல் நேசமெனத் திரியும்.

“தென்திசைக்குத் திலதமன்ன” என்கிற விசேஷணம் மறையோரிடத்தும் நாங்கையிடத்தும் அந்வயிக்கும்.

பலருமேச=உண்டியே உடையே உகந்தோடும் ஸம்ஸாரிகளினிடையே எம்பெருமானுகந்தருளின நிலத்தைப் பாடுவது ஏசுனைக்கு இடமாகுமன்றோ. கூறவேணும், சோறு வேணுமென்று பாடினானன்றோ பலரும் உகப்பர்கள்; பார்த்தன்பள்ளி பாடவே பலரும் ஏசும்படியாயிற்று. ஸம்ஸாரிகளுடைய காரியங்களெல்லாம் பகவத் பக்தர்கட்குப் பரிஹாஸகரமாயிருப்பதுபோல, பகவத்பக்தர்களுடைய காரியங்களும் ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பரிஹாஸகரமாயிருக்குமே. (அ)

கண்ணனென்றும் வானவர்கள் காதலித்து மலர்கள்தூவும் *

எண்ணென்று மின்பனென்றும் ஏழலகுக் காதியென்றும் *

திண்ணமாட நீநோங்கைத் தேவதேவனென்றென்றேதி *

பண்ணினன்ன மென்மொழியாள் பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (க)

பண்ணின் { இசைப்பாட்டோடு ஒத்த
அன்ன மெல் { மிருதுவான பேச்சை
மொழியாள் { யுடையானான் என்
மகளானவள்,

கண்ணன் { ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்றும்,
என்றும் }

வானவர்கள் தேவர்கள்

காதலித்து பக்தியோடு கூடி

மலர்கள் { புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கும்
தூவும் { படியாக அவர்களுடைய
எண்ணன் { எண்ணத்திலே வலிப்ப
என்றும் { வன் என்றும்,

இன்பன் { ஆனந்தமளிப்பவ
என்றும் { னென்றும்,

ஏழ் உலகுக்கு { எல்லாவுலகங்களுக்கும்
ஆதி என்றும் { காரணபூதன் என்றும்

திண்ணம் { திடமான மாடமாளிகைகள்
மாடம் நீடு { ஒங்கி யிருக்கப்பெற்ற
நாங்கை { திருநாங்கூரில் எழுந்
தருளி யிருக்கிற

தேவ தேவன் { தேவாதி தேவன் என்றும்
என்று என்று { பலகால் சொல்லிக்
ஒதி { கொண்டி

பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாள்—

* * *—உலகத்தில் எல்லாருடைய வாயிலும் கண்ணன் என்னுந் திருநாமம் வந்தாலும் என்மகளின் வாயில் அத்திருநாமம் வருமழகு விலகாணமாயிருக்கும்; தேவர்கள் பரம பக்தியுடனே புஷ்பங்களைக் கொண்டு பணிமாறப் பெற்றவன் என்கிறாள்; ஆனந்தமே ஒரு வடிவெடுத்திருப்பவன் என்கிறாள்; “சூநஹ்ரஸுஹ” என்று உபநிஷத்து சொன்னதை அறுபவத்துப் பேசுகிறாள். உலகங்கட்கெல்லாம் எனது நாயகனெயன்றோ காரணபூதன் என்கிறாள்; “யதொவா ஐரீரி ஐ-ஓதாரி ஜாயகை” என்கிற உபநிஷத்தை

யெடுத்து உபந்யஸிக்கிறான். தன் பெருமையெல்லாம் விளங்கத் திருநாங்கூரிலே விளங்குகின்றானென்று சொல்லிப் பார்த்தன்பள்ளியைப் பாடுமழகை என் சொல்லுவேன். (க)

பாருள்நல்ல மறையோர்நாங்கைப் பார்த்தன்பள்ளிச் செங்கண்மலை *
வார்கோள்நல்ல முலைமடவாள் பாடலைத்தாய் மொழிந்தமாற்றம் *
கூர்கோள்நல்ல வேல்கலியன் கூறுதமிழ் பத்தும்வல்லார் *
ஏர்கோள்நல்ல வைகுந்தத்துள் இன்பநாளு மெய்துவாரே. (க0)

பாருள்	பூமியிலே	தாய்	தாயானவன்
நல்ல	விலகூணராயுள்ள	மொழிந்த	சொன்ன
மறையோர்	வைதிகர்கள் வாழ்கிற	மாற்றம்	வார்த்தையாக,
நாங்கை	திருநாங்கூரில்		
பார்த்தன்	{ திருப்பார்த்தன்பள்ளி யென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளி யிருக்கு மவனாய்	கூர்கோள்	{ கூர்மைபொருந்திய நல்ல வேற்படையை யுடைய கலியன் கூறு { திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த
பள்ளி		நல்ல டேவ்	
		தமிழ் பத்தும்	
செம் கண்	செந்தாமரைக் கண்ணனான	தமிழ் பத்தும்	{ இத் தமிழ்ப் பாசரங்கள் பத்தையும்
மலை	எம்பெருமானைக் குறித்து	வல்லார்	ஒத வல்லவர்கள்
வார் கொள்	{ கச்சுணிந்த அழகிய ஸ்தனங்களை யுடையளான (பரகால நாயகியாகிய) பெண் பாடின பாசரங் களை (உட்கொண்டு)	ஏர் கொள்	{ மிகச் சிறந்த திருநாட்டிலே
நல்ல முலை		நல்ல வைகுந்	
மடவாள்		தத்துள்	
பாடலை		நாளும் இன்	{ நித்யநந்தம் அனுபவிக்கப் பம் எய்துவார் { பெறுவர்.

* * *—திருநாங்கூர்ப் பார்த்தன்பள்ளிப் பெருமானிடத்துப் பரகால நாயகி ஈடுபட்டுப் பேசின பேச்சுக்களைத் திருத்தாயார் எடுத்துரைப்பதாக அமைக்கப்பட்ட இத்திருமொழியை ஒதுமவர்கள் எம்பெருமானை ஒரு நொடிப் பொழுதும்பிரியாது அதுபவிக்கு மிடமாகிய திருநாட்டிலே நித்யநந்தம் அதுபவிக்கப் பெறுவார்களென்று இத் திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினாராயிற்று. (க0)

அடிவரவு:—கவளம் கஞ்சன் அண்டர் கொல்லை அரக்கர் ஞாலம் நாடி உலகம் கண்ணன் பாருள் நுமமை.

எட்டாந்திருமொழிஉரை முற்றுப்பெற்றது.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத் து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

நும்மைத்தொழுதோம்.

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழியின் போக்யதை விலக்கணமாயிருக்கும். இதனிற் பாசாங்களைச் சொன்னாலும் செவியுற்றாலும் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாயிருக்கும். திருவிந்தனூர்ப் பரிமளரங்கப் பெருமானைக் கண்ணாரக் காணவேணுமென்றும் கையாரத் தொழவேணுமென்றும் ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிவா வடிமைகள் செய்யப் பெறவேணுமென்றும் எவ்வளவோ பாரித்துக்கொண்டு வந்தார் ஆழ்வார். அப்பெருமானேவென்னில், திருக்கண்களாலே குளிர் நோக்குதல் வாரியணைத்தல் வினவுதல் அத்தாணிச் சேவகத்திலே ஏவுதல் ஒன்றுஞ்செய்திலன்; நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரணை அவனது திருவுள்ளத்தை அறியவல்லாரா? ஆழ்வாருடைய உருக்கமான பாசாங்களைக் கேட்க வேணுமென்று பிச்சேறினான்போலும்; கோபுர வாசற்கதவையு மடைத்துக் கொண்டு கிடந்தான்போலும். ஆழ்வார் துடிக்கிற துடிப்பை என்சொல்ல வல்லோம்!. பெண்ணுடையுடுத்துப் பாசாமிட்டுக் காட்டுகிற துடிப்பை ஆணுடையிலேயே காட்டுந்திருமொழியன்றே இது. நம்மாழ்வார் “மின்னிடை மடவார்கள்” என்னுந் திருவாய்மொழியிலும், குலசேகரப்பெருமாள் “ஏர் மலர்ப்பூங்குழல்” என்னுந் திருமொழியிலும், இவ்வாழ்வார் தாம் (பத்தாம் பத்தில்) “காதில் கடிப்பிட்டு” என்னுந் திருமொழியிலும் பெண்ணுடையுடுத்து வெளியிட்ட பரிதாபத்தையெல்லாம் இத்திருமொழியில் ஆண்மை மாறாதே அருளிச்செய்யுமழகு அற்புதம்.

திருமேனிரிறத்தையுங் காட்டாதே ஒளிப்பாயோ பிரானே!; என்னை இப்படி பட்டினியடித்து நீயே வயிறுவளர்க்கக் கருதியாயே!; “உலகுதன்னை வாழ்வின்ற நம்பீ!” என்கிறபடியே உலகத்தை வாழ்வித்து நீ ஸத்தைபெற வேண்டியிருக்க, உலகத்தைப் படுகொலையடிப்பதே உனக்கு வாழ்ச்சியாய் விட்டது; நீயே வாழ்ந்துபோ என்று திருவுள்ளம் நொந்து பேசுகிறார் திருவிந்தனூர்த்திருமலை நோக்கி.

நும்மைத்தொழுதோம் நுந்தம்பணிசெய்திருக்கும் நும்மடியோம் *

இம்மைக் கின்பம்பெற்றோம் எந்தாய்! இந்தனூரீரே! *

எம்மைக்கடிதாக்கரும மருளி ஆவா! வென்றிரங்கி *

நம்மை யோருகால்காட்டிநடந்தால் நாங்க ளுந்யோமே.

(க)

இந்தூரீர் { திருவிந்தூரில் எழுந்
தருளி யிருக்கிற
எந்தாய் { ஸ்வாமியே !,
நம்மை { தேவரீரை ஆசிரித்
தொழுதோம் { தோம் ;
நம் தம் பணி { உமக்குக் கைங்கரியம்
செய்து { செய்தே வந்ததென்றக்
இருக்கும் நம் { கூடிய அடியவர்களா
அடியோம் { யிருக்கின்றோம் ;
இம்மைக்கு { இப்பிறவியிலே
இன்பம் { உம்மைப்பற்றின உணர்
பெற்றோம் { வாசிற ஆனந்தத்தைப்
பெற்றிருக்கிறோம் ;
எம்மை { இப்படிப்பட்ட எங்கள்
விஷயத்திலே

ஆ ஆ என்று { ஐயோவென்று திருவுள்ள
இரங்கி { மிரங்கி
கடிது ஆ { சீக்கிரமாக
கருமம் { ஏதேனுமொரு கைங்கரி
அருளி { யத்தை நியமித்து
நம்மை { தேவரீரை
ஒருகால் { ஒரு தடவையாவது
காட்டி { ஸேவைஸாதிப்பித்து
நடந்தால் { எமது கண்டவட்டத்திலே
உலாவினால்
நாங்கள் { நாம் உஜ்ஜீவிக்க
உய்யோமே { மாட்டோமா ?.

* * *—பெருவிடாய்ப்பட்டவன் ஒருகால் நாக்கு நனைக்கத் துளிதீர்த்தம் கிடைத்தால் போதும் என்பதுபோல இவ்வாழ்வார் திருவிந்தூர்ப் பெருமானுடைய வடிவழகை ஒருகால் காணப்பெற்றால் போதுமென்கிறார். ஒருகால் கண்டமாத்திரத்தில் தமக்குப் பூர்ணத்ருப்தி பிறந்துவிடும் என்று பொருளன்று; கண்ணில் சிறிது காணப்பெறுவோமாகில் பிறகு வளைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற கருத்தாம். “சுடிஸு-நெ டுஸ-நரிசு-காரிர் டுடிஷு-வாரிஷு-ஐர-வெவக லொலா” [இஷ்ட வஸ்துவைக் கண்ணில் காண்பதற்கு முன்னே ஒருகால் காணப்பெற்றால் போதும் என்றிருக்கும்; காணப்பெற்றபின் அணையவேணுமென்று விரும்பலாகும்; அணையவும் பெற்றபின் இரண்டு சரீரமும் வெவ்வேறு யிருக்கையன்றியே ஒற்றுமையை அடைந்துவிடாதா என்று பார்க்கலாகும்] என்ற ச்லோகம் இங்கு உணர்த்தக்கது.

நம்மைத்தொழுதோம்—இதற்குப் பலபடியாகப் பொருள்கொள்ளலாம்; தேவதார்த்ரங்களுக்கு அந்தராத்ரமாவாக இருக்கும் நிலையிலேயாம் ஆசிரித்தோமல்லோம்; அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான உன்னையன்றோ ஆசிரித்தோம். அந்தர்பாயியான நிலையிலே ஆசிரித்தாலன்றோ காலவிளம்பம் பொறுக்கலாவது; ஸாக்ஷாத்ராக உன்னையே ஆசிரித்தவைவத்தும் இப்படி விளம்பமாகத் தருமோ? என்கை. அன்றியே; விஷயாத்ரங்களைப் பற்றினோமாகில் உகந்த விஷயங்களைப் பிரிந்தாலும் சூதாடியோ சதாரங்கமாடியோ ஒருவிதமாகப் போதுபோக்கலாம்; அவற்றையெல்லாம் விட்டு, வேறுவகையான போது போக்குகளில் ருசியைத்தவிர்க்கவல்ல உன்னையன்றோ யாம் பற்றியிருப்பது; உன்னப்பிரிந்து ஆறியிருக்க வழியில்லையே! என்றபடியுமாம்.

நுந்தம் பணிசெய்திருக்கும் நம்மடியோம்—உனக்குக் கைங்கரியம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று பொருளன்று; ‘ஒரு கைங்கரியத்திலும் நம்மை

நியமித்தருளவில்லையே' என்று வருந்திக்கிடக்குமிவர் அப்படியருளிச்செய்யப் பரஸுத்தியில்லை; உனக்குப் பணிவிடைசெய்தே ஸத்தை பெறும்படியான குடியிலேயன்றோ நான் பிறந்திருக்கின்றேன் என்றவாறு. அடியேனை ஒரு கைங்கரியத்தில் நியமித்தருளவேணும் என்ற பிரார்த்தனை உள்ளுறை.

இம்மைக்கு இன்பம் பெற்றோம்—மிக்க பரிதாபம் தோற்றச்சொல்லும் பாசரத்தில் இன்பம் பெற்றோமென்கிறவிது கூடாது; ஆனால் இதற்குப் பொருளென்? என்னில்; “ந வொயாடிவரம் ஸாவம்” [அறிவுக்கு மேற்பட்ட ஆனந்தமில்லை] என்று ஞானிகள் கூறியிருப்பதனால் ஆனந்தகரமான ஞானம் பெற்றிருக்கிறேன்—நீர் சேஷியென்றும் நான் சேஷபூதனென்றும், அடிமை செய்கையே முறையென்றும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநலாபம் பெற்றிருக்கிறேன் என்கை. முறையறியாதவனு யிருந்திட்டேனாகில் ஆறியிருப்பேன்; முறையறியப் பெற்றவனுதலால் துடிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது என்றபடி. “இம்மைக்கு இன்பம் பெற்றோம்” என்றவிதனை எதிர்மறை யிலக்கணையாகக்கொண்டு உரைக்கவுமாம். சோறிடாத வொருவனைநோக்கி ‘அழகாகச் சோறிட்டாய்’ என்பது போலவும், கல்லாத மூடனை நோக்கி ‘வெகு அழகாகக் கற்றாய்’ என்பது போலவும், ‘யாம் வெகு அழகாக ஆனந்தம் பெற்றோம்’ என்கிறாராய் ஆனந்தம்! பெறுமையைக் காட்டினராகக்கொள்க. இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூகத்தி காண்மின்:—“அடிமையாலே ஸ்வரூபலாபமாய்படி யிருக்கிற எங்களுக்கு அழகிதாக விடாய்த்தவிடத்தே தண்ணீர் வார்த்தீர்” என்பதாம். எம்மை இன்பம் பெறுதபடி செய்திட்டீர் என்று நொந்து சொல்லுகிறபடி.

எந்தாய் இந்த்னூரீரே!—பரமபதத்தைவிட்டு இவ்வூரிலேவந்து ஸந்திதி பண்ணினது இப்படி யென்னைப் படுகொலை யடிப்பதற்கேயோ? என்று கேட்கிறபடி.

ஆக, முன்னடிகளால் தமது வயிற்றெறிச்சலை வெளியிட்டு, இனி பின்னடிகளால் இவ்வெறிச்சல் தனியும்வகை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி—சேஷத்வஞானத்தைப் பிறப்பித்தருளின தேவாரீரே சேஷத்வத்துக்குத் தகுதியான ஒரு குற்றேவலிலே என்னை நியமித்தருளவேணும் என்கிறார் மூன்றாமடியால். பிரானே! உன்னைக் கண்ணில் காண்பதே அருமைப்பட்டிருக்கும்போது கைங்கர்யப் பார்த்தனை பண்ணுகிறேனே! இஃது என்ன பேதைமை!; முந்துறமுன்னம் ஒருகால் ஸேவைஸாதிக்கத் திருவுள்ளமாயின் அவ்வளவிலே நான் உஜ்ஜீவித்துப்போவேனே என்கிறார் ஈற்றடியால்.

“ஆவாவென்றிரங்கி” என்றமையால் நம்முடைய பிரார்த்தனைகளெல்லாங்கிடக்க, அவனுடைய திருவுள்ளத்தில் இரக்கமே கார்யகரம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் வெளியாம். “தொழுதோம் என்று வளைப்பிட வொண்ணதுகாணும்; அபிமதம் பெறும்போது அவனுடைய இரக்கமே வேணும்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகத்தி.

ஈற்றடியில் நம்மை என்றது தேவாரீரை என்ற பொருளில் வந்தது. “நம்ம ஷீட்டில் குழந்தைகள் சேஷமமா?” என்கிற உலகவழக்கம் நோக்குக. தன்மை

பண்ணப்பண்ண இனிதா யிருக்கிறதே; இவ்வினிமையை உன்னால் தவிர்க்க முடியாதே என்றவாறு.

“சிந்தைதன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே மருவினிய மைந்தா!” என்ற தும் சீமே மூன்றாம்பத்தில் வயலாவி மணவாளனை யதுபவிக்குமிடத்து 1. “வந்துன தடியேன்மனம் புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும் என் சிந்தனைக் கினியாய் திருவே என்னொருயிரே” என்று பேசின அதுபவம் ஆழ்வார்க்கு அப் படியே நினைவுக்கு வந்துவிட்டது; அதனால் இந்தநூலுரம்பெருமானை வய லாவி மணவாளனாகவே பாவித்து “அந்தணுலிமாலே!” என விளிக்கிறார்.

சோலை மழுகளிறே! = சோலைக்குள்ளே வளர்ந்த வொரு இளவானைக் கன்றுபோலே இனிபற யிருப்பவனே!. திருமாலிருஞ் சோலையில் திகழும் யானைக் குட்டியே! என்று முரைக்கலாம்.

நந்தாவிளக்கின் சுடரே! விளக்கில் திரியும் எண்ணையும் புகையுமான அழுக்கு இன்றியே புகர்தான் ஒருவடிவு கொண்டதோ என்னும்படியாக ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய் பிரகாசிப்பவனே! என்கை. இறையும் இரங்காய் = சிறிதே னும் இரங்கவேணும் என்றும் பொருளாம். (உ)

பேசுகின்ற திதுவே வையமீரடியாலளந்த *

மூசீவண்டு முரலும் கண்ணிமுடியீர்! * உம்மைக்காணு

மாசையென்னும் கடலில்வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம் * அயலாரு

மேசுகின்ற திதுவேகாணும் இந்தநூரீரே!.

(நட)

வையம்	உலகங்களை	உம்மை	
சர் அடியால்	{ இரண்டு அடிகளாலே	காணும் ஆசை	உம்மை ஸேவிக்க வேணு
அளந்த	{ அளந்து கொண்டவராயும்	என்னும்	மென்கிற ஆசையாகிற
வண்டு	வண்டுகளானவை	கடலில்	கடலிலே விழுந்து
மூசீ	மொய்த்துக்கொண்டு	வீழ்ந்து	
முரலும்	ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற	அயர்த்தோம்	அறிவு கெட்டோம்;
கண்ணி	மாலையை	அயலாரும்	பிறரும்
முடியீர்	{ திருமுடியில் அணிந்து	எசுகின்றது	பரிஹவீப்பது
	{ கொண்டவராயு	இதுவே	{ இவ்விஷயத்தைப் பற்றியே
	{ மிருக்கிற	காணும்	{ கிடர்;
இந்தநூரீர்	திருவிந்தநூர் நாதரே!,	பேசுகின்றது	{ உமக்கொரு பழியில்லாம
இங்கு	இவ்வுலகில்	இதுவே	{ வருக்கவேணு மென்பதே
			நாம் சொல்லுவது.

* * *—இந்தநூலுரம்பிரானே! உன்னை நான் ஸேவித்தாலும் ஸேவிக்கிறேன், இழந்தாலும் இழக்கிறேன்; இஃது ஒரு பெரிய விஷயமன்று; முக்கியமாக ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளாய்; நீ குணசாலியென்று பேர்ப்படைப்பதற்

உம்மைக் காணுமாசை யென்னுங் கடலில் வீழ்ந்து இங்கு அயர்த்தோம் = 'திருமங்கைமன்னன் திருவிந்தனூர்ப் பெருமானைக்காண ஆசைப்பட்டு அது பெறுதே முடிந்தான்' என்று நாய்ச்சந்தியிலே வார்த்தை கிளம்பினால் இதனில் மிக்க அவத்யமுண்டோ? 'அயலார் எசுகின்றதும் இதுவே, நான் பேசுகின்றதும் இதுவே' என்று முடிவையும் முதலையும் கூட்டி யோஜித்துக்கொள்க: 'ஒருவர் ஆசைப்பட்ட அழகையும் ஒருவர் அந்த ஆசைக்கு முகங்காட்டின அழகையும் என்ன சொல்லுவோம்!, ஸர்வாக்ஷண்படி இப்படியன்றே இருப்பது!' என்று அயலார் எசுவர்களே; அப்படிப்பட்ட ஏச்சுக்கு இடமாகும்படி நடந்து கொள்ளவேண்டா என்பதே அடியேன் சொல்லுவது. (ங)

வாசிவல்லீரிந்தனார் ! வாழ்ந்தேபோம் நீரே.

(५)

இங்கு இந்நிலத்தில்
ஆசை } ஆசை குன்றாமல்
வழுவாது }
எத்தாம் } அதிக்கின்ற எமக்கு
எமக்கு }
இழுக்கு { (இத் துதிசெய்தல்)
ஆய்த்து } அவையமாய் வந்து
முடிந்தது ;

தேசம் அறிய { உலகமெல்லாம் அறியும்படி
யாக

உமக்கே
ஆனாய்
திரிகின்றே } உமக்கே தொண்டராய்த்
திரிகின்ற எமக்கு
முக்கு அடி
யோர்க்கு }

காசின்
ஒளியின் { பொற்காசின் ஒளியைத்
காட்டிலும் }

திகழும்	மிக விளங்குகின்ற	வாசி வல்லீர் { தாரதம்யம் பாராட்டு கின்றீர்;
வண்ணம்	வடிவழகை	
காட்டிர்	காட்டுகின்றிலீர்;	நீரே வாழ்ந்து { உம்முடம்பை நீரே கட்டிக்கொண்டு போம் { வாழ்ந்துபோம்.
எம்பெருமான்! இந்தனாரீர்!!—,		

* * *—உலகத்திலே, உகந்தாரை ஒருவன் அலகியஞ்செய்தால் அவனிடத்தில் உகப்பு குறைந்துபோவதுண்டு; ‘நம்மை அலகியஞ்செய்கிற அவன் மீது நமக்கு ஆசை எதுக்கு’ என்று வெறுப்படைந்து விட்டிருவதுண்டு; எனக்கும் உன் விஷயத்திலே அப்படியேயன்றே ஆசை குறையவேண்டும்; ஆனால் அது குறைகின்றதில்லை; நீ உபேக்சிக்க வுபேக்சிக்க அதுவே எருவாக ஆசை வளர்கின்றது; அவ்வாசையினால் உன்னைத் துதிக்கின்றேன்; இப்படி நான் துதித்தால் ‘சேஷபூதர் சேஷியைத்துதிப்பது முறையன்றே’ என்று எல்லாரும் நினைத்திருக்கவேண்டுவது ப்ராப்தமாயிருந்தும் அப்படி நினையாமல் இதனைப் பரிஹாஸமாகப் பேசாநின்றார்கள். (அதாவது—‘கதறிக்கதறிக் கூப்பிடுகிற கலியனுக்குக் காட்சிகொடாதே யிருக்கிறானே; இவன் ஸர்வலோக சரண்யனும்; திருநாமம் அழகாயிருக்கிறது!’ என்று உன்னைப்பற்றிப் பரிஹலிப்பார் சிலரும், ‘பல்லைக்காட்டிப் பலகால் வேண்டினவிடத்திலும் வாய் திறவாதே யிருக்கிறவொருவனை நாணங்கெட்டு ஏத்துகிறானே இவன்!’ என்று உன்னைப்பற்றிப் பரிஹலிப்பார் சிலருமாயிருக்கையாலே இழுக்காயிற்று.)

இந்தனாரீரே! உலகமறிய உமக்கே அநர்யார்ஹராயிருக்கிற எங்களுக்குப் பொன்னொளியிற் காட்டிலும் மிகவிளங்காநின்றள்ள வடிவழகைக் காட்ட மாட்டேனென்கிறீரே; “ஊகூநாஹூம் ப்ரகாஸவெ” என்கிறபடியே எங்களுக்கென்றே கொண்டிருக்கிற திருமேனியை எமக்குக் காட்டாதேயிருப்பது என்னே?

[வாசிவல்லீர்] ‘மிகச்சிறந்த நமது திருமேனியை நித்யஸூரிகள் போல் வார் காணவேணு மத்தனையல்லது அற்புனை இவன் காணலாகாது’ என்று நீர் நினைக்கின்றீர் போலும்; ஸர்வஸாதாரணமான திருமேனியை இன்னார்க்குத் தான் காட்டலாம், இன்னார்க்குக் காட்டலாகாது என்று ஒருவாசி யிட்டுக் கொள்ளலாமோ? [இந்தனாரீர்!] நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிதரும் வடிவை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுகைக்காகவன்றே திருவிந்நாரிலே வந்து நிற்கிறது. வாசியற முகங்கொடுக்க வந்து நிற்கிறவிடத்திலே வாசியைக் கின்றீரே. [வாழ்ந்தே போம் நீரே.] உம்முடைய உடம்பு உம்மை ஆசைப்பட்ட வர்களுக்காக ஏற்பட்டது என்று நினைத்திருந்தோம்; அப்படியன்றாகில், உம்முடம்பை நீரே கண்டுகொண்டு நீரே தொட்டுக்கொண்டு நீரே மோந்துகொண்டு நீரே கட்டிக்கொண்டு நீரே வாழ்ந்துபோம்.

“காசிநொளியிற்றிகழும் வண்ணம்” என்றவிடத்து “சுட்டுரைத்த நன் பொன் உன் திருமேனியொளி யொவ்வாது” என்ற (3—1—2) திருவாய்மொழி அது ஸந்திக்கத்தக்கது.

தீயெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான் தீசையுமிருநிலனு
மாய் * எம்பெருமானாகி நின்றால் அடியோங் காணோமால் *
தாயெம்பெருமான் தந்தைத்தந்தையாவீர் * அடியோமுக்
கேயெம்பெருமான் லீரோ நீர் இந்தனூரே !.

(ரு)

இந்தனூர்	திருவிந்தனூர்ப்பெருமானே!	அடியோம்	(அஜனான) அடியோங்கள்
நீர்	தேவரீர்	காணோம்	{ தேவரீரைக் காணமாட்டாத வர்களாய் இருக்கிறோம்;
தீ எம் பெருமான்	{ தேஜஸ்தத்தவத்திற்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானாகவும்	ஆல்	ஐயோ !;
நீர் எம் பெருமான்	{ ஜலதத்தவத்திற்கு அந்தர்யாமி யான பெருமானாகவும்	தாய்	தாயாகவும்
திசை எம் பெருமான்	{ திசைகளுக்கு அந்தர்யாமி யான பெருமானாகவும்	எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாகவும்
ஆயும் இரு நிலன் எம் பெருமான்	{ விசாலமான பூமிக்கு அந்தர்யாமியான பெருமா னாகவும் நின்றால்	தந்தை தந்தை	பிதாவுக்கும் பிதாவாகவும்
ஆகியும் நின்றால்		ஆவீர்	இருக்கின்ற பெருமானே !
		நீர் அடியோ முக்கே எம் பெருமான் அல்லீரோ	{ தேவரீர் எமக்கே அஸா தாரணரான ஸ்வாமி யல்லவோ ?

* * *—“ நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற நெடுமால் ” என்றும் “ குன்ற
மும் வானும்மண்ணுங் குளிர்புணல் திங்களோடு நின்றவெஞ்சுடரும் அல்லா
நிலைகளு மாயவெந்தை ” என்றும் நாம் கண்ணால் காண்கிற பொருள்களெல்லாம்
எம்பெருமான் வடிவேயென்று இவர் துணிந்திருப்பவராதலால், ‘ இத்துணிவு
இல்லாதவரன்றோ வருந்தவேண்டும்; இத்துணிவுடையார்க்கு எம்பெருமா
னுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் எப்போதும் குறையற்றிருக்கின்ற தன்றோ; ஆகையாலே
இவர் வீணாக வருந்துகின்றார் ’ என்று திருவிந்தனூர்ப்பெருமான் திருவுள்ளம்
பற்றி யிருப்பதாகக்கொண்டு, பிரானே ! நீ எல்லாப்பொருளுமாக நிற்கின்றாய்
என்கிற சாஸ்தார்த்தம் அடியோமுக்குத் தெரியாமையில்லை; “ சங்கும் சக்கர
மும் சிரித்தமுகமும் தொங்கும் பதக்கங்களும் ” என்றற்போலே அஸாதாரண
திவ்யமங்களவிக்ரஹ வேஷத்தைக் கண்டுகளிக்க ஆவல்கொண்டிருக்கிற அடியோ
முக்கு ஜகத் ஸ்வரூபனாயிருக்குமிருப்பு என்ன பயனளிக்கும்? தீ நீர் முதலா
னவையெல்லாம் உன்வடிவே என்று அறுஸந்தித்துக்கொள்வதில் யாதொரு
ஆசேஷமும்இல்லை. அப்படி அறுஸந்திப்பதனால் அவற்றில் உனது அஸாதா
ரணத்திருமேனியைக் காண்போமோ யாம்; காணமாட்டோம்; நாங்கள் கண்டு
களிப்பதற்கன்றோ நீ திருவிந்தனூரிலே வந்து நிற்கிது என்கிறார்.

அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லீரோ நீர்=பரவாஸுதேவனாயிருக்கு
மிருப்பு நித்யமுக்தர்களின் அறுபவத்திற்காக. விபூஷி நிலை பிரமன் முதலான
ருடைய கூக்குரல் கேட்கைக்காக. ராமக்ருஷ்ணாதி ஸிபவாவதாரங்கள்
அக்காலத்தி லிருந்தவர்கட்கா யொழிந்தன. அந்தர்யாமியா யிருக்குமிருப்பு
ப்ரஹ்மாதாழ்வான் போல்வார்க்குப் பயனளிக்கும், அர்ச்சாவதார நிலை

யொன்றே அடியோங்களுக்கு ஜீவனம். ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக் காகவேயன்றே இது ஏற்பட்டது. குருடர்க்கு ஏற்பட்ட இடத்திலே விழிகண்ணர் புருரலாமோ? விழிகண்ணர்க்கு ஏற்பட்ட இடம் குருடர்க்கு உதவுமோ?

திருவாய் மொழியில் (6-9-1) “நீராய் நிலனுய்த் தீயாய்க்காலாய் நெடுவானாய், சீரார்சுடர்களிரண்டாய் சிவனுயயனாய்” என்று ஜகத்ஸ்வரூபனுயிருக்குமிருப்பை யருளிச்செய்து அதில் தமக்குத் திருப்தியில்லாமையையும் அஸாதாரண விக்ரஹேஸையே வேண்டுமென்பதையும் “கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய், ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழுவே” என்ற பின்னடிகளால் வெளியிட்டருளினைமை இங்கு நினைக்கத்தக்கது. விச்வரூபங்கண்ட அர்ஜுனனும் இங்ஙனே பிரார்த்தித்தமை பகவத்கீதையில் காணத்தக்கது. (ரு)

சொல்லா தொழியகில்லேன் அறிந்தசொல்லில் * நும்மடியா
ரெல்லாரோமோக்க எண்ணியிருந்தீ ரடியேனை *
நல்லாறறிவீர் தீயாறறிவீர் நமக்கிவ் வலகத்தில் *
எல்லாமறிவீர் தேயறியீர் இந்தனாரீரே!.

(கூ)

இந்தனாரீர்!—;
சொல்லாது { (அடியேன் சொல்ல நினைத்
ஒழிய { ததைச்) சொல்லாதிருக்க
நிலவேன் { முடியவில்லை;
அறிந்த நான் அறிந்தவற்றை
சொல்லில் சொல்லத் தொடங்கினால்
(இதனைச் சொல்லுகிறேன்
கேளீர்);
அடியேனை { (உம்மைப் பிரிந்து தரிக்க
மாட்டாத்) அடியேனை

நும் அடியார் { உம்முடைய மற்ற அடியவார்
எல்லாரோடும் { களெல்லாரோடும்
ஒக்க எண்ணி { ஸமமாக கினைத்திருக்
இருந்தீர் { கிறீர்;
நல்லார் { நல்லவர்களையும் தெரிந்து
அறிவீர் { கொண்டிருக்கிறீர்;
தீயார் { தீயவர்களையும் தெரிந்து
அறிவீர் { கொண்டிருக்கிறீர்;
இ உலகத்து { இவ்வுலகநடை யெல்லாமும்
எல்லாம் { தெரிந்து கொண்டிருக்
அறிவீர் { கிறீர்;
நமக்கு { என்னுடைய தன்மை
சுதே அறியீர் { யொன்றையே அறிய
மாட்டாதவராயிருக்கிறீர்.

* * *—பெரியோர் கருத்தைப் பின்சென்று சிறியோர் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது உமக்குத் தெரியாததன்றே; நீர் சேஷபூதர்; நான் சேஷி. என்னை நிர்ப்பந்தித்துக் காரியங்கொள்வது உம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராது என்பது உமக்குத் தெரிந்ததுதானே; அப்படியிருக்க ‘அவன் செய்வன செய்துகொள்க’ என்றிராமல் மீண்டு மீண்டும் நிர்ப்பந்திக்கின்றீரே; ஆழ்வீர்! இஃது உமக்குத்தகாது என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அதற்கு ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

இந்தனாரீர்! அடியேன் விண்ணப்பஞ் செய்ய நினைத்த விஷயத்தைக் கூசாமல் விண்ணப்பஞ் செய்துவிடுகிறேன்; சேஷபூதன் சேஷியை நிர்ப்பந்திக்கலா

காது என்று முறையறிந்து இருக்க மாட்டுகின்றிலேன்; ஸர்வஜ்ஞரான உமக் கும் தெரியாதவிஷயம் ஒன்றுண்டு என்று அடியேன் நினைத்திருக்கிறேன். உமக்குப் பல்லாயிரம் பேர்கள் அடியாருண்டு. ‘மற்ற அடியார்களெல்லாரையும் போலே இக்கலியனும் ஓரடியான்’ என்று நீர் நினைத்திருக்கின்றீர்த்தனையல்லது எனக்குள்ள வாசியைச் சிறிதும் அறிகின்றிலீர். “ஊயூ-ஓ ஜாமாநூஜீவிஷெ” [ஒரு மாதம்வரையில் உயிர் தரித்திருப்பேன்] என்று சொன்ன அசோகவனிகைப் பிராட்டியையும் என்னையும் ஒருதட்டாக நினைத்திருக்கிறீரே யொழிய ‘ஒரு நொடிப்பொழுதும் நம்முடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸுகுமாஸ்வபாவன் இவன்’ என்று என்னுடைய வாசியை அறிந்திலீர் என்கிறார்.

[நல்லாரறிவீர் தீயாரறிவீர்] உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதாருடைய தன்மையும் அறிவீர், உம்மையொழிந்தும் ஜீவித்திருப்பாருடைய தன்மையும் அறிவீர். இப்படி பிரித்துச் சொல்லுவானேன்? [இவ்வுலகத்து எல்லாமறிவீர்] “சுஜ்ஞாகம் நாலூதிதெ கிஞ்சித் திஷுனொகெஷு ராவவ!” என்று பூநீராமாயணத்தில் முறைபிட்டது அறிவோம். நீர் அத்தனை ஸர்வஜ்ஞராயிருந்துவைத்தும் [ஈதேயறியீர்] ‘திருமங்கை மன்னனுடைய ப்ரக்ருதி லோக விலக்ஷணம்’ என்பதை மாத்திரம் தெரிந்துகொண்டிலீர். [இந்தனூரீரே] நீர் திருவிந்தனூரிலே வந்துநிற்கிற காரியத்தை மறந்தீரே.

முதலடியில் ‘அறிந்த’ என்பது பெயரெச்சமன்று; பலவின்பால் வினையாலீணையும் பெயர்; அறிந்தவற்றை என்றபடி. (சு)

மாட்டிரானீர் பணிநீர்கொள்ள எம்மைப் பணியறியா
வீட்டிர் * இதனை வேறேசொன்னோம் இந்தனூரீரே! *
காட்டிரானீர் நுந்தமடிக்கள்காட்டில் * உமக்கிந்த
நாட்டேவந்துதொண்டரான நாங்களுய்யோமே?

(எ)

இந்தனூரீர்!—;

நீர் தேவரீர்
பணி கொள்ள { (எம்மிடத்தில்) கைங்கரியங்
கொள்ள
மாட்டிர் { விரும்பாதவராயிருக்
ஆனீர் { கின்றீர்;
எம்மை அடியோங்களுக்கு
பணி அறியா { சேஷத்வத்தை
உணர்த்திவிட்டு
வீட்டிர் கைவிட்டுவிட்டீர்;
(இதெல்லாம் கிடக்கட்டும்:)
இதனை { மேற்சொல்லப் போகிற
வேறே { விஷயத்தை முக்கியமாக
சொன்னோம் { விண்ணப்பஞ்
செய்கிறோம்;

நுந்தம் { தேவரீருடைய
அடிக்கள் { திருவடிகளை
காட்டிர் ஆனீர் காட்டாமல் போனீர்;
காட்டில் காட்டியருளினால்,
இந்த நாட்டே இந்த நாட்டிலே
வந்து { உம்முடைய அடிமைக்கு
இசைந்துவந்து
உமக்கு { உமக்கு
தொண்டர் { அடிமைப்பட்டவர்களான
ஆன நாங்கள் நாங்கள்
உய்யோமே { உஜ்ஜீவித்துப்
போகமாட்டோமோ?

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்துவத்திற்குக் குறை கூறினார்; அவனுடைய ஸர்வ சக்தித்துவத்திற்கும் குறைகூறுகின்றாரிப்பாட்டில். [நீர் பணிகொள்ள மாட்டீரானீர்] பெருமானே! நீர் ஸர்வ சக்தராயிருந்து வைத்தும் என்னிடத்திலிருந்து ஒரு கைங்கரியங்கொள்ள சக்தியற்றவரானீர். இந்த நீசனால் என்ன கைங்கரியம் பண்ணமுடியும் என்று நினைத்து உபேகஷிக்கின்றீரேயன்றி, நிறையொன்றுமில்லாத நீசனேனையும் கைங்கரியங்களுக்கு ஆளாம் படி திருத்திப் பணிகொள்ள உமக்கு சக்தியில்லையே!. அடியோடே எமக்கு அறிவேயில்லாதபடி மண்கட்டியாகப் படைத்துவைத்தாலும் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம். சேதந் கோடியிலே படைத்துவைத்தீர்; சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்று உணர்த்திவைத்தீர்; கைங்கரியம் செய்யாவிடில் சேஷத்வம் நிறம்பெறாது என்றும் உணர்த்திவைத்தீர். இவ்வளவு அறிவைப் பிறப்பித்துவைத்து ஒன்றுக்கு முதவாதபடி தள்ளிலைத்திருக்கிறீர். கைங்கரியம் கொள்ளாவிடினும் திருவடியையாவது ஸேவைஸாதிப்பிக்கலாமே; அந்த பாக்கியமும் பெற்றிலேன்; திருவடியையும் காட்டாதொழிந்தீர். பிறர்க்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கிற திருவடிகளையும் உமக்காகக் கொண்டிருக்கிறீர்போலும். இக்கொள்கையைத் தவிர்த்து திருவடிகளை ஸேவை ஸாதிப்பித்தீராகில் இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்திலேயே அடியேன் உஜ்ஜீவித்துப் போகமாட்டேனோ? என்கிறார்.

முதலடியில், “பணி அறியா வீட்டீர்” என்றவிடத்து, அறியா என்றது பிறவினையில் வந்ததன்வினை; அறிவித்து என்றபடி.

இரண்டாமடியில் “இதனை வேறே சொன்னோம்” என்றது-அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வார்த்தை உலகில் மற்றையோர் சொல்லுகிற வார்த்தை போலன்று; நான் சொல்லுகிற மற்ற வார்த்தைகளைப் போலுமன்று என்றபடி. ... (எ)

முன்னேவண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும் நிலைநின்ற *
பின்னேவண்ணம் கொண்டல்வண்ணம் வண்ணமெண்ணுங்கால் *
பொன்னின்வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையுத் திருமேனி *
இன்ன வண்ணமென்று காட்டீர் இந்தனாரீரே! (அ)

இந்தனாரீர்!—;		கொண்டல் } காளமேகத்தின் நிறமான	
வண்ணம்	{ தேவரீருடைய திருமேனி	வண்ணம் }	கருமையாம்;
எண்ணுங்கால்	{ ஆராயுமளவில்,	பொன்னின்	பொன்னிறத்தையும்
முன்னே	{ முதல்தான கிருதயுகத்தில்	வண்ணம் }	நீலமணிநிறத்தையு
வண்ணம்	{ கொண்ட நிறம்	மணியின்	மொத்திருக்கின்ற
பாலின்	{ பாலின்நிறமான	வண்ணம் }	(தேவரீருடைய)
வண்ணம்	{ வெண்மையாயிருக்கும்;	புரையும்	திருமேனி
முழுதும் நிலை	{ எப்போதும் நிலைநிற்பதாயும்	இன்ன	(கீழ்ச் சொன்ன நிறங்களுள்)
கின்ற	{ பித்தின கலியுகத்திற்	வண்ணம் }	இன்ன நிறமுடைய
பின்னே	{ கொண்டதாயுமுள்ள	என்று	தென்று தெரியக்
வண்ணம்	{ நிறம்	காட்டீர் }	காட்டியருளவேணும்.

இந்தனூர்! உமக்குப் பல நிறங்கள் உள்ளனவாக சாஸ்தரங்களில் விளங்கா நின்றது; இங்கு அர்ச்சையாக எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பிலே எந்த நிறம் கொண்டிருக்கிறீர் என்பதை அடியேன் அறிய வேண்டாவோ? “இதோ பாராய், இதுவே என்வண்ணம்” என்று சொல்லி வடிவைக் காட்டியருளீர் என்கிறார். (அ)

இந்தவண்ண மென்றுகாட்டிர் இந்தனூர் !

எந்தை தந்தை	{	என்தகப்பனர்
தம்மான்		அவர்தகப்பனர்
என்று என்று		அவர்தகப்பனர்
		என்கிற முறைமையில்
எமர் ஏழ்	{	எமதுமுன்னோர்கள்
அளவும்		ஏழுதலைமுறையாக
வந்து நின்ற	{	தேவாரூடைய
		கைங்கரியத்திற்கு
		இசைந்த வந்திருக்கின்ற
தொண்ட	{	அடியோங்கன்
ரோளர்க்கே		விய்யத்திலேயே

வாசி வல்லீர்	கணக்குப் பார்க்கின்றீர் ;
ஆல்	ஐயோ !;
சிந்தை	} எமது கெஞ்சுக்குள்ளே
தன்னுள்	
முந்தி கிற்றிர்	முற்பட்டுவந்து கிற்கின்றீர் ;
திருமேனி	} திருமேனியின் நிறம் இன்ன தென்று
இந்த	
வண்ணம்	
என்று	
சிறிதும்	சிறிதேனும்
காட்டார்	காட்டுகின்றிலீர்.

* * *—“எந்தை தந்தை தந்தை தந்தைதம் மூத்தப்பனேழ்ப்படிகால்
தொடங்கி, வந்து வழிவழி ஆட் செய்கின்றோம்” என்றும் போலே ஏழேழு தலை
முறையாகவந்து அடிமைசெய்யும் குடியிலே பிறந்த அடியேன் விஷயத்திலே
இவ்வளவு ஆலோசிக்கின்றீரே! இது தகுதியோ? ‘நம்முடைய திருமேனியை
ஸேவிப்பதற்கு இவன் தகுந்தவனோ? தகாதவனோ?’ என்று வாசி பார்க்கிறீரே!
இது பொருந்துமோ? திருமேனியைக் கண்ணில் காட்டுவதற்கு இவ்வளவு
ஆலோசிக்கிறீர் ஒரு ஆலோசனையும்பண்ணாமல் நெஞ்சிலேவந்து முந்தி நின்று

விட்டேரே, அது ஏன் செய்தீர்? நெஞ்சில் பிரகாசிக்கிறப் போலவே கண்ணிலும் பிரகாசிக்கவாவது வேணும்; அல்லது, கண்ணில் பிரகாசியாததுபோல நெஞ்சிலும் பிரகாசியாமலாவது இருந்திடவேணும்; ஒன்றுக்கு ஆலோசனை பண்ணாதவர் ஒன்றுக்கு மாத்திரம் ஆலோசனை பண்ணுவது என்னோ? திருமேனியின் நிறத்தைச் சிறிதும் காட்டாமலிருக்கிறே. [இந்தனாரே.] நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கும் வடிவை இங்குள்ளார்க்கு முழுக்கக் காட்சி கொடுக்கக் காகவன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது. (க)

ஏரார்பொழில்சூழ் இந்தனாரிலேந்தை பெருமானை *
காரார்புறவின் மங்கைவேந்தன் கலியனோலிசேய்த *
சீராரின் சொல்மாலை கற்றுத்திரிவா ருலகத்தில் *
ஆராரவரே அமரர்க்கென்று மமரராவாரே. (ங)

ஏர் ஆர்	{ அழகிய சோலைகளாலே	சீர் ஆர் இன்	{ சிறந்த மதுமான
பொழில் சூழ்	{ சூழப்பட்ட	சொல் மாலை	{ இச் சொல்மாலையை
இந்தனாரில்	{ திருவிந்தனாரில்	கற்று	ஒதி
	{ எழுந்தருளியிருக்கிற	திரிவார்	திரிகின்றவர்கள்
எந்தை	{ எம்பெருமான் விஷயமாக,	உலகத்து ஆர்	{ இவ்வுலகத்தில்
பெருமானை		ஆர்	{ எவரொருண்டோ,
கார் ஆர்	{ மேகங்கன்படிந்த	அவரே	அவர்களே
புறவின்	{ தோப்புகளையுடைய	என்றும்	எக்காலத்திலும்
மங்கை	{ திருமங்கை நகர்க்குத்	அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கும்
வேந்தன்	{ தலைவரான	அமரர் ஆவார்	கௌரவிக்கத்தக்கவராவார்.
கலியன்	ஆழ்வார்		
ஒலி செய்த	அருளிச்செய்த		

* * *—திருவிந்தனார்ப் பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதுமவர் எவராயினும் நித்யஸூரிகளால் சிரஸாவழித்துக் கொண்டாடப்படுவார்களென்று பயனுரைத்தாராயிற்று.

1. “இராமானுசனை...மேவும் நல்லோர் எக்குற்றவாளர் எது பிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றோர், அக்குற்றம்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே” என்று எம்பெருமானாரை அடிபணிந்தவர்கள் எக்குற்றவாளாயிருப்பினும் எவ்விழிபிறப்பாளராயினும் எவ்வியல்வினராயிருப்பினும் எம்பெருமானாரை ஆசிரிக்கப்பெற்ற பெருமையினால் மிகச் சீரியவரேயாவார் என்றும்போலே, இத்திருமொழியை ஒதுமவர்களும் எத்தன்மையராயிருப்பினும் இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை அதிகரிக்கப்பெற்ற பெருமையினால் சிறந்தவரேயாவார் என்க. “உலகத்து ஆரார் அவரே” என்றதனால் இப்பொருள் விளங்கும். (க)

அடிவாவு:—நம்மை சிந்தை பேசுகின்றது ஆசை தீ சொல்லாது மாட்டீர் முன்னை எந்தை ஏரார் ஆய்ச்சியர்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

பு

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

நான்காம்பத்து — பத்தாந்திருமொழி,

ஆய்ச்சிய ரழைப்ப.

உரையவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில் பட்ட பரிதாபங்களெல்லாம் தீரும்படி திருவெள்ளியங்குடியிலே முகங்காட்டுகின்றோம், வாரும் என்று எம்பெருமானைழக்க, மனந்தேறி அங்குச்சென்று அநுபவித்துப் பேசுகிறார்.

வாழைப்பழத்துக்கு அழுகிற குழந்தைகளைத் தாய்மார் மரப்பாச்சியைத் தந்து ஆற்றிவிடுவது முண்டே.

ஆய்ச்சியரழைப்ப வெண்ணையுண்டோருகால்

ஆலிலைவளர்ந்த வெம்பெருமான் *

பேய்ச்சியை முலையுண்டினைமருதி றுத்துப்

பெருநிலமளந்தவன் கோயில் *

காய்த்தநீள்கமுகுங் கதலியுந்தெங்கும்

எங்குமாம் பொழில்களினடுவே *

வாய்த்த நீர்பாயும் மண்ணியின் தென்பால்

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(க)

ஆய்ச்சியர் இடைச்சிகள்

அழைப்ப முறையிடும்படியாக

வெண்ணெய் } வெண்ணெயை (த்திருடி)
உண்டு } அமுதுசெய்தவனாயும்

ஒருகால் { பிரளயகாலமாகிற
ஒருஸமயத்தில்

ஆல் இலை ஆலந்தளிரில்

வளர்ந்த { திருக்கண்
வளர்ந்தருளினவனாயும்

பேய்ச்சியை } பூதனையினுடைய
முலை உண்டு } முலைப்பாலுண்டவனாயும்

இணை மருது இரட்டை மருதமாக்களை

இறுத்து { முறித்துவிழச்
செய்தவனாயும்

பெரு நிலம் } விசாலமான பூமியை
அனந்தவன் { (தீர்விக்காமலாய்)
அனந்தகொண்டவனாய்
மிருக்கிற

எம் பெருமான் } எம்பெருமானுடைய

கோயில் { இருப்பிடம்
(எது வென்றால்)

காய்த்த நீள் { காய்கள்நிறைந்து
ஒங்கியிருக்கின்ற

கமுகும் பாக்குமாக்களும்

கதலியும் வாழைமாக்களும்

தெங்கும் தென்னைமாக்களும்

எங்கும் ஆம் { எல்லாவிடங்களிலும்
மலிந்திருக்கிற

பொழில் } சோலைகளினிடையே
களின் நடுவே }
வாய்த்த நீர் } போதுமான ஜலம்
பாயும் } பாயாநிற்கிற
மண்ணியின் மண்ணியாற்றின்

தென்பால் தென்கரையிலுள்ள
திரு வெள்ளியங் } திருவெள்ளியங்குடியாகிய
குடி அதி } அத்தலமாம்.

* * *—ஐந்துலகூங் குடிகள் நிறைந்த திருவாய்ப்பாடியிலே ‘என் வீட்டில் வெண்ணெய் போயிற்று, என் வீட்டில் நெய் போயிற்று’ என்றாற்போலே ஒவ்வொரு இடைச்சியும் கூவிக்கதறும்படி கவ்யங்களைக்களவாடி அமுதுசெய்த வனும், பிரளயங்கொள்ளாதபடி உலகங்களையெல்லாம் வயிற்றினுள்ளே அடக்கி வைத்து ஒரு சிற்றாலந்தளிரில் கண்வளர்த்தவனும், தீயகருத்துடன் வந்த பூதனைப் பை முலையுண்கிற வியாஜத்தாலே உயிர்முடித்தவனும், தவழ்நடையிலே யமளார்ஜுநங்களை முறித்துத்தள்ளினவனும், மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப் பட்டிருந்த பூமியை இரப்பாளனுய்ச்சென்று பெற்று அளந்துகொண்டவனு மான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம், திருவெள்ளியங்குடி.

காய்கள் நிறைந்து ஓங்கிக்கிடக்கிற பாக்குமரங்களும் வாழைமரங்களும் தென்னைமரங்களும் எங்குப்பார்த்தாலும் மலிந்திருக்கப்பெற்ற சோலைகளிலே சென்று பாங்கிற மண்ணியாற்றின் தென்கரையிலுள்ளதாம் இத்தலம்.

காய்த்த, நீள் என்ற அடைமொழிகள் கழுகுக்கும் கதலிக்கும் தெங்குக்கும் அந்வயிக்கவுரியன. ஐரோசு மென்ற வடசொல் கழுகு எனத்திரிந்தது. கதலி-வடசொல்.

சுக்கிரன் தவம்புரிந்து பேறுபெற்ற தலமென்பதுபற்றி இத்தலத்திற்கு வெள்ளியங்குடியென்று திருநாமமாயிற்றென்பராம். (க)

ஆநிரைமேய்த்தன்றலைகடலடைத்திட்டே

அரக்கர்தஞ் சிரங்கனாயுருட்டி *

காரநிறைமேகங் கலந்ததோருருவக்

கண்ணனாற் கருதியகோயில் *

பூநிரைச்செருந்தி புண்ணைமுத்தரும்பிப்

பொதும்பிடை வரிவண்டு மிண்டி *

தேனிரைத்துண் டங்கின்னிசைமுரலும்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(உ)

அன்று முற்காலத்தில்
ஆநிரை { கோபாலகிருஷ்ணனாய்
மேய்த்து { பிறந்து பசுக்கூட்டங்
களை மேய்த்தவனாயும்
அலை கடல் { அலையெறிகின்ற கடலிலே
அடைத்திட்டே { அணைகட்டி
(இலங்கையிற் சென்று)

அரக்கர்தம் ராகுஸர்களுடைய
சிரங்களை தலைகளை
உருட்டி அறுத்துத்தள்ளினவனாயும்
கார் நிறை { கார்காலத்தில்
மேகம் { திரண்டெழுந்த
கலந்தது { மேகத்தோடொத்த

ஓர் உருவம்	{ விலகணமான வடிவை புடையனாயுயிருக்கிற
கண்ணனார்	கண்ணபிரான்
கருதிய கோயில்	{ திருவுள்ளமுடந்த திவ்யதேசம் (எது வென்றால்)
நிரை பூ	{ வரிசை வரிசையாகப் பூத்திருக்கிற
செருந்தி	{ ஸுரபுன்னை மரங்களினுடையவும்
முத்து அரும்பி	{ முத்துப்போன்ற மொக்குகள் அரும்பியிருக்கிற

புன்னை	புன்னை மரங்களினுடையவும்
பொதும்பிடை	பொந்துகளிலே
வரி வண்டு	அழகிய வண்டுகள்
மிண்டி	நெருங்கியிருந்து
அங்கு	அவ்விடத்தில்
தேன்	மதுவை
இரைத்து உண்டு	{ ஆரவாரத்தோடே பருகி
இன் இசை	{ மதுமான இசைகளைப் முரலும் { பாடாநிற்கப்பெற்ற
	திருவெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—தன் மேன்மைபாராதே பசுக்களையும் கன்றுகளையும் இனிது மறித்து நீருட்டிவிட்டுக்கொண்டு விளையாடினவனும், கடலிலே அணைகட்டி இலங்கையிற்சென்று ராகுஸருடைய தலைகளை உருட்டினவனும், கார்காலத் திலே நிறைந்த மேகம்போலே வடிவுடையனுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் தான் திருவுள்ளமுடந்த வர்த்திக்கிறவிடம் திருவெள்ளியங்குடி.

நிறையப் பூத்திருக்கிற ஸுரபுன்னை மரங்களென்ன மொக்குவிட்டுக் கிடக்கிற புன்னை மரங்களென்ன இவற்றினுடைய பொந்துகளினிடையே வண்டு கள் நெருங்கிக்கொண்டு, மதுவனத்தில் புருந்த வானமுதலிகளைப்போலே பெரிய ஆரவாரத்தோடே மதுபானம்பண்ணி, பருகின மது வெறுமனிருக்க வொட்டாமையாலே இசைபாடப்பெற்ற சோலைகளையுடையதாம் இத்தலம். (உ)

கலவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக்

கலக்கிமுன் னலக்கழித்து * அவன்றன்

படநிறப்பாய்ந்து பன்மணிசிந்தப்

பல்நடம் பயின்றவன் கோயில் *

படவரவல்குல் பாவைநல்லார்கள்

பயிற்றிய நாடகத்தோலிபோய் *

அடைபுடைதழுவியண்டநின்றதிரும்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(ந.)

முன்	முன்பொருகால்,
கலி வீடம் உடைய	{ மிகக் கொடிதான் விஷத்தைபுடைத்தான்
காளியன் தடத்தை	{ காளியநாகம் கிடந்த பொய்கையை
கலக்கி	கலங்கச்செய்து (அந்த நாகத்தை)

அலக்கழித்து	வருந்தும்படிபண்ணி
அவன் தன்	அக்காளியனுடைய
படம்	படங்களானவை
இற	முறியும்படியாக
பாய்ந்து	{ (கடம்ப மரத்தினின்று) பாய்ந்து

பல் மணி சிந்த	{ (படத்திலுள்ள) மணிகளெல்லாம் சிந்தும்படியாக	பயிற்றிய நாடகத்து	{ பழகிய நடனத்தினுடைய
பல் நடம்	{ (அப்படங்களின்மீதுகின்று) பலவகை நர்த்தனங்களைப்	ஒலி	ஒசையானது
பயின்றவன் கோயில்	{ பண்ணின் பெருமான் ஸந்நிதி (எதுவென்னில்)	அடை புடை	{ அடுத்தபக்கங்களிலெங்கும்
படம் அரவு	{ படமெடுத்த பாம்போடொத்த	போய் தழுவி	{ சென்றுபரவி
அல்குல்	{ நிதம்பத்தையுடையாரான	அண்டம் நின்று	{ ஆகாசத்திலுஞ் சென்று
பாவை நல்லார்கள்	{ அழகிய மாதர்கள்	அதிரும்	{ அதிரப்பெற்ற
			திருவெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—நாலைந்து காதவழிக்கு அப்பால் பறக்கிற பக்ஷிகளும் சிறகு எரிந்து விழும்படியாக அத்தனை க்ரூரமான விஷத்தையுடைய காளியநாகக் கிடந்த பொய்கையிலே அஞ்சாமல் சென்று புகுந்து அப்பொய்கைமுழுதும் குழம்பா கும்படி கலக்கி அந்த நாகத்தையும் ‘இனி வேறு யமயாதனை வேண்டா’ என்னும்படியாக வருத்தமுறுத்தி, கரையிலேநிற்கிற கடம்பமரத்தினுச்சியிலேறி அவ்னுடைய படங்கள் இறும்படியாகப்பாய்ந்து, படங்களிலுள்ள பலவகைப் பட்ட ரத்தினங்கள் சிதறிவிழும்படியாகப் பலவிதமான நடனங்களைச்செய்த கண்ணபிரான் விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்குமிடம், திருவெள்ளியங்குடி.

[படவரவல்குல் இத்தயாதி.] திருவெள்ளியங் குடியிலுள்ள அழகிய பெண் டிர்கள் நாடகப்பயிற்சி செய்கின்றனர்; அப்போது உண்டாகிற தொனியானது நாற்றிசைகளிலும் மேலுலகங்களிலும் வியாபித்து அதிர்கின்றதாம்.

அடைபுடை=அடை-அடுத்திருக்கிற, புடை-பக்கங்களிலெல்லாம் என்று பொருளுரைக்கப் பட்டது. பெரியவாச்சான்பின்னையருளிய வியாக்கியானத் தில் “[அடைபுடை தழுவி] அஹோராத்ர மணைந்து ஆகாசத்திலே நின்று கோஷியா நிற்குமாய்த்து” என்று காணப்படுதலால் “அடைபுடை” என்ப தற்கு ‘இரவும் பகலும்’ என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது; இச்சொல் இப்பொருளில் சில நாடுகளில் வழங்கப்படுவதாக இருந்தது போலும்.

...

...

...

...

(ங)

கறவைமுன் காத்துக் கஞ்சனைக்காய்ந்த

காளமேகத் திருவுருவன் *

பறவைமுன்னுயர்த்துப் பாற்கடல்துயின்ற

பரமனார் பள்ளிகோள்கோயில் *

துறைதுறை தோறும் பொன்மணி சிதறும்

தோகுதிரை மண்ணியின் தென்பால் *

சேறிமணிமாடக் கோடிகதிரணவும்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(ச)

முன் முற்காலத்தில்
 கறவை பசுக்களை
 காத்து ரகஸித்தவனாகவும்
 கஞ்சனை { கம்ஸனைச் சிறி முடித்தவ
 காய்ந்த னாகவும்
 காள மேகம் { காளமேகம்போன்ற திரு
 திரு உருவன் { மேனியை யுடையனாகவும்
 பறவை பெரிய திருவடியை
 முன் { முன்னே கொடியாக
 உயர்த்து { வெடுத்தவனாகவும்
 பாற்கடல் திருப்பாற் கடலிலே
 துயின்ற { பள்ளி கொள்பவனாக
 மிருக்கிற
 பரமனார் ஸர்வேச்வரன்
 பள்ளி கொள் { சாய்ந்தருளுமிடம் (எது
 கோயில் { வென்றால்)

துறை துறை { எல்லாத் துறைகளிலும்
 தோறும் {
 பொன் மணி { பொன்களையும் மணிகளையும்
 சிதறும் { கொழிக்கின்ற
 தெராகு திரை { திரண்ட அலைகளே
 யுடைத்தான
 மண்ணியின் { மண்ணியாற்றின்
 தென்பால் { தென்கரையிலே,
 செறி மணி { நெருங்க இழைக்கப்பட்ட
 மாடம் { மாணிக்கங்களை
 யுடைத்தான
 மாடமாளிகைகளிலுள்ள
 கொடி த்வஜங்கள்
 கதிர் அணவும் { ஸூரியமண்டலத்தை
 ஸ்பர்சித்திருக்கப்பெற்ற
 திரு வெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—தான் பராத்ரபரனாயிருக்கு மிருப்பைச் சிறிதும் கணிசியாமல்,
 அறிவு கெட்டவர்களில் எல்லையிலமான இடையர்குலத்திலே பிறந்து பசுக்களை
 மேய்த்துக் காத்தவனும், கம்ஸனைச் சிறி முடித்தவனும், நீர் கொண்டெழுந்த
 காளமேகம்போன்ற திருநிற முடையவனும், பெரிய திருவடியைக் கொடியாக
 வுடையவனும், பிரமன் முதலானருடைய கூக்குரல் கேட்கும்படியாகத் திருப்
 பாற்கடலிலே திருக்கண் வளர்த்தருள்பவனுமான ஸர்வேச்வரன் வந்து
 சாய்ந்தருளுமிடம் திருவெள்ளியங்குடி. துறைகள் தோறும் நவரத்னங்க
 ளைக் கொண்டுவந்து தள்ளுகிற அலைகளையுடைத்தான மண்ணியாற்றின் தென்
 கரையிலுள்ளது இத்தலம். ஸூரியமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்ற மணி
 மாடங்களை யுடையதுமாம். (ச)

பாரிணையுண்டு பாரிணையுமிழ்ந்து

பாரதம் கையெறிந்து * ஒருகால்

தேரிணையூர்ந்து தேரினைத் துரந்த

சேங்கண்மால் சேன்றுறை கோயில் *

ஏர்நிறை வயலுள் வாளைகள் மறுகி

எமக்கிட மன்றிதென்றெண்ணி *

சீர்மலி பொய்கை சேன்றனைகின்ற

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(ரு)

ஒரு கால் ஒரு சமயத்தில்,
 பாரிணை { உலகங்களை வயிற்றினுள்ளே
 உண்டு { அடக்கிவைத்தவனாகவும்

(மற்றொரு சமயத்தில்)
 பாரிணை { அவ்வுலகங்களை
 உமிழ்ந்து வெளிப்படுத்தினவனாகவும்

பாரதம் { பாரதயுத்தத்தில் கையு
கையெறிந்து { மணியும் வகுத்தவனாயும்
தேரினை { (அர்ஜுநனுடைய)
ஊர்ந்து { தேரை நடத்தி
தேரினை { (எதிரிகளினுடைய)
தூரந்த { தேர்களைப் பங்கப்
படுத்தினவனாயுமுள்ள
செம் கண் { புண்டரீகா கண்ணுள்
மால்
சென்று { வந்து நித்யவாசம்
உறை { பண்ணுந் து ஸந்தி
சேயில் { (எதுவென்றால்);
வந்திரை { உழுநிற வர்களின்
வரிசையையுடைய

வயலுள் கழனிகளிலுள்ள
வானைகள் வானை மீன்கள்
மறுகி அஞ்சி
இஃ எமக்கு
இடம்
அவ் ஹ
என்று
எண்ணி
சிற மலி
பொய்கை { அடிமுமிக்க தடாகங்களிலே
சென்று { சென்று சேர்ப்பெற்ற
ஆணைகின்ற

திருவெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—பூமியைப் பிரளயம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து
ராசித்தவனும், பிரளயம் கழிந்தபின் வெளிப்படுத்தினவனும், பாரதயுத்தத்திலே
கையுமணியும் வகுத்தவனும், அர்ஜுநனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்து நடத்தின
வனும், பீஷ்மன் முதலானோர் தேரைவிட்டு ஒழிப்படி அவர்களைப் பங்கப்படுத்தி
னவனும், அடியார் திறத்திலுள்ள வாத்ஸல்யமடங்கலும் திருக்கண்களிலே
தோற்றும்படி யிருப்பவனுமான பெருமான் வந்து வாழ்மிடம் திருவெள்ளி
யங்குடி.

இத்தலத்து வயல்கள் எப்போதும் எரிகொண்டு உழப்படுவதால் 'இப்படி
அபாயங்களுக்குக் காரணமான இவ்விடம் நமக்கு வாஸியோக்யமல்ல' என்று
சுருதின வானைமீன்கள் நிர்ப்பயமாக வாழவேண்டிச் சிறந்த பொய்கைகளிலே
சென்று சேர்கின்றனவாம். இதனால் எப்போதும் ஏருழும்படியான நிலவளம்
சொன்னபடி. ஸம்ஸாரத்தில் வாழ்ச்சி ஆபத்துக்களுக்கு இடமென்று துணிந்து
அதனைவிட்டு நித்யநந்தமான பரமபதத்தில் வாஸத்தைக் கருதுகின்ற முழு
கூடங்களின்படியை இங்ஙனே யெடுத்துக் காட்டினரென்ப. ... (நி)

காற்றிடைப்பூனை கரந்தன வரந்தை

யுறக் கடலரக்கர் தம்சேனை *

கூற்றிடைச் செல்லக் கோடுங்களை தூரந்த

கோலவில்லிராமன் தன்கோயில் *

ஊற்றிடை நின்ற வாழையின் கனிகள்

ஊழ்த்து வீழ்ந்தன வுண்மேண்டி *

சேற்றிடைக் கயல்க ளுகள் திகழ வயல்குழ்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(க),

பூனை பூனைப்பூவானது
என்று இடை பெருங்காற்றிலே
தூரந்தன உருமாய்த் ஒழிவதுபோல

அரக்கர் தம் ராஜஸுருடைய
கடல் சேனை கடல்போன்றசேனையானது
அரந்தை உற துன்ப மடைபும்படியாகவும்

கூற்று இடை	{ மமனிடம்சென்று செல்ல {	செரும்படியாகவும்	ஊழ்த்து விடுத்தன	{ (மமனிடப்பழுத்து) இற்று உயிர்த்த பழக்கலே
கொடு கலை	{ கொடிய அம்புபோப் தூரந்த {	பிரயோகித்த	மயங்கள்	மயம் மீன்கள்
கோலம் வில்	அழகிய வில்லைபுடைய		மண்டி உண்டி	மேல்விழுந்து புஜித்த
இராமன் தன்	{ இராமபிராணுடைய உந்தித் கோயில் {	(எதவென்றால்);	சேற்றிடை	செற்று நிலங்களிலே
ஊற்று	{ நீருற்று உள்ள நிலங்களிலே		உள்ள	துள்ளி விளையாடப்பெற்ற
இடை நின்ற	{ முளைத்திருக்கிற		துகழ்	{ விளங்குகின்ற கழனிகளால்
வாழையின்	வாழை மாங்களினுடைய		மயல் குழ்	{ குழப்பட்ட
				திரு வெள்ளியந்தடி அதுவே—.

* * *—பூர்ப்பூக்கள் என்று சில காட்டுப்பூக்களுண்டு; காற்றடித்த வாறே அவை பறந்து உருமாய்ந்து இன்னவிடம் போயினவென்று தெரியாத படி போய்விடும்; அவ்விதமாகவே இலங்கைபரக்கர் சீசனைகளெல்லாம் உரு மாய்ந்து ஒழியும்படியாகக் கொடிய அம்புகளைப் பிரயோகித்தான் இராம பிரான்—என்பன முன்னடிகள்; அப்படிப்பட்ட பராக்ரமம்வாய்ந்த கோதண்ட பாணிப் பெருமானது திருக்கோயில் திருவெள்ளியங்குடி.

நீர்நிலங்களிலே பயிர்செய்யப்பட்டுச் செழித்துவளர்த்துள்ள வாழைகளானவை முற்றிப்பழக்கும்; அந்தப் பழங்கள் இற்றுக் கீழேவிழும். மீன்கள் அவற்றை மேல்விழுந்து புஜித்துச் செருக்கித் துள்ளிவிளையாடப்பெற்ற வயல்கள் சூழ்ந்ததாம் இத்தலம்.

கரந்தன்—‘கரந்தாலன்’ என்பதன் தொகுத்தல். கரத்தல்—உருத் தெரியாது போதல். அரந்தை—துன்பம். கூற்று—யமன்; உடலையும் உயிரையும் வேறு கூறுக்குப்பவன் என்ற காரணம்பற்றிவந்த பெயர். ஊழ்த்தல்—உதித்தல்.

ஒள்ளிய கருமம் செய்வனென் றுணர்ந்த

மாவலி வேள்வியில் புக்கு *

தெள்ளிய குறளாய் மூவடிக்கொண்டு

தீக்குற வளர்த்தவன் கோயில் *

அள்ளியம் பொழில்வாயிருந்துவாழ் குயில்கள்

அரியரி யென்றவையழைப்ப *

வேள்ளியர் வணங்க விரைந்தருள்செய்வான்

திருவேள்ளியங் குடியதுவே.

(எ)

ஒள்ளிய	{ (வேண்டுவார்க்கு வேண்டின
கருமம்	{ படி கொடுப்பதாகிற)
செய்வன்	{ சிறந்த காரியத்தைச்
என்று	{ செய்யக் கடவேனென்று
உணர்ந்த	{ ஸங்கல்பித்துக்கொண்ட
மாவலி	மஹாபலியினுடைய
வேள்வியில்	யாகத்திலே

தெள்ளிய	{ தெளிவுள்ள வாமக
குறள்	{ மூர்த்தியாய்க்கொண்டு
ஆய் புக்கு	{ பிரவேசித்து
அடி	{ (அந்த மாவலியிடமிருந்து)
கொண்டு	{ மூவடி நிலத்தை
	{ இரந்து பெற்று

திக்கு உற வளர்ந்தவன் கோயில் { எல்லாத் திசைகளிலும் வியாபிக்கும்படியாக வளர்ந்த பெருமான் வாழுமிடம் (எதுவென்றால்);

அள்ளி அம் பொழில் வாய் { தாதுகளை யுடையனவாய் அழகியவான சோலைகளிலே

இருந்து வாழ் இருந்துகொண்டு மகிழ்கிற குயில்கள் { குயில்களானவை அவை

அரி அரி என்று அழைப்ப { 'ஹரிஃ ஹரிஃ' என்று கூவப்பெற்றதாய்,

வெள்ளியார் வணங்க விரைந்து அருள் செய்வான் { சுக்கிரன் வந்து உபாஸனைபண்ண அவனுக்கு விரைவில் அருள்செய்த பெருமானுடையதான திரு வெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—'யாகம் செய்தல்' என்றொரு வியாஜத்தையிட்டி 'என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் பிறர்க்கு உரித்தாக்கக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்ட மஹாபலியின் யஜ்ஞபூமியில் வாமநப்ராஹ்மசாரியாய்ச்சென்று மூவடி நிலம் இரந்து பெற்றுத் திசைகளெல்லாம் கிம்மவளர்ந்த பெருமான் வாழுமிடம் திருவெள்ளியங்குடி.

முதலடியில் 'உணர்ந்து' என்றும் பாடமுண்டு; அப்போது, 'மாவலி யானவன் வேண்டுவார்க்கு வேண்டியபடி கொடுப்பதாகிற நற்காரியஞ் செய்கிறு னென்று தெரிந்துகொண்டு அவனது வேள்விக் கெழுந்தருளி' என்று பொரு ளாம்.

[அள்ளியும், பொழில்வாய் இத்தாதி.] எதுகையம் நோக்கி அல்லியை அள்ளியென்றதாகக் கொள்க. அன்றியே, 'அளி' என்பதை அள்ளியென்று விரித்துக் கிடப்பதாகவுங் கொள்வர்: குளிர்ச்சிபொருந்திய என்றபடி. திவ்ய தேசத்தில் வாழும் குயில்களாகையாலே அங்குள்ள பாகவதர்களின் அநுஸந்தானமே அவற்றுக்கும் அமைந்து 'ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ' என்று சோலைத் தடங்களிலே கூவுகின்றனவாம்.

வெள்ளியார் வணங்க விரைந்தருள் செய்வான்=1. "என்னை வெள்ளிய ராக்வல்ல" என்னுமாபோலே சுத்தஸாத்விகர்களை வெள்ளியாரென்றதாகக் கொண்டு, அவர்கள்வந்து ஆசிரயிக்க அவர்கட்கு விரைவில் அருள் செய்பவன் வாழுமிடம் என்பதாகக் கொள்ளலாம். அன்றியே, அஸுரகுருவான சுக்கிரன் இத்தலத்தே உபாவித்துப் பேறு பெற்றருனென்று இதிஹாஸம் சொல்லிப் போருவதுண்டாகையாலே அதற்குச்சேர, வெள்ளியார் என்பதற்கு, 'சுக்கிரன்' என்று பொருள் கொள்ளவுமாம். அங்கனமுன்றியே, உடலில் நீறு பூசி வெளுத்திருப்பவனை ருத்ராணைச் சொல்லிற்றாய் அவனுடைய பாதகத்தைப் போக்கின்படியைக் கூறுவதாகவு முறைப்பர். (எ)

முடியுடையமரர்க்கிடர்சேய்யும்

அசுரர்தம் பெருமானை * அன்றரியாய்

மடியிடைவைத்து மார்வை முன்கீண்ட

மாயனார் மன்னிய கோயில் *

படியிடைமாடத் தடியிடைத் தூணில்

பதித்தபன் மணிகளினோளியால் *

விடிபகலிர வென்றறிவரிதாய

திருவெள்ளியங் குடியதுவே.

(அ)

முடி உடை { கிரீடம் பூண்டிருக்கிற
அமார்க்கு { தேவர்களுக்கு
இடர் { துன்பங்களைச்
செய்யும் { செய்துகொண்டிருந்த
அசுரர்தம் { இரணியாசுரனை
பெருமானை
முன் ஆன்று முற்காலத்தில்
அரி ஆய் நரசிங்கமாகி
மடியிடை { மடிமேல் வைத்துக்கொண்டு
வைத்து
மார்வை { மார்பைக்கிழித்து
கிண்ட { முடித்தவனான
மாயனார் மன்னிய கோயில்—;

படியிடை பூமியிலே உண்டான
மாடத்து { மாடங்களில்
(நடப்பட்டிருக்கிற)
தூண் { தூணடியிலே
அடியிடையில்
பதித்த அழுத்தியுள்ள
பல் { பலவகைப்பட்ட
மணிகளின் { ரத்னங்களின் ஒளியாலே
ஒளியால்
விடி பகல் { விடியற்காலமென்றும்
இரவு என்று { பதற்காலமென்றும்
அறிவு { இராக்காலமென்றும்
அறிது ஆய் { அறியக் கூடாமலிருக்கிற
திரு வெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—எங்களில் மேற்பட்டாரில்லையென்று அஹங்காரத்தோற்ற முடி கவித்திருந்த தேவஜாதிக்கெல்லாம் துன்பங்களை விளைத்துக்கொண்டிருந்த இரணியாசுரனைத் தொலைக்கவேண்டி நரவலிம்ஹமூர்த்தியாய்த் தூணில்தோன்றி அவனை மடிமீது ஏறிட்டுக்கொண்டு மார்வைக் கிழித்தெறிந்த மாயன் மன்னு மிடம் திருவெள்ளியங்குடி.

மடியிடைவைத்து என்ற சொல் அதுதாபந்தோற்ற விருக்குமென்று பட்ட ருளிச்செய்வராம்; அதாவது—அதுகூலனான என்னை மடியிலேற்றிக்கொண்டு மகிழ்விக்கவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே பிரதிகூலர்களில் தலைவனான அப்பாவிக்கு மடியிடக் கொடுப்பதே! என்ற வயிற்றொரிச்சல் உள்ளுறை. இரணியன் வரம் பெறுமிடத்து 'பூமியிலும் வானத்திலும் சாகக்கடவேனல் லேன்' என்று பெற்ற வரம் பழுதுபடாமைக்காக மடிமீதுவைத்துக் கொன்ற னன் என்பது உணரத்தக்கது.

இத்தலத்தின் திருமானிகைகளெல்லாம் நவமணிகள் அழுத்தப்பெற்றிருத் தலால் அவற்றின் ஒளி இடைவிடாது விளங்காநின்றமையால் 'இப்போது பகல், இப்போது இரவு' என்று அறியக்கூடவில்லையென்பன பின்னடிகள். இங் றினே வருணித்தல் பொய்யுரையாகாதோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்; இத்தலம் இப்படிப்பட்ட அதிசயம் வாய்ந்ததாக அமையவேணும் என்னுமாவல் ஆழ் வார்க்கு உள்ளதாதலால் அதுதோன்ற இங்றனே அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்க. ஆதராதிசயத்தினால் சிறப்பித்துக் கூறுதல் தகும். ... (அ)

குடி குடியாகக் கூடரின் றமரர்
 குணங்களே பிதற்றி நின்றேத்த *
 அடியவர்க் கருளியரவணைத் துயின்ற
 ஆழியா னமர்ந்துறை கோயில் *
 கடியுடைக் கமல மடியிடை மலரக்
 கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெ லசைய *
 வடிவுடை யன்னம் பெடையோடுஞ் சேரும்
 வயல் வெள்ளியங்குடி யதுவே.

(க)

அமரர்	பிரமன் முதலிய தேவர்கள்	அடியிடை மலர	{ (கரும்புகளினுடையவும் செந்நெற்பயிர்களினுடையவும்) அடி மிலங்களிலே மலரப் பெற்றதும்,
குடி குடி ஆக கூடி நின்று	{ குடும்பம் குடும்பமாகச் சேர்ந்திருந்து	கரும்பொடு	கரும்புகளும்
குணங்களே	{ (தன்னு) திருக் கல்யாண குணங்களையே	பெரு செந்நெல்	{ பெருத்த செந்நெற் கதிர்களும்
பிதற்றி நின்று	சொல்லிக் கொண்டு	அசைய	{ அசைந்து கொண்டிருக்கப் பெற்றதும்
வத்த	துதிக்கப்பெற்று	வடிவு உடை அன்னம்	{ அழகிய வடிவையுடைய அன்னப்பற்கைகள்
அடியவர்க்கு அருளி	{ அடியார் திறத்தில் கிருபை பண்ணிக்கொண்டு	பெடை யொடும் சேரும்	{ பெடையோடு கூடப் பெற்றதுமான
அரவு அணை துயின்ற	{ சேஷசயனத்தில் திருக்கண் வளர்ந்தருள் கின்ற	வயல்	கழனிகளையுடைய
ஆழியான் அமர்ந்து உறை கோயில்—;			வெள்ளியங் குடியதுவே—
கடி உடை	பரிமளத்தை புடைத்தான		
கமலம்	தாமரைப் பூக்கள்		

* * *—பிரமன் சிவனரிதிரன் முதலிய தேவர்கள் திரள்திரளாகவந்து சேர்ந்து, 'எம்பெருமானுடைய பரத்வம் என்னே?' என்று பரத்வகுணத்தைப் பற்றிப் பேசுவன சில திரள்களும், 'எம்பெருமானுடைய ஸௌல்ப்யம் என்னே!'—'எம்பெருமானுடைய ஸௌகீல்யம் என்னே!'—'எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்யம் என்னே!'—என்றிப்படி ஒரோகுணத்திலே யீடுபட்டுப் பேசுவன சிலசில திரள்களுமாய்க் கொண்டு பல குழாங்கள் கூடி நின்றேத்த அடியவர்க்கு அருள்செய்து கொண்டு திருப்பாற்கடலில் துயில்கொள்ளு மெம் பெருமானே திருவெள்ளியங் குடியில் ஸந்திதிபண்ணி யிராநின்றானென்கிறார். ஆழியான்—திருவாழி யாழ்வாணைத் திருக்கையினுடையவன். அன்றியே, ஆழி யென்று கடலுக்கும் பேராகையாலே திருப்பாற்கடலை இடமாகவுடையவன் என்றுமாம்.

[கடியுடைக்கமலம் இத்தாதி.] நறுமணம் மிக்க தாமரைமலரானது கரும் புக்கும் செந்நெலுக்கு மடியிலே மலர்கின்றது; கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும் அத்தாமரைமலரின் இருபுறத்திலும் அசைகின்றன; அம்மலரின் மீது அன்னம்

பேடையோடு கூடிவாழ்கின்றது—என்று வருணிக்கிற விதற்கு ஒரு உட்கருத்து உரைக்கலாம்; அதாவது—தாமரைமலரென்பது ஒரு சிங்காசனம்; இருபக்கத்திலும் கரும்பும் செந்நெலும் அசைவது சாமரம் வீசுவதொக்கும்; தாமரைமலரின்மீது அன்னம் பேடையோடுகூடி வாழ்வது பெருமானும் பிராட்டியும் கூடி வாழ்வதொக்கும் என்பதாம். மஹிஷிஸோடே கூட ராஜபுகரணிநுக்கும் படிக்கு ஸ்மாரக மென்னவுமாம். (க)

பண்மோனேனமாகி யன்றோருகால்

பாரிடந் தேயிற்றினில் கோண்டு *

தேண்டிரை வருடப் பாற்கடற் றுயின்ற

திருவெள்ளியங்குடியானை *

வண்டறைசோலை மங்கையர் தலைவன்

மானவேற்கலியன் வாயோலிகள் *

கொண்டிவை பாடுந் தவமுடையார்கள்

ஆள்வரித் குரைகட லுலகே.

(க0)

பண்டு முன் } அன்று } முன்பொருகாலத்தில்
ஒருகால் }
எனம் ஆகி { வராஹரூபியாய்த்
திருவவதரித்த
பார் பூமியை
இடந்து குத்தியெடுத்த
எயிற்றினில் { கோட்டின் மேற்
கொண்டு கொண்டவனும்
தெண் திரை தெளிந்த அலைகள்
வருட { (திருவடிகளின்மேல்)
மோதும்படி
பால் கடல் திருப்பாற்கடலிலே
துயின்ற { திருக்கண்வளர்ந்
தருள்பவனும்
திரு வெள்ளியங் { திருவெள்ளியங்குடியில்
குடியானை { திருக்கோயில் கொண்
டிருப்பவனுமான எம்
பெருமான் விஷயமாக,

வண்டு அறை { வண்டிகள் முாலும்
சோலை { சோலைகளே யுடைய
மங்கையர் { திருமங்கை நாட்டில்
உள்ளவர்களுக்கு
தலைவன் ஸ்வாமியும்
மானம் வேல் { பெருமை தங்கிய
வேற்படையை
யுடையவருமான
கலியன் ஆழ்வாருடைய
வாய் ஒலிகள் { ஸ்ரீஸூக்தியாகிய
இவை { இத்திருமொழியை
கொண்டு நாவில் கொண்டு
பாடும் தவம் { பாடும் பாக்கிய
உடையார்கள் { முடையவர்கள்,
குரை கடல் { கோஷிக்கின்ற கடலால்
இவ்வுலகு { சூழப்பட்ட
இவ்வுலகத்தை
ஆள்வர் ஆளப்பெறுவர்கள்.

* * *—வராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே அண்டபித்தியில் ஒட்டின பூமி உருமாய்வதற்கு முன்னே மஹாவராஹமாய்ப் பூமியை இடந்து திருளயிற்றிலே கொண்டு அந்த விடயத்திருமாறு கடல்திரைகளின் குறுந்திவலைகள் துடைகுத்தி யுறக்கத் திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளர்ந்தருளின பெருமானே திருவெள்ளி

யங் குடியிலுள்ளான் ; அப்பெருமான் விஷயமாக ஆழ்வாரருளிச் செய்த இத் திருமொழியைப் பண்ணிலே அமைத்துப் பாடும் பாக்கியமுடையார் எவரோ, அவர்கள் கடல்குழந்த மண்ணுலகைத் தாங்களிட்ட வழக்காக ஆளப்பெறுவார்கள்—என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

ஹேயமான ஐச்வர்யம் அருளிச்செயல் கற்கைக்குப் பயனாகச் சொல்லத் தகுமோவென்னில் ; இவ்வாழ்வார் படைத்த பெருஞ் செவ்வமெல்லாம் பகவத் பாகவத கைங்கரியங்களிலே உதவப்பெற்று உத்தேச்ய கோடியில் புகக் கண்டதனால் எல்லார்க்கு மிங்ஙனையாகக் கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிற ரென்னலாம். ஐச்வர்யார்த்திகளும் தம் ஸ்ரீஸூக்தியை இழக்கலாகாதென்று அவர்களையும் ஆகர்ஷிப்பதற்கு அருளிச்செய்தாராகவுமாம். இவ்வருளிச்செயல் ஐஹிக புருஷார்த்தத்தோடு ஆமூஷ்மிக புருஷார்த்தத்தோடு வாசியற எல்லாவற்றுக்கும் ஸாதநம் என்பது விளங்கும். (க௦)

அடிவரவு:—ஆய்ச்சியர் ஆநிரை கடு கறவை பாரினை நூற்று ஒன்றிய முடி குடி பண்டு அறிவது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்சேய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரியதிருமொழி நான்காம் பத்து
முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

